Έτος Ι'

Τεῦχος 221ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπὸ τὰς προβολὰς τοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου τοῦ Ἀρχηγεί Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς συνοικισμοὺς τοῦ Πειραιῶς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 221ον

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΩΣ ΑΤΟΜΩΝ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5. Συμπεριφορὰ πρὸς τὰ παιδιά, τὶς γυναῖκες, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς ξένους.

α) Συμπεριφορὰ πρὸς τὰ παιδιά.

β) Συμπεριφορὰ πρὸς τὶς γυναῖκες.

***

5.—Συμπεριφορὰ πρὸς τὰ παιδιά, τὶς γυναῖκες, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς ξένους.

α) Συμπεριφορὰ πρὸς τὰ παιδιά.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβλέψεως ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν παιδιῶν καὶ γενικὰ τῶν ἀνηλίκων καθὼς καὶ τὸ ζήτημα τῆς εἰδικῆς μεταχειρίσεως ἐκείνων ποὺ γιὰ ὁποιαδήποτε περίπτωσι συλλαμβάνονται εἶναι πολὺ σοβαρό.

Πολλὲς φορὲς ὁ ἀστυνομικὸς θὰ βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ προσαγάγη στὸ Τμῆμα ἀνήλικον ποὺ θὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς ἢ κατηγορούμενος ἢ καὶ ποὺ θὰ κρατηθῆ γιὰ νὰ σταλῆ στὸν Εἰσαγγελέα.

Ἡ μεταχείρισις τῶν ἀνηλίκων αὐτῶν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ θὰ ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μαζί τους μέχρις ὅτου τελειώσουν τὴ σχετική μ' αὐτοὺς ὑπόθεσι, πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετική, εὐγενικὴ καὶ προσεκτική.

Ὁ ἀνήλικος, λόγῳ τῆς ψυχολογικῆς του καταστάσεως, λόγῳ τῆς μὴ ὡριμότητος τῆς σκέψεώς του, λόγῳ τῆς ἐπιδράσεως καμμιὰ φορὰ τοῦ κακοῦ περιβάλλοντος ἢ ἄλλων ποικίλων στοιχείων, ἔχει ἀνάγκη τέτοιας μεταχειρίσεως, ὥστε μήτε ὁ παιδικὸς ἐγωισμὸς νὰ πληγῆ, μήτε ἡ φαντασία του νὰ ἐξαφθῆ, μήτε νὰ ἠρωποιηθῆ γιὰ τὴν πρᾶξι ποὺ ἔκανε, μήτε τέλος νὰ ριχτῆ στὰ κοινὰ κρατητήρια μαζὶ μὲ τοὺς ἐνηλίκους ἐγκληματίες.

Ἡ νομοθεσία περὶ ἀνηλίκων, προβλέπει καὶ καθιερώνει εἰδικὴ διαδικασία καὶ μεταχείρισι τῶν ἀνηλίκων, οἱ ὁποῖοι φτάνουν μέχρι τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν. Κανένα ὅμως μέτρο δὲν ἀναφέρεται ἢ καθορίζεται γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἀνήλικος θὰ βρίσκεται στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχουν ἐκδοθῆ ἐγκύκλιοι μὲ τὶς ὁποῖες ρυθμίζονται τὰ σχετικὰ μὲ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν πρὸς τοὺς ἀνηλίκους, ὡς ἑξῆς :

Ἀστυνομικὸς ποὺ θὰ ἐπιληφθῆ μιᾶς οἱασδήποτε ὑποθέσεως γιὰ ἀταξία ἀνηλίκου, ἔστω καὶ σὲ βαθμὸ πταίσματος, σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ τοῦ

φερθῆ τραχέως καὶ νὰ τὸν βρίση, ἀλλὰ πρέπει, ἐὰν μὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ νουθεσία, νὰ τὸν νουθετήση μὲ τρόπο ποὺ νὰ τὸν πείση ὅτι γιὰ τὸ καλό του καὶ μόνον φροντίζει.

Νά! Ἕνα παιδάκι ρίχνει π.χ. πέτρες στὸ δρόμο, μουτζώνει, βρίζει καὶ κάνει παντομίμες ἢ γκριμάτσες στοὺς διαβάτες. Μὴ τοῦ φερθῆτε ἄσχημα. Μὴ τὸ βρίσετε καὶ πολὺ περισσότερο μὴ τὸ κτυπήσετε. Πάρτε το στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ κάνετέ του μιὰ συμβουλὴ σὰν φίλος, σὰν μεγάλος ἀδελφός. Καὶ ἂν πρὸς στιγμὴν ἀντιδράση τὸ παιδὶ στὸ τέλος θἄχη καλὸ ἀποτέλεσμα ἡ συμπεριφορά σας.

Ἡ, ἂν παρίσταται ἀνάγκη τὸ παιδὶ αὐτὸ νὰ ὁδηγηθῆ στὸ Τμῆμα πρέπει αὐτὸ νὰ γίνη μὲ τρόπο μαλακό, ἔστω καὶ ἂν ὁ μικρὸς ἀντιδρᾶ ζωηρά.

Προσέξετε πολὺ τὸ ζήτημα αὐτό, γιατὶ ὅσο καλὸ κάνει στὴν Ἀστυνομία ἡ εὐγενικὴ καὶ μαλακὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν στὰ παιδιά, τόσο κακὸ μπορεῖ νὰ κάνη ἡ ἄσχημη συμπεριφορὰ πρὸς ἕνα παιδί, δημιουργώντας καμμιὰ φορὰ σοβαρώτατα ζητήματα τάξεως.

Ἐνθυμοῦμαι πρὸ ἐτῶν κατὰ τὸ 1946, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὸ ἑξῆς περιστατικό.

Ἕνας ἀστυφύλαξ τοῦ Δ' Τμήματος Ἀθηνῶν, εἶχε διατεθῆ ν' ἀπομακρύνη τοὺς μικροπωλητὰς ἀπὸ τὴν Πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας. Ὁ ἀστυφύλαξ αὐτὸς εἶδε ἕνα μικρὸ παιδὶ ποὺ πουλοῦσε μπισκότα μ' ἕνα πανεράκι. Ἐπειδὴ τοῦ εἶχε κάνει κι' ἄλλοτε συστάσεις, θέλησε νὰ τὸ τρομοκρατήση καὶ μπροστὰ στοὺς διαβάτες τοῦ ἔδωσε δυὸ ραπίσματα. Ὁ μικρὸς προσπάθησε νὰ προφυλαχθῆ ὁπότε τοῦ ἔπεσε τὸ πανέρι χάμω καὶ σκορπίσθηκε τὸ ἐμπόρευμά του, δηλαδὴ τὰ μπισκότα. Τότε ἄρχισε νὰ κλαίη δυνατὰ καὶ νὰ φωνάζη «γιατὶ κὺρ ἀστυφύλακα, τὸ ψωμάκι μου θέλω νὰ βγάλω ... εἶμαι ὀρφανὸ κλπ».

Ὅπως εἶναι φυσικό, ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ ἀστυφύλακος καὶ παράλληλα ἡ ζημία τοῦ μικροῦ προκάλεσε τὴ συμπάθεια ὅλων γιὰ τὸ μικρό, τὴν ἀγανάκτησι δὲ γιὰ τὸν ἀστυφύλακα, ὁπότε τρεῖς ναῦτες, αὐτόκλητοι προστάτες τοῦ μικροῦ, πλησιάζουν τόν ἀστυφύλακα, τοῦ ζητοῦν τὸ λόγο γιατὶ ἔδειρε τὸ παιδὶ καὶ τοῦ ἐπιτίθενται. Ὁ ἀστυφύλαξ ἀμυνόμενος βγάζει τὸ περίστροφό του καὶ πυροβολεῖ στὸν ἀέρα πρὸς ἐκφοβισμόν. Τρέχει καὶ δεύτερος ἀστυφύλαξ, ποὺ μὴ γνωρίζοντας τὶ συμβαίνει θέλησε νὰ βοηθήση τὸν συνάδελφό του καὶ ἔτσι ἡ συμπλοκὴ ἐπεκτείνεται. Οἱ ἀστυφύλακες ἀναγκάζονται, πρὸ τῆς γενικῆς πλέον κατακραυγῆς, νὰ ἀποσυρθοῦν στὸ Δ' Τμῆμα τὸ ὁποῖο πολιορκοῦν πολλοὶ πολῖτες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ναῦτες, μὲ ἄγριες πλέον διαθέσεις γιὰ τοὺς ἀστυφύλακες.

Φυσικά, ἐπενέβη ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρη τὴν τάξι, ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐξετάση ἀμέσως τὴν ὑπόθεσι καὶ ὅτι θὰ εἰσηγηθῆ τὴν τιμωρία τοῦ ἀστυφύλακος, ὁ ὁποῖος πραγματικὰ πέρασε ἀπὸ τὸ Πειθαρχικὸ Συμβούλιο καὶ ἀπελύθη.

Ὅπως ὅμως ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας ἡ ἠθικὴ ζημία τῆς Ἀστυνομίας ἀπὸ τὴν πρᾶξι αὐτὴ ὑπῆρξε τεραστία.

Βέβαια ὑπάρχουν ἀνήλικοι ποὺ περιφέρονται στὴν πόλι καὶ ἔχουν ροπὴ πρὸς τὴν ἀλητεία καὶ τὴν ἐπαιτεία.

Γι' αὐτοὺς πρέπει νὰ καταβάλλεται φροντίδα ὥστε νὰ στέλλωνται στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους, εἴτε νὰ προσλαμβάνωνται σὲ ἐργασίες, εἴτε τέλος νὰ εἰσάγωνται σύμφωνα μὲ τὶς ἰσχύουσες διατάξεις, σὲ σωφρονιστικὰ καταστήματα μὲ τὴν μέριμνα τοῦ Εἰσαγγελέως Ἀνηλίκων. Ἀλλὰ καὶ ἄριστο μέτρο προλήψεως τῆς ροπῆς τῶν ἀνηλίκων πρὸς τὸ κακὸ εἶναι, ὅταν οἱ Διοικηταὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας ὀργανώνουν κατὰ συνοικίες, σὲ συνεννόησι μὲ τοὺς γονεῖς ἢ μὲ τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, δίκτυα παρακολουθήσεως τῶν ἀνηλίκων τῆς περιφερείας των, σὲ τρόπο ὥστε, κάθε κακὴ πρᾶξις ἢ τάσις αὐτῶν πρὸς διάπραξιν μικροαδικημάτων νὰ γίνεται γνωστὴ στὴν Ἀστυνομία ἔγκαιρα καὶ νὰ λαμβάνωνται μέτρα νουθεσίας, εἰδοποιήσεως τῶν γονέων ἢ τῶν δασκάλων καὶ τῶν προστατῶν των.

Γενικὰ οἱ ἀστυνομικοὶ πρέπει νὰ εἶναι προστάτες τῶν παιδιῶν καὶ νὰ προσπαθοῦν μὲ τὴ συμπεριφορά τους νὰ γίνουν φίλοι τους. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι μιὰ προσβολὴ ἄδικη ἢ μιὰ ἐνέργεια βίαιη ποὺ γίνεται σ' ἕνα μικρὸ παιδί, θὰ χαραχθῆ στὴν ψυχή του ἀνεξίτηλα γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τονίζουμε ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν πρὸς τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ προσεκτική. Ἂν λ.χ. δῆτε ἕνα παιδάκι νὰ πέφτη χάμω τρέξετε, σηκώσετέ το καὶ περιποιηθῆτε το. Ἡ ἐντύπωσις ποὺ θὰ δημιουργηθῆ καὶ στὸ παιδάκι αὐτὸ καὶ σ' ὅσους θὰ σᾶς παρακολουθήσουν θὰ εἶναι ἐξαιρετική. Τὸ παιδάκι θὰ σᾶς θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σὰν ἕνα καλὸ ἄνθρωπο.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι σὲ ὑπηρεσία, εἴτε στὴν Τροχαία Κίνησι εἴτε στὰ Τμήματα Τάξεως, πρέπει νὰ διευκολύνη τὰ παιδάκια ποὺ κυκλοφοροῦν μόνα ἢ καὶ συντεταγμένα μὲ τὸ Σχολεῖο τους.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ παιδιὰ εἶναι ὑποχρέωσις ὅλων μας. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ πλαισιώσουν ἀργότερα τὴν κοινωνία μας καὶ θὰ μᾶς διαδεχθοῦν παντοῦ ὡς ὥριμοι ἄνδρες. Καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶναι πολῖτες χρηστοὶ καὶ καλοί.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔχει ἕνα ἀρκετὰ σοβαρὸ ποσοστὸ εὐθύνης γιὰ τὴ διαμόρφωσι καλῶν πολιτῶν. Ἡ ἐκδήλωσις ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ κάνουν τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι ποὺ διαμένουν στὴ σκοπιά, ὅπου περιπολεῖ, τὰ κάνει νὰ τὸν σέβωνται περισσότερο, νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸν ἐνισχύουν στὴν ἐργασία του. Ἡ ἐπαφὴ τοῦ ἀστυφύλακος μὲ τὰ παιδιὰ καὶ ἂν αὐτὴ ἀκόμα περιορίζεται σ' ἕνα καλὸ χαιρετισμό, τὰ κάνει νὰ εἶναι οἱ καλύτεροι φίλοι τῆς Ἀστυνομίας καὶ οἱ νομοταγεῖς πολῖται τῆς αὔριον.

Σήμερα οἱ ἀστυνομικοὶ ὅλων τῶν Κρατῶν, σὲ συνεργασία μὲ ἐπιστήμονες, μελετοῦν συνεχῶς τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνωνται γιὰ τὴν ψυχικὴ ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν.

Στὴν Ἑλβετία ἀποδίδεται τόσο μεγάλη σημασία στὸν παιδικὸ παράγοντα, ποὺ ἡ Ἀστυνομία καταβάλλει κάθε προσπάθεια νὰ βοηθῆ ὅσο μπορεῖ γιὰ νὰ μὴ ἐμποδίζη κάθε τι ποὺ θὰ εὐχαριστήση τὰ παιδιά.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω συγκεκριμένως τὴν ἑξῆς περίπτωσι.

Ὅπως ξεύρουμε ὅλοι, γιατὶ ἁπλούστατα ὅλοι ὑπήρξαμε κάποτε παιδιά, ἡ ὥρα ποὺ τελειώνουν τὰ μαθήματα καὶ σχολᾶνε τὰ παιδιὰ εἶναι ἡ καλύτερη ὥρα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὅλα τὰ παιδιὰ σὰν τὰ μελίσσια τρέχουν μὲ χαρούμενα ξεφωνητά, μὲ γέλια καὶ μὲ πηδήματα στὴν ἔξοδο, ὅπου ξεχύνονται στὸ δρόμο καὶ κατόπιν διασκορπίζονται σιγὰ - σιγά. Ἡ Ἑλβετικὴ Ἀστυνομία, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴ χαρὰ αὐτὴ στὰ παιδιὰ τὴν ὥρα ποὺ σχολᾶνε, στέλνει στὰ σχολεῖα ἀστυφύλακα ποὺ διακόπτει τὴν κίνησι καὶ ἐμποδίζει κάθε τί ποὺ ἠμπορεῖ νὰ φέρη ἀνωμαλία στὸ χαρούμενο αὐτὸ παιδικὸ μελίσσι.

Σὲ μᾶς πολλὲς φορὲς συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Διαθέτουμε δηλαδὴ ἀστυφύλακα νὰ ἐπιβάλη σιγή, ἐπειδή, ἴσως, συμπίπτει νὰ κάθεται πλησίον κάποιος ἰδιότροπος ποὺ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὶς παιδικὲς φωνὲς καὶ τὴ χαρὰ αὐτὴ τῶν παιδιῶν.

Ἀλλὰ ἂν σὲ μιὰ περίπτωσι ὁδηγηθῆ ἀνήλικος στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα δὲν πρέπει ποτέ, ποτὲ ὁ ἀνήλικος αὐτὸς νὰ προπηλακίζεται ἢ νὰ ἐξετάζεται μπροστὰ σὲ πολλὰ ἄτομα κατὰ τρόπο τραχὺ καὶ τέτοιο, ποὺ νὰ τοῦ δημιουργῆ τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρίσκεται σὲ περιβάλλον ἐχθρικό.

Ἀπ' ἐναντίας τόσον ὁ τρόπος τῆς ἐξετάσεως ὅσο καὶ ἡ γενικὴ συμπεριφορὰ ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν πρὸς αὐτὸν πρέπει νὰ εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ πείθεται ὅτι οἱ νόμοι καὶ οἱ ἐκτελεσταί των μόνον γιὰ τὸ συμφέρον του κινοῦνται καὶ ἐνεργοῦν.

Δὲν πρέπει λοιπὸν ποτὲ ὁ ἀνήλικος ποὺ ἐγκλημάτισε ἔστω, νὰ κλείνεται στὰ ἴδια κρατητήρια μὲ τοὺς ἐνηλίκους κακοποιούς. Πρέπει νὰ ὑπάρχη εἰδικὸ κρατητήριο ὅπου θὰ κρατοῦνται οἱ ἀνήλικοι πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ φρουρὸς θὰ παρέχη κάθε εὐκολία, ὥστε ὁ περιορισμὸς αὐτὸς νὰ μὴ γίνεται βασανιστικός.

"Αν πάλι εἶναι ἀνάγκη νὰ συνοδευθῆ ὁ ἀνήλικος ἔξω ἀπὸ τὸ 'Αστυνομικὸ Κατάστημα εἴτε γιὰ τὴν ἐνέργεια ἐρευνῶν ἢ ἀναζητήσεων, εἴτε γιὰ τὴ μεταφορά του στὴ δικαστικὴ ἀρχή, τοῦτο θὰ γίνεται πάντοτε μὲ ἀστυφύλακα, ποὺ θὰ φέρη πολιτικὴ ἐνδυμασία, θὰ ἀποφεύγωνται οἱ χειροπέδες, ἐφ' ὅσον εἶναι αὐτὸ δυνατό, χωρὶς βέβαια νὰ παραλείπεται ἡ λῆψις τῶν μέτρων ποὺ ἐπιβάλλονται γιὰ τὴν πρόληψι τῆς δραπετεύσεώς του.

Θὰ ἀναφέρω ἐδῶ περιπτώσεις μεταχειρίσεως ἀνηλίκων κατὰ τρόπο πολιτισμένο καὶ μὲ γνῶσι τῆς παιδικῆς ψυχολογίας, ὡς δείγματα, τρόπον τινά, τοῦ τρόπου ἐνεργείας σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Συνέβησαν σὲ μένα τὸν ἴδιο καὶ εἶναι χαρακτηριστικές. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἑξῆς:

"Οταν ὑπηρετοῦσα στὴν 'Ασφάλεια τῆς Κερκύρας κατὰ τὸ ἔτος 1927 ἐγίνοντο διάφορες μικροκλοπές στὴν ἀγορὰ ἀπὸ τὰ καταστήματα καὶ τὰ κοφίνια τῶν πωλητῶν τῆς λαϊκῆς ἀγορᾶς. Περιπολοῦσα λοιπὸν μιὰ μέρα ὁπότε ἀντελήφθην ἕνα μικρόν, γνωστόν μας ὡς τύπον εὐφυοῦς ἀχθοφόρου ἀλητεύοντος, νὰ μπαίνη μέσα σ' ἕνα μεγάλο σωλήνα ἀπὸ τσιμέντο ποὺ εἶχεν ἀφεθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Δῆμο. Ὁ σωλήνας εἶχε μῆκος περίπου τεσσάρων μέτρων. Στὸ ἕνα ἄκρον τοῦ σωλήνα ἐκάθητο ἕνας χωρικὸς καὶ στὸ ἄνοιγμα τοῦ σωλήνα εἶχε τοποθετήσει ἕνα πανέρι μὲ πορτοκάλια. Ὁ μικρὸς κλέπτης ποὺ μπῆκε στὸ σωλήνα ἀπαρατήρητος, ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος, ἔφτασε στὸ ἄνοιγμα ποὺ ἦταν ὁ χωρικὸς καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔπαιρνε τὰ πορτοκάλια ποὺ τὰ ἔβαζε μέσα ἀπὸ τὸ ὑποκάμισό του. Κατόπιν γύρισε πίσω νὰ βγῆ μὲ τὸ προϊὸν τῆς κλοπῆς. 'Εγὼ ὅμως τὸν περίμενα καὶ μόλις βγῆκε θέλησα νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸ χέρι, ὁπότε ὁ εὐφυέστατος ἀλήτης μοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ σιωπήσω καὶ νὰ ἐνεργήσω σιγὰ - σιγὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῆ ὁ χωρικός.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀργότερα ἔγινε ἕνας καλὸς ὑπάλληλος γιατὶ ἐξακριβώθηκε ὅτι ἐκεῖνα ποὺ ἔκλεβε δὲν τὰ ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ διαφόρους φτωχοὺς ποὺ τοὺς ἐλυπεῖτο καὶ τοὺς ἔδινε ὅ, τι ἔκλεβε γιὰ νὰ φᾶνε.

Ἡ ἄλλη περίπτωσις εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

'Υπηρέτουν ὡς προϊστάμενος τοῦ ΣΤ' Παραρτήματος 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν κατὰ τὸ ἔτος 1932. Διεπράχθη μιὰ κλοπὴ ἐνδυμασίας ἀπὸ ἕνα δωμάτιο μιᾶς ἐργατικῆς οἰκογενείας. Ὁ παθὼν κατήγγειλε μὲ βασιμότητα ἕνα γείτονα ὡς κλέπτην. 'Εμεῖς ὅμως εἴχαμε σοβαρὲς ὑπόνοιες ὅτι τὴν κλοπὴ τὴν ἔκανε ἕνας μικρὸς ἀλήτης 10 - 12 ἐτῶν, τὸν ὁποῖον εἴχαμε φέρει στὸ γραφεῖο καὶ τὸν ἐξετάζαμε. 'Εκεῖνος ἠρνεῖτο ὅτι ἔκλεψε τὸ πανταλόνι. Φάνηκα ὅτι ἔδωσα μεγάλη πίστι σὲ ὅσα μοῦ ἔλεγε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ λέγω παρουσία του σ' ἕναν ἀστυφύλακα «ὁ μικρὸς λέγει τὴν ἀλήθεια. Τὸ πανταλόνι τὸ ἔκλεψε ὁ Παναγιώτης (δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ κατὰ τὸν μηνυτὴ ἦτο ὕποπτος) καὶ πρέπει νὰ τὸν δικάσουν. Τί νὰ κάνουμε, κρῖμα τὰ παιδάκια του ποὺ θὰ μείνουν τὰ καϋμένα ὀρφανά. Νὰ τὸν πᾶτε στὸ δικαστήριο».

Ὁ μικρὸς ὅταν ἄκουσε αὐτά, μὲ κοίταξε μὲ περιέργεια, σὰν κάτι νὰ ἤθελε νὰ μοῦ πῆ. Καὶ πράγματι, ἦρθε κοντά μου ζωηρὰ καὶ μοῦ λέγει «"Οχι κύριε 'Αστυνόμε, δὲν τὸ πῆρε αὐτὸς τὸ πανταλόνι, ἐγὼ τὸ πῆρα. Πᾶμε νὰ τὸ βροῦμε».

Βλέπουμε ἐδῶ πῶς ἀντέδρασε ἡ παιδικὴ ψυχὴ εὐνοϊκά, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ ἐγένετο ἂν ἡ συμπεριφορά μου πρὸς τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν σκληρή.

'Απὸ αὐτὲς τὶς πραγματικὲς περιπτώσεις βλέπουμε πῶς ἡ καλὴ καὶ εὐγενικὴ συμπεριφορὰ πρὸς τὰ παιδιὰ ποὺ παραστρατοῦν γιὰ λίγο φέρνει ἄριστα ἀποτελέσματα γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὴν κοινωνία καὶ γιὰ τὴν 'Αστυνομία.

β) Συμπεριφορὰ πρὸς τὶς γυναῖκες.

'Εκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ παιδιὰ πρὸς τὰ ὁποῖα ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετική, ὀφείλουμε νὰ προσέχουμε ἐπίσης ἰδιαίτερα καὶ τὴν συμπεριφορά μας πρὸς τὶς γυναῖκες.

Ἡ φύσις θέλησε ὅπως ἡ γυναίκα ἔχει ἰδιαίτερη θέσι στὸν κόσμο, ἡ δὲ λεπτο-

φυὴς ψυχική της σύστασις καὶ ὁ μοιραῖος ρόλος τὸν ὁποῖον παίζει αὐτὴ στὴ ζωὴ ἀπαιτοῦν, γιὰ νὰ μὴν εἴπω ἀναγκάζουν, τοὺς πάντας νὰ στραφοῦν πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴν προσέξουν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ σὲ κάθε περίπτωσι, ποὺ λόγῳ τῆς ὑπηρεσίας των θὰ ἔλθουν ὁπωσδήποτε σὲ ἐπικοινωνία μαζί της, πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ προσεκτικοὶ καὶ στὶς ἐνέργειες ποὺ θὰ κάνουν καὶ στὴ συμπεριφορά τους πρὸς αὐτή.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα συνέβη ὥστε νὰ ἔχουμε παράπονα γυναικῶν ἐναντίον ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πασίγνωστοι γιὰ τοὺς εὐγενεῖς τρόπους συμπεριφορᾶς των, ἔτσι ποὺ μὲ δυσκολία μπορούσαμε νὰ βροῦμε τὴν αἰτία τῶν παραπόνων. Καὶ ἡ αἰτία συχνὰ εὑρίσκετο στὴ σφαῖρα τῆς ψυχολογίας τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία εἶναι περίπλοκος, μὲ ἐκδηλώσεις ἄλλοτε ζωηρές, ἄλλοτε λανθάνουσες καὶ ἄλλοτε ἀφανεῖς, τὶς ὁποῖες εἶναι ἀνάγκη ἕνα μάτι ἐξησκημένο νὰ διακρίνῃ καὶ ἀνάλογα νὰ ρυθμίζῃ τὴν κάθε ἐνέργεια καὶ τὴν συμπεριφορά του σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι.

Θὰ ἀναφέρω μιὰ περίπτωσι ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν περίεργη ψυχολογία καὶ νοοτροπία τῆς γυναικός.

Ὑπηρέτουν ὡς Διοικητὴς τοῦ ΣΤ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν. Μιὰ κυρία ποὺ διέμενε στὴν περιφέρεια τοῦ Παραρτήματος ἔχασε τὸ σκυλάκι της καὶ εἶχε ὑποψία ὅτι τῆς τὸ ἔκλεψαν. Τότε παρεκάλεσε τηλεφωνικῶς τὸν τότε Ὑπουργὸ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ δώσῃ ἐντολὴ στὴν Ἀστυνομία νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ σκυλάκι της.

Ὁ κύριος Ὑπουργὸς τηλεφώνησε στὸ Διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας καὶ ἐκεῖνος σὲ μένα μὲ τὴ διαταγὴ νὰ καταβάλω κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ σκυλάκι.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχα σχετικὰ στοιχεῖα μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, διέταξα ἕναν ἀστυφύλακα, εὐγενέστατο καθ' ὅλα, νὰ πάῃ στὸ σπίτι τῆς κυρίας γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ στοιχεῖα στὸ σχετικὸ ἔντυπο τοῦ βιβλίου ἀπολεσθέντων ζώων.

Ὅταν πῆγε στὸ σπίτι ὁ ἀστυφύλαξ ὡδηγήθη στὴν κυρία ποὺ ἦτο ἀρκετὰ ἡλικιωμένη καὶ ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη ἔπαιζε πόκερ μὲ ἄλλες κυρίες. Τότε ὁ ἀστυφύλαξ ἐζήτησε συγγνώμη καὶ παρεκάλεσε τὴν κυρία νὰ δώσῃ τὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ σκυλάκι της πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ σχετικοῦ ἐντύπου καθὼς καὶ τὶς ἰδιαίτερες πληροφορίες, περὶ τῶν γνωρισμάτων τοῦ ζώου.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ ἀστυφύλαξ σύμφωνα μὲ τὶς ἐνδείξεις τοῦ ἐντύπου ἠρώτα τὴν κυρία καὶ ἔγραφε τὰ στοιχεῖα, σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαντήσεις, σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ κυρία διακόπτει καὶ λέγει ὑβριστικώτατα στὸν ἀστυφύλακα : «Πηγαίνετε ἀπὸ ἐδῶ κτῆνος, φύγετε δὲν θέλω τίποτε». Ὁ ἀστυφύλαξ ἔμεινε κατάπληκτος καὶ μπροστὰ στὰ νεῦρα τῆς κυρίας ἔφυγε καὶ ἦλθε νὰ μοῦ ἀναφέρῃ σχετικῶς. Ἔμεινα κι' ἐγὼ ἔκπληκτος καὶ ὕστερα ἀπὸ πλήρη ἀναπαράστασι ποὺ κάναμε γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν αἰτία ποὺ ἔκανε τὴν κυρία νὰ ἐκμανῇ, βρήκαμε ὅτι ἡ κυρία ἔδιωξε τὸν ἀστυφύλακα κακὸν κακῶς ὅταν αὐτὸς· σύμφωνα μὲ τὸ ἔντυπο, ποὺ εἶχε στὰ χέρια του, τὴν ἐρώτησε γιὰ τὴν ἡλικία της. Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ ἤρκεσε νὰ κάνῃ τὴν κυρία νὰ διώξῃ τὸν ἀστυφύλακα καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὸ ἀγαπημένο της σκυλάκι.

Ὁ ἀστυφύλαξ εὐγενέστατος καθ' ὅλα, στὴν προκειμένη περίπτωσι λησμόνησε ὅτι στὶς γυναῖκες ἰσχύει τὸ ἡλικιοστάσιο καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ σχετικὴ ἐρώτησι, ἀλλὰ νὰ γράψῃ μόνος του κατὰ προσέγγισι τὴν ἡλικία, ὥστε νὰ παρακαμφθῇ ἡ πέτρα αὐτὴ τοῦ σκανδάλου γιὰ τὶς ἡλικιωμένες κυρίες ποὺ δείχνουν τόση περιφρόνησι στὸν πανδαμάτορα χρόνο.

(Συνεχίζεται)

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΛΟΠΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

("Αρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Α' ΒΑΣΙΚΗ ΚΛΟΠΗ
I. Γενικαὶ παρατηρήσεις
II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
III. Ἀντικείμενον τῆς κλοπῆς.

***

Α' ΒΑΣΙΚΗ ΚΛΟΠΗ

I. Γενικαὶ παρατηρήσεις.

Ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον καθημερινῶς ἀπασχολεῖ τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας καὶ τὸ ὁποῖον, εὐστόχως, θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέρον ἔγκλημα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας, εἶναι τὸ τοιοῦτον τῆς κλοπῆς. Δ' ὃ καὶ θὰ καταβληθῇ κάθε δυνατή, ἀπὸ μέρους τοῦ γράφοντος, προσπάθεια, ἵνα οὗτος ἀνταποκριθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν καλύτερον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις μιᾶς κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπαρκοῦς ἐξυπηρετήσεως τῶν καλουμένων νὰ διώξουν τὴν κλοπὴν ἐν τῇ πράξει.

Ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον θὰ ἐπιδιώξωμεν νὰ ἁπλουστεύσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰ πράγματα, θυσιάζοντες δι' αὐτό, οὐ μόνον τὴν πυκνότητα τῆς φράσεως, ἀλλ' ἴσως καὶ αὐτὴν ταύτην, τὴν μετ' αὐστηρᾶς ἀκριβολογίας, νομικὴν ἔκφρασιν.

Τὸ ἔγκλημα τῆς κλοπῆς, εἶναι τὸ κατὰ κύριον λόγον προσβάλλον τὸ ἔννομον ἀγαθὸν τῆς ἰδιοκτησίας, δι' ὃ καὶ προτάσσεται τῶν τοιούτων, ἐν τῷ εἰδικῷ μέρει διαλαμβανομένων τοῦ Ποιν. Κώδικος ἐγκλημάτων κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας.

Ὁ νομοθέτης τοῦ νέου Κώδικος εὑρέθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸ τοῦ ἑξῆς προβλήματος. Θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὴν κλοπὴν εἷς νομοθετικὸς ὁρισμὸς ἢ μήπως ἤρκει ἡ περὶ τῆς ἐννοίας ταύτης, κοινωνικὴ ἀντίληψις ; Ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἀκολουθήσας τὴν πρώτην τῶν ἀνωτέρω ἀπόψεων, διὰ τοῦ ἄρθρου 372 παρ. 1 τοῦ Π.Κ., οὗτινος πρόδρομος ἡ διάταξις τοῦ Ν.Δ. 615 τοῦ 1948, δίδει ὁρισμὸν τῆς κλοπῆς καὶ τοῦτο, διότι κατὰ τὴν σκέψιν αὐτοῦ (1) κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντιμετωπίζονται πλεῖσται ὅσαι ἀμφιβολίαι καὶ διαφωνίαι, αἵτινες προέκυψαν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν σχετικῶν τοῦ νόμου διατάξεων, κυρίως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, οὔτε ἐν τῇ κοινωνικῇ, οὔτε ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἀντιλήψει, ἔχει ἐπιτευχθῇ ὁμοφωνία, ὅσον ἀφορᾷ τὸν εἰδικώτερον καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείας του προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας τῆς κλοπῆς.

Τὸ ἄρθρον 372 Π.Κ. ὅπερ ἀποδίδει τὴν ἔννοιαν ταύτην ἔχει ὡς ἑξῆς :

Κλοπὴ

1.—Ὁ ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου ἀφαιρῶν ξένον (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει) κινητὸν πρᾶγμα, ἐπὶ σκοπῷ παρανόμου ἰδιοποιήσεως αὐτοῦ, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν δὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς κλοπῆς εἶναι ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν.

2.—Ὡς κινητὸν πρᾶγμα θεωρεῖται, κατὰ τὸν κώδικα, καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ ἀτμοῦ καὶ πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια.

1. Ἴδε πλείονα εἰς Αἰτιολογικὴν Ἔκθεσιν (ἔκδ. Ζαχαροπούλου 1950, σελ. 353 ἐπ.)

3.—Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 72 περὶ οἴκου ἐργασίας ἔχει καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 372 λοιπὸν τοῦ Π.Κ., **κλοπὴν πράττει ὁ ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου ἀφαιρῶν ξένον (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει) κινητὸν πρᾶγμα, ἐπὶ σκοπῷ παρανόμου ἰδιοποιήσεως αὐτοῦ.**

II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ὁρισμοῦ συνάγεται ὅτι ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς δύναται νὰ εἶναι πᾶς τις, μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν ὡρισμένους συγγενεῖς τοῦ κατόχου ἢ κυρίου τοῦ πράγματος, οἵτινες κλέπτοντες χαρακτηρίζονται ὡς ὑφαιρέται, τοῦ ἐγκλήματος διωκομένου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατ' ἔγκλησιν, κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα (ἄρθρον 378 Π Κ.).

III. Ἀντικείμενον τῆς κλοπῆς.

Κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου διατύπωσιν ὡς ἀντικείμενον τῆς κλοπῆς χαρακτηρίζεται πᾶν κινητὸν πρᾶγμα, ξένον (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει). Περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ὅρων τούτων παρατηρητέα τὰ ἑξῆς :

Α'. Πρᾶγμα. Ὡς πρᾶγμα θεωρεῖται πᾶν τμῆμα τῆς ἀπροσώπου φύσεως, δεκτικὸν ἐξουσιάσεως. Δὲν ἔχει ὅθεν σημασίαν, ἂν τοῦτο εὑρίσκεται εἰς στερεὰν ἢ ὑγρὰν ἢ ἀέριον κατάστασιν(2). Μὴ δεκτικὰ ἐξουσιάσεως καὶ ἑπομένως ἀνεπίδεκτα κλοπῆς εἶναι τὰ κάτωθι πράγματα : 1) τὰ res extra commercium ἐν οἷς ὁ ζῶν ἄνθρωπος, τὸ ἀνθρώπινον πτῶμα καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον κεῖνται ἐντὸς κοιμητηρίων ἢ τῶν τάφων των ἢ προορίζονται διὰ ταφὴν ἢ δι' ἀποτέφρωσιν, τὰ res omnium communes (κοινόχρηστα) ὡς τὰ ρέοντα ὕδατα, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ ἡλιακὴ θερμότης, ὁ ἀὴρ κλπ. τὰ res nullius (ἰχθῦς, πτηνὰ ἄγρια κλπ.), τὰ res derelictae (ἐγκαταλελειμμένα), οἷον τὰ ἀπορρίμματα εἰς τὰς δημοσίας ὁδοὺς κλπ. (3), 2) τὰ ἀπολωλότα, περὶ ὧν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 376 καὶ 3) τὰ ἄϋλα ἀγαθὰ καὶ αἱ ἀπαιτήσεις (4).

---

2. Ἴδε σχετικῶς καὶ Γάφου. «Τὸ ἔγκλημα τῆς ὑπεξαιρέσεως» ἐν Ποιν. Χρον. Τομ. Α' σελ. 162.

3. Κλοπὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὅταν τὰ ἀφαιρούμενα πράγματα εἶναι ἀδέσποτα, ἀφοῦ ταῦτα εἰς οὐδενὸς τὴν κατοχὴν ἢ κυριότητα ἀνήκουν. Συνεπῶς, ὁ τὰ ὑπό τινος οἰκειοθελῶς ἐγκαταλειφθέντα (res derelictae) ἰδιοποιούμενος δὲν πράττει κλοπὴν ὅπως τοιαύτην δὲν πράττει καὶ ὁ ἰδιοποιούμενος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, τὰ ἀτίθασα ζῷα ἢ τοὺς ἐν τῷ πελάγει ἰχθεῖς (res nullius). Δὲν δύνανται ὅμως νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐγκαταλελειμμένα τὰ ἐνδύματα στρατιώτου τινὸς ἅτινα ἐδόθησαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Κράτους (διότι ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὸ Κράτος), ἔστω καὶ ἂν οὗτος ἑκουσίως ἐγκατέλειψεν αὐτά, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ ἥμερα ζῷα ἔστω καὶ ἂν διέφυγον τῆς φυλάξεως τοῦ κυρίου των (Γάφος ἀπὸ τῆς ἕδρας). Οὔτε τὰ λησμονηθέντα πράγματα, δηλ. ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἄφησεν ὁ δικαιοῦχος εἰς ἕνα ξένον τόπον, χωρὶς καὶ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ παράστασις τοῦ τόπου ἐκ τῆς μνήμης του ἢ τὰ ὁποῖα λόγῳ κωλύματος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ παραλάβῃ. Ἀντιθέτως ἄγρια ζῷα ἐντὸς περιφράκτου χώρου καὶ ἰχθεῖς ἐντὸς ἰχθυοτροφείου ἢ ἄλλων περικλείστων ἰδιοκτήτων ὑδάτων δὲν εἶναι ἀδέσποτα. Ἄγριον ζῷον συλληφθὲν καθίσταται ἀδέσποτον ἐὰν ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ δὲ κύριος αὐτοῦ δὲν λάβῃ ἀμελλητί, τὰ πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ μέτρα. Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου, τὰ ἡμιάγρια (τιθασευθέντα), ὡς λ.χ. αἱ περιστεραί, τότε καθίστανται ἀδέσποτα, ὅταν ἀποβάλλουν τὴν ἕξιν τῆς ἐπιστροφῆς. Τοιαύτας λοιπὸν περιστερὰς ἰδιοποιούμενός τις, δὲν καθίσταται κλέπτης. Εὐκαιριακῶς ἀναφέρομεν περίπτωσιν καθ' ἣν ἀστυφύλαξ σκοπὸς μᾶς ἔφερεν εἰς τὸ Α' Ἄστυ. Τμῆμα ζεῦγος περιστερῶν προσδεδεμένων ἀλλήλαις. Ταύτας θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπελευθερώσωμεν. Δὲν ἐπράξαμεν ὅμως τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ἀπεκλείσαμεν τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν αὗται προσφάτως ἀγορασθεῖσαι, προσεδέθησαν ὑπὸ τοῦ νέου κυρίου των, ἀπελευθερούμεναι δέ, ἐνδεχομένως, νὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τέως κυρίου των, ἀλλὰ καὶ διότι κατ' ἐπιταγὴν τῶν προϊσταμένων μας (κ. Ὑποδ/ντοῦ) ἔδει νὰ ἐκποιήσωμεν αὐτὰς καὶ νὰ καταθέσωμεν τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, ὅπερ καὶ ἐπράξαμεν. Ἀναμφισβητήτως

'Αντιθέτως, οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι πρᾶγμα ἀποτελεῖ καὶ πᾶν ἔγγραφον ἔχον καθ' ἑαυτὸ ἀξίαν, ἔστω καὶ ἀπὸ διαθέσεως (αὐτόγραφα μεγάλων ἀνδρῶν, φωτογραφίαι παλαιαί, μετάλλια ἀναμνηστικὰ κλπ.) ἢ ἔγγραφον ὅπερ ἐνσωματώνει ἀπαίτησίν τινα ἢ ἄλλο ἐνοχικὸν δικαίωμα, ὡς λ.χ. τὸ βιβλιάριον τοῦ ταμιευτηρίου, ἡ ὁμολογία, ἡ ἐπιταγή, ἡ συναλλαγματική, τὰ εἰσιτήρια σιδηροδρόμων, θεάτρων κλπ. (5).

'Εν προκειμένῳ ὡρισμένοι συγγραφεῖς ποιοῦνται διάκρισιν, ὀρθῶς φρονοῦμεν. Δέχονται δηλαδὴ ὅτι οἱ ἀνώνυμοι τίτλοι ἀποτελοῦν πάντοτε ἀντικείμενον κλοπῆς. 'Εκ τῶν ὀνομαστικῶν ὅμως μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ κατοχὴ ἁπλῶς εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν χρησιμοποίησίν των, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ λοιποί. Οὕτω, ἡ ἀφαίρεσις συναλλαγματικῆς πληρωτέας εἰς τὸν κατόπιν ὀπισθογραφήσεως κομιστὴν αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἀπόπειραν ἀπάτης ἐὰν ὁ δράστης μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν εἰς οὐδεμίαν ἐνέργειαν προέβη, ἀρκεσθεὶς εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ ψευδῶς ἑαυτὸν φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ κομιστοῦ, ἄλλως δὲ πλαστογραφίαν, νόθευσιν ἐγγράφου, ἐκβίασιν κλπ. ἀναλόγως τοῦ σημείου εἰς ὃ ἔφθασεν ἡ τοῦ δράστου ἐνέργεια καὶ τοῦ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος. Παράδειγμα. 'Εκ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου. Διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας μας εἰς ΚΓ' Παράρτημα 'Ασφαλείας ἐν ἔτει 1955 ἐστηρίξαμεν κατηγορίαν ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἀπάτῃ κατὰ νεαροῦ κλέπτου ὡρολογίων καὶ λοιπῶν μικροαντικειμένων ἀνηκόντων εἰς ἐργάτας τοῦ ἐν 'Υμηττῷ 'Ελληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου, ἔνθα καὶ οὗτος εἰργάζετο, ὅστις ἀφαιρέσας μετ' ἄλλων ἀντικειμένων καὶ ἔγγραφον (διατακτικὴν) ἐπ' ὀνόματι ἄλλου ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ἐργοστασίου, μετέβη εἰς τὸ πρατήριον ὑφασμάτων καὶ ἐμφανισθεὶς ὡς κάτοχος τῆς διατακτικῆς, ἐξώφλησεν αὐτὴν λαβὼν βεβαίως διάφορα τῆς ἀρεσκείας του εἴδη. Καὶ τοῦτο διότι ὁ εἰρημένος ψευδῶς παρέστησεν ἑαυτὸν ὡς φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ δι' ὃν ἐξεδόθη τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον τοῦ συναδέλφου του. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω θὰ ἔδει διὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ χρησιμοποίησιν τῆς διατακτικῆς νὰ στηριχθῇ κατηγορία ἐπὶ πλαστογραφίᾳ μόνον οὐχὶ δὲ ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἀπάτῃ ὡς ἐπράξαμεν ἡμεῖς.

Γίνεται δεκτὸν ἐπίσης ὅτι ἡ ἀφαίρεσις βιβλιαρίου καταθέσεων εἰς τὸ ταμιευτήριον μὲ πρόθεσιν ἐπιστροφῆς ἅμα τῇ ἀναλήψει μέρους τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένων καταθέσεων συνιστᾷ ἀπόπειραν ἀπάτης ἢ ἀπάτην ἂν ἐγένετο ἡ ἀνάληψις. Ἂν ὅμως ὁ δράστης σκοπῇ τὴν διαρκῆ στέρησιν τοῦ βιβλιαρίου ἀπὸ τὸν δικαιοῦχον καὶ τὴν ἀνάληψιν ὅλων τῶν καταθέσεων ὑφίσταται κλοπή. Κατ' ἄλλους ἐν προκειμένῳ ὑφίσταται πάντοτε κλοπή.

Β'. (Πρᾶγμα) κινητόν. 'Ως κινητὸν θεωρεῖται τὸ πρᾶγμα τὸ ὑπὸ τὴν φυσικὴν ἔννοιαν αὐτοῦ τοιοῦτον, ἤτοι πᾶν ὅπερ ὁ κλέπτης δύναται νὰ ἀποσπάσῃ ἢ νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ ἐν ᾧ εὑρίσκεται τόπου καὶ νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ. Ἄρα, τοιοῦτον εἶναι τὸ δυνάμενον νὰ μετακινηθῇ ἀπό τινος τόπου εἰς ἕτερον, χωρὶς νὰ ἐξετάζηται ἂν καὶ κατὰ τὸ 'Αστικὸν Δίκαιον ἐκλαμβάνεται (χαρακτηρίζεται) ὡς κινητόν. Παραμένουν ὅθεν κινητά, ὑπὸ τὴν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἔννοιαν καὶ τὰ πλοῖα, κινηταὶ οἰκίαι, ἐξαρτήματα τούτων, ἐντετοιχισμέναι βιτρίναι (Α.Π. 103/1936),

---

οὐδεὶς νόμος μᾶς ὑπεχρέου πρὸς τοῦτο, πολλῷ μᾶλλον ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ πράγματος εὐτελοῦς ἀξίας. Τὸ σμῆνος τῶν μελισσῶν ἀποδημῆσαν καθίσταται ἀδέσποτον, ἐὰν ὁ κύριος αὐτοῦ δὲν λάβῃ ἀμελλητὶ τὰ πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ μέτρα (ἴδε ἄρθρα 1077, 1078 Α.Κ.).

4. Τὸ Ποινικὸν Δίκαιον δὲν γνωρίζει κλοπὴν ἀύλου ὀντότητος διότι αὕτη στερεῖται ἐνσωμάτου ἰδιότητος. Οὕτω ἡ ἀφαίρεσις μιᾶς σκέψεως, ὡς ὅταν αὕτη ἀφορᾷ μιὰν εὑρέσιν δὲν συνιστᾷ κλοπήν, ἐκτὸς ἂν αὕτη ὑλοποιῆται εἰς μίαν πραγματικότητα, ὡς τὴν γραφήν, τὴν ζωγραφικὴν κ.λ.π. ὁπότε, καθ' ἃ ἐκτίθενται κατωτέρω, ὑπάρχει κλοπή.

5. Καὶ ἡ ἀφαίρεσις ἐπιστολῆς συνιστᾷ κλοπὴν διότι αὕτη ναὶ μὲν δυνατὸν νὰ στερῆται ἀξίας διὰ πάντα ἄλλον, παραλλήλως ὅμως δὲν παύει νὰ ἔχῃ μίαν ἀπὸ διαθέσεως ἀξίαν διὰ τὸν κύριόν της.

λίθοι καὶ ἐξαρτήματα ὑδρομύλου (Α.Π. 241/35), παρ' ὅ, τι ταῦτα, κατὰ ρητὴν τοῦ 'Αστικοῦ Δικαίου ἐπιταγήν, χαρακτηρίζονται ὡς ἀκίνητα.

Κατὰ ταῦτα ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ὡς κινητὰ ἐκλαμβάνονται τὰ ἐν τῇ φυσικῇ των ἐννοίᾳ τοιαῦτα, οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι ἀντικείμενον κλοπῆς δύναται νὰ ἀποτελέσουν τὰ μέχρι πρό τινος ἀκίνητα ὡς λ.χ. τὰ ἐκριζούμενα δένδρα, οἱ ἀποχωρισθέντες καρποὶ κλπ, τὸ ἐκ τῆς ξένης ἀγελάδος ἀμελγόμενον γάλα, ἡ ἀποκοπεῖσα κόμη, θῦραι, παραθυρόφυλλα κ.τ.λ. δηλ. τὰ ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς ἀποχωρισθέντα τμήματα ἀκινήτων.

'Εκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι ἐνσώματον, ἤτοι ὑποπίπτον εἰς τὰς τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεις, ἐπιδεκτικὸν δὲ καταλήψεως καὶ ἀφαιρέσεως. Τῶν ἀσωμάτων ὅθεν ἀντικειμένων ἀδύνατος ἡ κλοπή. Εἶναι ὅμως τοῦτο ὀρθὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν λαϊκὴν περὶ δικαίου συνείδησιν. 'Αναμφισβητήτως ὄχι. Δι' ὃ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύσαντος δικαίου μας, πλεῖσται ὅσαι ἐδημιουργήθησαν ἀμφισβητήσεις, ἂν καὶ ἡ τοιαύτη ἰδιοποίησις ἀσωμάτων πραγμάτων ἀποτελῇ κλοπήν. Οὕτω ζωηρῶς συνεζητήθη τὸ ζήτημα ἂν δεκτικὸς κλοπῆς ἦτο καὶ ὁ ἠλεκτρισμός, τῶν μὲν ὑποστηριζόντων ὅτι καταφατικὴ λύσις ἦτο ἀπαράδεκτος, ὡς καταφανῶς παραβιάζουσα τὴν ἀρχὴν «οὐδεμία ποινὴ ἄνευ νόμου», τῶν δέ, δεχομένων τὴν ἀντίθετον λύσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διασταλτικῆς ἑρμηνείας τῶν ἀναλόγων τοῦ Π.Ν. (μὴ ὁμιλοῦντος περὶ τοῦ θέματος) διατάξεων, ἤτις ἑρμηνεία ἦτο ἐνδεδειγμένη, ὡς ἀποδίδουσα τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς συγκεκριμένης περὶ κλοπῆς διατάξεως. Ἕνεκα τούτου, ὁ νέος Κῶδιξ, διὰ ρητῆς διατάξεώς του, καὶ δὴ διὰ τῆς 2ας παραγράφου τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου, ἐξομοιοῖ πρὸς ξένον κινητὸν πρᾶγμα καὶ τὰ ἀσώματα τοιαῦτα. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν **«ὡς κινητὸν πρᾶγμα θεωρεῖται καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ ἀτμοῦ καὶ πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια»**.

Κατὰ τὸν Π.Ν. μεταξὺ τῶν δεκτικῶν κλοπῆς πραγμάτων ἀναγράφονται καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, οἷον συγγραφαί, ἔργα τέχνης, φωνογραφικοὶ δίσκοι, μουσικαὶ συνθέσεις κλπ. καὶ τοῦτο διότι ἐνσαρκοῦται ἐν αὐτοῖς, ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια. 'Αντιθέτως ὁ νέος Κῶδιξ δὲν περιέλαβε τοιαύτην διάταξιν, θεωρήσας αὐτὴν ὡς περιττήν, διότι ὡς ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, «οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία ὅτι καὶ ταῦτα δύνανται νὰ γίνωσιν ἀντικείμενον κλοπῆς, ὅταν συντρέχωσιν οἱ ὅροι αὐτῆς, πρόκειται δὲ περὶ ὅλως ἀσκόπου ἐξάρσεως» (6), (7).

Δὲν δύναται ἑπομένως, τὸ γε νῦν ἔχον, νὰ ἀνακύψῃ οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ἡ ἀφαίρεσις μαγνητικῆς ἐνεργείας, ραδιενεργείας, φωταερίου καὶ οἱασδήποτε ἄλλης τοιαύτης ἐνεργείας ὑποκειμένης εἰς ἐξουσίασιν, συνιστᾷ κλοπήν.

Ὅθεν ὁ ἀφαιρῶν ρεῦμα διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως λαμπτῆρος δεχομένου τοῦτο ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ἠλεκτρικῆς «κολόνας», χωρὶς δηλαδὴ τοῦτο νὰ διέρχηται ἐκ τοῦ ἠλεκτρικοῦ γνώμονος, πράττει κλοπήν.

Καὶ ὁ χρησιμοποιῶν ρεῦμα βιομηχανικῆς χρήσεως (εὐθυνότερον) διὰ τὰς οἰκογενειακάς του ἀνάγκας, πράττει φρονοῦμεν κλοπήν. 'Αντιθέτως, κριτέος ὡς ἀπατεὼν ὁ μετατρέπων τὸν ἠλεκτρικὸν γνώμονα, κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ διέρχηται ἐξ αὐτοῦ μεγαλυτέρα ἐνέργεια τῆς ἐν τῷ πίνακι ἀναγραφομένης.

Τί ρητέον ὅμως ὡς πρὸς τὴν παράνομον λῆψιν τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων, ἅτινα ἐκπέμπουν οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοί; Ὁ ἀ.ν. 1619/1939 ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. τῆς 29/12/1922, τοῦ ν.δ. τῆς 27/7/1932 καὶ τοῦ ν. 3092/1924.

6. Ἴδε πλείονα εἰς Ζαχαροπούλου op. cit σελ. 355.

7. Σχετικῶς ὁμιλοῦν οἱ «περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας νόμοι» ἤτοι ὁ ν. ΓΥΠΓ/1909, ν. 2387 τῆς 29/6/1920 καὶ ὁ ν. 4301/1929. 'Από ἀπόψεως 'Εμπορικοῦ Δικαίου σπουδαίως ἐνδιαφέρει ὁ ν. 2527/1920, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. τῆς 29/12/1922, τοῦ ν.δ. τῆς 27/7/1932 καὶ τοῦ ν. 3092/1924.

ποιήθη μεταγενεστέρως «Περὶ ραδιοφωνίας καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ὑπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κειμένων διατάξεων» ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 26 ὅτι «ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν ἢ τύπον λειτουργία ἰδιωτικῶν ραδιοφωνικῶν πομπῶν». Εἶναι ἀρκετὴ ὅμως ἡ διάταξις αὕτη ἵνα καλύψῃ τὸ ἐν προκειμένῳ ὑφιστάμενον κενόν ;

Γ'. (Πρᾶγμα) ξένον. Τὸ ὑπὸ τοῦ κλέπτου ἀφαιρούμενον πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι ξένον, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει. Ξένον δὲ εἶναι τὸ μὴ διατελοῦν ὑπὸ τὴν κυριότητα ἢ τὴν κατοχὴν τοῦ κλέπτου, ἀλλὰ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (κατοχὴν ἢ κυριότητα) ἄλλου προσώπου, εἴτε φυσικὸν εἴτε νομικόν, εἶναι τοῦτο, ὡς λ.χ. πολιτείας, ἑταιρίας κλπ. Κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ πράξῃ κλοπὴν ὁ κύριος τοῦ πράγματος, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι κάτοχος αὐτοῦ, ὡς λ.χ. συμβαίνει εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ εἰρημένος παρεχώρησεν εἰς ἄλλον τινὰ δικαίωμα χρήσεως καρπώσεως, ἐνεχύρου κλπ. Ἀκόμη δὲν ὑφίσταται κλοπή, ὅταν ὁ ἀφαιρῶν κέκτηται νόμιμον ἐπὶ τοῦ ἀφαιρουμένου ἀξίωσιν. Οὕτω λ.χ. ὅταν τις ἀφαιρῇ πρᾶγμα, οὗτινος κατόπιν συμφωνίας κατέβαλε τὸ τίμημα εἰς τὸν πωλητήν. Ἄλλο τώρα τὸ ζήτημα ἄν, ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις, δυνατὸν νὰ συντρέχῃ περίπτωσις διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς αὐτοδικίας. Τὸ ποῖος ἐξ ἄλλου εἶναι κύριος κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, κατὰ δὲ τὴν κρατοῦσαν ἄποψιν δὲν εἶναι νοητὴ ἰδιαιτέρα τις ἔννοια κυριότητος ἐξυπηρετοῦσα τὸ Ποιν. Δίκαιον καὶ μόνον αὐτό.

Καὶ ὁ θησαυρὸν ἀνευρίσκων καθίσταται κλέπτης, ἀφοῦ ὁ θησαυρὸς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήκει εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐν ᾧ εὑρέθη πράγματος. Ἆρα δὲν θὰ κριθῇ ὡς ἔνοχος παρασιωπήσεως, εὑρέσεως τοῦ θησαυροῦ, μὴ ἀνήκοντος εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀπολωλότων. Κατὰ τὸν Κωστῆν (Κωστῆ Ἑρμηνεία τοῦ Ποινικοῦ Νόμου σελ. 51) δέον νὰ γίνῃ διάκρισις, ἤτοι ἂν ὁ ὑπαίτιος εἶναι ἤδη κάτοχος τοῦ θησαυροῦ διαπράττει ὑπεξαίρεσιν ἂν δὲν εἶναι τοιοῦτος διαπράττει κλοπήν. Ὁ φέρων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀρχαιότητας καὶ ἰδιοποιούμενος ταύτας, κολάζεται κατὰ τὰς εἰδικὰς περὶ ἀρχαιοτήτων διατάξεις.

Ξένα εἶναι τὰ κλοπιμαῖα ἔναντι τῶν συμμετόχων (Κωστῆς op. cit. σελ. 54).

Ἀντιθέτως γίνεται δεκτὸν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ξένα: α) τὰ συνιστῶντα τὴν πτωχευτικὴν περιουσίαν κινητά, ἔναντι τοῦ πτωχεύσαντος ἐμπόρου ὀφειλέτου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως στερεῖται μόνον τῆς διοικήσεως (διαθέσεως - διαχειρίσεως) ταύτης καὶ β) τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον παρεχώρησεν ὁ κύριος εἰς τρίτον πρὸς χρησιμοποίησιν ἢ ἀπόλαυσιν ([8]).

(Συνεχίζεται)

8. Σχετικῶς Βουγιούκα «Τὸ ἔγκλημα τῆς κλοπῆς», αἰνέσ. διατριβὴ 1948.

Ο «ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ»
ΚΑΙ Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ (ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης ἀκούστηκαν ἄλλοι ὕμνοι ποὺ ἀντάμωσαν τοὺς ἑλληνικούς. Νὰ ἕνα ἑλληνικὸ δεῖγμα τῆς ἀπήχησης ποὺ εἶχε ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» στὴν Ἑλλάδα τοῦ 1907. Εἶναι τοῦ ποιητῆ καὶ κριτικοῦ Πέτρου Βλαστοῦ —Κ. Χατζόπουλου—ποὺ ἀναφέρει ἀνάμεσα στὰ ἄλλα :

« ... Μερικὰ ἔργα δὲν κρίνονται. Μᾶς κρίνουν ἐκεῖνα. Ἔρχονται σὰν καινούργιος αὐτότελος κόσμος, σὰν ὑπερκόσμιος λόγος, ποὺ μᾶς ἀδράχνει καὶ μᾶς ἀλλάζει καὶ μᾶς ξαναπλάθει. Χωρίζουνε τὸ χτὲς ἀπὸ τὸ αὔριο σὰν τὸ γυμνόπετρο ναό, ποὺ στημένος σὲ ἀκρωτήρι, δεσπόζει διαχωρίζοντας δύο ἀντίμαχες Θάλασσες ...».

Ἀφοῦ θὰ κάμει τὴν λεπτομερῆ του ἀνάλυση ὁ ἴδιος ὁ κριτικὸς θὰ τελειώσει :

«...Καὶ ὅμως πόσα ἔπρεπε ἀκόμα νὰ πῶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ δείξω τὸ θαυμασμό μου ὅλο γιὰ τὸ μεγαλόψυχο αὐτὸ ποίημα· λέξη δὲν εἶπα γιὰ τὴ μουσικὴ τοῦ ρυθμοῦ, γιὰ τὴ λεύτερη ρώμη τοῦ μέτρου, γιὰ τὴ γλῶσσα ποὺ ἀλλάζει χίλιες θωριὲς ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδέα καὶ τὴν εἰκόνα ποὺ περνᾶ γερὴ καὶ πλούσια κι' ἄλλοτε πάλι ἁπλῆ καὶ σιγαλὴ μὲ μιὰ γύμνια δροσερὴ καὶ διάφανη. Καὶ δὲν εἶπα τίποτα γιὰ τὴν οἰκουμενικὴ μάθηση καὶ τὴν ἀπολλώνια μαντοσύνη καὶ τὴν ἀγκαλιάστρα συμπάθεια τοῦ ποιητῆ, ποὺ ἀγγίζει ὅλες τὶς χορδὲς τῆς καρδιᾶς καὶ ξυπνᾶ ὅμως τοὺς ἀντίλαλους τοῦ νοῦ ... Τὸ πιὸ γλυκὸ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς στίχους :

Καὶ τριγύρω ἀχνὸ τὸ δειλινὸ
τὴν παιδούλαν ὥρα κοίμιζε
σὲ ἀγκαλιὰ μενεξεδένια ...»

. . . . . .

***

Πρὶν δώσουμε τὸ λόγο στὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα γιὰ τὸ ἔργο του, πρέπει νὰ ἀναφέρουμε πὼς ὁ Παλαμᾶς ἄρχισε νὰ γράφει τὸ «Δωδεκάλογο» πρὶν ἀπὸ τὸ 1899. Τὰ χρόνια ποὺ μεσολάβησαν στὴν περίοδο 1899-1907 ὑπῆρξαν μιὰ ἐποχὴ ἀπὸ τὶς πλέον κρίσιμες γιὰ τὸ Ἔθνος μας. Οἱ ἥττες τοῦ 1897 καὶ ὁ Μακεδονικὸς Ἀγώνας τοῦ 1901-1908 ἔδωσαν πολὺ ὑλικὸ στὸν Παλαμᾶ, ποὺ ἀπὸ τὸ 1886 εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφει καὶ τὸ ἄλλο μεγάλο ἔπος, τὴν θρυλικὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ». Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔπη ἔδωσαν τὴν ἐξόρμηση καὶ πραγμάτωση τῶν ἀπὸ τοῦ 1912 καὶ μετέπειτα ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων, ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, ἀφοῦ γράφτηκαν σχεδὸν ταυτόχρονα μέσα σὲ τόσες ἀγωνίες τοῦ Ἔθνους καὶ κυκλοφόρησαν μὲ μικρὴ διαφορὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο : Τὸ 1907 ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ τὸ 1910 ἡ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ».

Περισσότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς κριτικοὺς καὶ τοὺς σχολιαστὲς του - καὶ ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπὸ τὸν Ζαχαριάδη - θὰ μᾶς πεῖ ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς γιὰ τὸν γύφτο του. Μὲ πολλὴ ἀγάπη θὰ μᾶς ἀφιερώσει τὸ «Δωδεκάλογο» ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τὶς 5 τοῦ Σεπτέμβρη 1899:

Σὲ σᾶς
Γνωστοὶ καὶ ἀγνώριστοι, τωρινοὶ καὶ αὐριανοί, ὅσοι
καὶ ὁποιοι, ποὺ κάπως θὰ προσέχετε στὸ στίχο
μου καὶ κάτι θὰ ξανοίγετε μέσα του,

Τὸ ποίημα τοῦτο
Τὸ πρῶτο ἴσως ποὺ κοίταξα ν' ἀλαφροδέσω μαζὶ
ἐπικὰ καὶ λυρικὰ καὶ δραματικὰ καὶ παίρνοντας
ἀπ' ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ποιητικοῦ λόγου,
κι' ἀπὸ τῆς 'Ιστορίας τὰ παραδομένα κι' ἀπὸ
τοῦ φιλόσοφου τὴ σκέψη κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ κι'
ἀπὸ τ' ὄνειρο - κάποια ὁράματα τοῦ νοῦ καὶ
κάποια καρδιοχτύπια,
τ' ἀφιερώνω.

'Αθήνα, 5 τοῦ Τρυγητῆ 1899
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

"Υστερα, τὸ 1906, θὰ μᾶς πεῖ γιὰ τὰ ὅσα οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα παρεξήγησαν ἢ θέλησαν νὰ μετατρέψουν στὸ ἔπος του :

« Τὸ ἀφιέρωμα, τὸ βαλμένο στὴν ἀρχή, τὸ χάραξε τῆς πρώτης στιγμῆς ὁ « ἐνθουσιασμός, ὅταν αἰσθάνθηκα τὸ πρῶτο σάλεμα τοῦ παιδιοῦ μέσα στὴ φαντασία « μου. 'Απὸ τότε πέρασαν ἑφτὰ χρόνια· τὸ ποίημα, μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴν ὥρα του, « γίνονταν ὁλοένα, ὅσο ποὺ γεννήθηκε καθὼς τὸ παρουσιάζω τώρα. "Ομως ἄλλος « ὁ νοῦς καὶ ἄλλο τὸ ἔργο(1). Τώρα τὸ ἔργο, καθὼς στέκεται στὰ πανιὰ γιὰ « τὸ ταξίδι του, μοῦ φαίνεται σὰν ξένο. Πιὸ πολὺ μὲ ἀνησυχοῦνε τὰ ψεγάδια ποὺ ὑπο- « ψιάζουμε πὼς θὰ κρύβει παρ' ὅσο μὲ χαροποιοῦν τὰ καλὰ ποὺ θὰ μπορεῖ νἄχει. « "Ολα τ' ἀδέλφια του τὰ μισοτέλειωτα κι' ἄβγαλτα ἀκόμα μοῦ φαίνονται τώρα σὰν « πιὸ καλοΐσκιωτα. "Επειτα σὰν νὰ τὸ εἶχα βαρεθεῖ· ἄλλα εἶχα βαλμένα στὸ δρόμο « καὶ τὰ δούλευα κι' ἀνίσως δὲ μὲ παρακινοῦσε γιὰ τὸ τύπωμα τοῦ «Δωδεκάλογου « τοῦ Γύφτου» ἀπὸ κάποια του κομμάτια ποὺ φανήκανε στὸ «Νουμᾶ» ἕνας μεγάλος « τῆς ἐθνικῆς προκοπῆς καὶ τῶν γραμμάτων φίλος καὶ δουλευτής, ὁ κύριος Α. Πάλλης, « θὰ τὸν κρατοῦσα ἀκόμη στὸ συρτάρι. Τώρα ποὺ πέρασε ὁ ἐνθουσιασμός, νομίζω « πὼς μπορεῖ νὰ μιλήσει ὁ πατέρας γιὰ τὸ παιδί του, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι. Τί γλυκύτερο « μίλημα ἀπ' αὐτό! Δὲν θὰ τὸ κρίνω βέβαια· μὰ μπορεῖ νὰ εὐκολύνω τὴν κριτικὴ τῶν « ἄλλων, ἂν ὑπάρχει κριτική, ποὺ νὰ καταδεχτεῖ νὰ τὸ κοιτάξει .....
.....

«Ποιὸς ξέρει ποιὰ τσιγγάνα νὰ μίλησε τῆς καρδιᾶς μου - ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια ! « Τὸ μίλημα λαχταριστό· κι' ἔτσι φύτρωσαν ἀπ' τὴν καρδιά μου οἱ πρῶτοι τέσσεροι « στίχοι, τὸ πρωτόπλασμα ποὺ θὰ ξετυλίγονταν ὕστερα ἀπὸ κεῖνο κι' ἀγάλια - ἀγά- « λια, ἡ πλάση μου :

Περδικόστηθη τσιγγάνα,
ὦ μαγεύτρα, ποὺ μιλεῖς
τὰ μεσάνυχτα πρὸς τ' ἄστρα
γλῶσσα προσταγῆς .....

« Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ τσιγγάνα δὲν ἦταν καμμιὰ γύφτισσα τοῦ δρόμου συναπαντη- « μένη, σὰν ἰδεατή, καμμιὰ μέρα ἡλιολουσμένη χειμωνιάτικη στὸν 'Ελαιῶνα τῆς « 'Αθήνας, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ τσαντῆρι της, στυλωμένη, χυτή, χαλκοπρά- « σινη, σφιγγοπρόσωπη· καμμιὰ ζητιάνα ἀπὸ κεῖνες ποὺ σιχαίνονται οἱ νυκοκυρά- « δες καὶ ποὺ γοητεύουν τὸν ποιητή· μιὰ σὰν ἐκεῖνες ποὺ μᾶς τὴν παρασταίνει κάπου « στὴν «'Ανατολὴ» του ἀλησμόνητα μὲ λόγια λαμπρότερ' ἀπὸ τὰ χρώματα ὁ ζωγρα- « φικώτατος Θεόφιλος Γκωτιέ. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν πρωτόσπειρε στὸ νοῦ μου τὸ « «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» μιὰ πολὺ ζωηρή, σὰν ὅραμα ἐνθύμηση τῆς Πρωτομα-

(1) Φράση ποὺ προσφέρεται γιὰ «σκοτεινά», πολυλογήματα ἂν δὲν κοιτάξει ὁ μελετητὴς βαθειὰ στὸ Παλαμικὸ ἔργο.

« γιᾶς, ποὺ χαιρόμουνα παιδάκι στὸν τόπο μου· τῆς Πρωτομαγιᾶς ποὺ περνοῦσε « μὲ τοὺς χορούς τοὺς πλεγμένους ἀπὸ τὶς γύφτισσες· ἀπὸ σπίτια σὲ σπίτια ὁλογυ- « ρίζανε, κιτρινοστόλιστες, ἀνθοστεφάνωτες, μαυρομάτες, γυαλιστερὲς σὰν ἀπὸ « μπροῦντζο, τὸ Μάη τραγουδώντας μὲ φωνὲς πιὸ καμπανιστὲς κι' ἀπὸ τὰ κουδού- « νια ποὺ τὸ συνώδευαν τὸ τραγούδι τους. Ποιὸς ξέρει κι' ἂν δὲν ἦταν ἡ τσιγγάνα « ποὺ μὲ χτύπησε, καμμιὰ ὁμορφιὰ ποὺ ζοῦσε κάθε ἄλλο παρὰ τὴν πανάθλια ζωὴ « τοῦ γύφτου, καμμιὰ ὁμορφιὰ φλογερή, μελαχροινή, ἀνυπόταχτη καὶ τσιγγάνα « λέγοντάς την, ἀνίσως δὲ μεταχειρίζομαι μιὰ ποιητικὴ μεταφορά. Κι' ὕστερα ἡ « ὁμορφιὰ τῆς γύφτισσας μὲ βύθιζε ὁλοένα στὴν ἰδέα τῆς γυφτιᾶς. Κι' ἀπὸ τὴ γύ- « φτισσα πέρασα στὸ γύφτο· ὁ ζουρνᾶς, τὸ σφυρί, τὸ φυσητῆρι, τὸ μουλάρι, τὸ « βιολί, ἡ τέντα, οἱ μοῖρες, τὰ μάγια, τ' ἄγρια, τ' ἀναρχικά, τ' ἀνυπόταχτα, πάντα « στὸν ὁλάνοιχτο ἀέρα, πάντα κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἡ γύφτικη ζωή, ἡ πλανεύτρα « καὶ ἡ πολυπλανεμένη, ξετυλίγονταν ἐμπρός μου· καὶ τὸ ἔργο στὰ θεμέλιά του « ἐπάνω τόσο χτίζονταν πλατύτερο μὲ πιὸ πολλὰ χωρίσματα. Κι' ἔτσι τὰ πρωτο- « σχεδίαστα «Λόγια τοῦ Γύφτου», τρία - τέσσερα τραγούδια, γίνηκαν ὁ «Δωδεκά- « λογος». Κι' ἔνοιωσα μέσα μου πὼς κι' ἐγὼ εἶμ' ἕνας γύφτος, ὅσο κι' ἂν ντρεπόμουν « νὰ τὸ μολογήσω γύφτος· μὲ τὶς κακίες του καὶ τὶς κακομοιριές του· μέσα στὴν « καταραμένη φυλή, ὅσο κι' ἂν τὸ ἔκρυβα κάτω ἀπὸ πλούσια στολίσματα, τὸν ἑαυ- « τό μου ἔπαιρνα νὰ τραγουδήσω .....

«...Κι' ὕστερα κάποτε θὰ θυμήθηκα τὸ μικρὸ ἀριστούργημα τοῦ Λενάου, τοὺς « τρεῖς γύφτους του· παίζει τὸ βιολί του ὁ ἕνας καὶ καπνίζει ὁ δεύτερος καὶ ἀποκοι- « μιέται ὁ τρίτος· ὦ οἱ κουρελιασμένοι, ὅμως τρισελεύτεροι καὶ τρεῖς φορὲς κατα- « φρονητάδες τῆς κακῆς τύχης, μὲ τὸ κάπνισμα, μὲ τὴ μουσική, μὲ τ' ὄνειρο ! Καὶ « θὰ μέθυσ' ἀπὸ τοὺς ἀχνοὺς του καὶ θὰ τὸ πῆρα ἀπόφαση, καθὼς ὁ μουσουργὸς « ποὺ πιάνει καὶ κεντάει χίλια πλατειὰ περιπλεγμένα μουσικὰ κεντίδια ἀπάνω στὸ « ἁπλὸ καὶ κλασικὸ θέμα ἑνὸς μεγάλου του δάσκαλου, νὰ κεντήσω κι' ἐγὼ πολύ- « στιχο ποίημα ἀπὸ τὴν ἀφορμὴ τοῦ λιγόστιχου τραγουδιοῦ καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσω « πὼς οἱ ἐφτὰ στροφοῦλες τοῦ γερμανόφωνου ποιητῆ μπορεῖ νὰ βαραίνουν περισ- « σότερο ἀπὸ τὶς χιλιάδες τοὺς στίχους μου. Ποιὸς ξέρει!... (Ἡ ἀλήθεια εἶναι « πὼς δὲν καλοθυμᾶμαι πῶς πρωτοσπάρθηκε τὸ ποίημα· καὶ γι' αὐτὸ μ' ἀκοῦτε νὰ « συχνολέω : ποιὸς ξέρει !) Κι' ὕστερα, ὅσο ξετυλίγονταν τοῦ τραγουδιοῦ ἡ κλωστή, « ἔβλεπα πὼς ἡ καρδιά μου εἶναι γιομάτη ἀπὸ νοῦ, πὼς τὰ καρδιοχτύπια της εἶναι « ἀπὸ ἰδέα καὶ πὼς τὸ αἴσθημά μου ἔχει κάτι μουσικὸ καὶ δυσκολομέτρητο καὶ πὼς « τὴ δέχομαι τὴ λαχτάρα τοῦ στοχασμοῦ, καθὼς τὸ παλληκάρι δέχεται τὴ φωνὴ « τῆς ἐρωμένης του .....»

Ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ὁμιλεῖ πιὸ κάτω γιὰ τὴν ἐπίδραση ποὺ εἶχαν στὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» ἔργα ἄλλων συγγραφέων. Καὶ προχωρεῖ στὶς ἐκμυστη- ρεύσεις του γιὰ νὰ κάμει τὸ ἔργο του περισσότερο καταληπτό :

«Ὁ ἥρως μου δύσκολα θὰ ταίριαζε τὸ δειλό του περπάτημα μὲ τὰ βήματα « τῶν ὁμοφύλων του, ποὺ ἔτυχε νὰ τοὺς γνωρίσω στῶν ποιητῶν τὰ ἔργα καὶ τῶν « μεγάλων καὶ τῶν ταπεινότερων· σημειώνω ὅσους τυχαίνει τὴ στιγμὴ τούτη νὰ « μοῦ ἔρχωνται στὸ νοῦ. Τί κρῖμα νὰ μὴ θυμᾶμαι παρὰ τὸν τίτλο τῆς «Γ υ φ τ ο- « π ο ύ λ α ς», ἀπὸ τὰ πρῶτα διηγήματα τοῦ Παπαδιαμάντη. Θαρρῶ πὼς μέσα « σὲ κεῖνο ἀξιοπερίεργα ζωγραφίζονταν ἡ γυφτουριά! Στὸ «Β ο τ ά ν ι τ ῆ ς Ἀ- « γ ά π η ς» τοῦ Δροσίνη μὲ κοιτάζουν ἀκόμα τὰ γαλανὰ μάτια τῆς Ζεμφύρας κι' « ἀκόμα μὲ σφάζουν. Καὶ στὸ πλευρό της ὁ Γυφτοκάβουρας, βδελυρὸς καὶ πεζός, « καθὼς εἶναι προσεχτικὰ φωτογραφημένος. Στὸ «Δ ι ά κ ο» του ὁ Βαλαωρίτης πῆρε τὸ θυμὸ ἀπὸ τὴν ἁρματολικὴ καρδιά του καὶ τὸ χρῶμα ἀπὸ τὴ χρωματοθήκη « τοῦ Οὐγκὼ κι' ἔστησε ἀνάθεμα τῆς ἀφωρισμένης φυλῆς μὲ τὸ γύφτο ποὺ μᾶς « παρουσιάζει. Δύο - τρεῖς φορὲς ποὺ πῆρα παιδάκι νὰ διαβάσω μεγαλόφωνα τοὺς

«στίχους του ἐκείνους κι' ἔτυχε μιὰ παιδούλα στὸ πλάϊ μου ν' ἀκούσει, ἡ παιδούλα «τρόμαξε καὶ βούλωσε τ' αὐτιά της. Στὸ «Γ κ α ῖ ς φ ό ν Μ π ε ρ λ ι χ ί ν γ κ ε ν» «τοῦ Γκαῖτε, ὁ Γύφτος ἀνακατώνεται μὲ τὴν ὀνειροφάνταστη νυχτερινὴ μαυρίλα «τοῦ δάσους καὶ φωλιάζει καὶ παίρνει κάτι ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ πρωταγωνιστῆ τῆς «τραγωδίας· τὸν ἥρωα ὅλοι τὸν ἀρνήθηκαν καὶ βρίσκεται ὁ γύφτος τελευταῖος του «σύντροφος. Καὶ κάποτε διαβάζοντας τὸ «Μ π ρ ά ν τ η» τοῦ Ἴψεν ξάνοιξα γοργὸ «τὸ πέρασμα τῆς πάντα διαβατάρικης φυλῆς κι' ἀνατριχιάζοντας ἄκουσα ἕνα βόγγο «σὰ νὰ ἦταν τὸ τραγούδι της(1). Μὲ τοὺς «Ἀ τ σ ί γ γ α ν ο υ ς» τοῦ Ποῦσκιν «τελειωτικὰ μᾶς δείχνεται σὲ δυὸ - τρεῖς στίχους, ἡ σημαδεμένη φυλὴ μαζὶ μὲ τῶν «ἄγριων καὶ τῶν ἄνομων, τῶν μαλακῶν καὶ τῶν ἄτολμων. Ὅμως ὁ καθεαυτὸ ἥρωας «τοῦ τραγουδιοῦ, ξένος ἀπὸ τὸ Νότο, νόθος μέσα στοὺς καθαροαίματους γύφτους, «εἶδος τι Ὀθέλλου καὶ Γκιαούρ μαζί, ρομαντικὸς αἰσθηματίας, φονιᾶς ἀπὸ τὸ πά- «θος τῆς γυναίκας. Πόσο διαφορετικὰ καὶ μὲ τί ὠμὸ καὶ ἀστόλιστο πραγματολογι- «σμὸ - ποὺ εἶναι κι' αὐτὸ ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἐξιδανικεύεις - ζωγραφίζεται ὁ Γύφτος «σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ Σαιξπήρου(2) μὲ τὸ Βοεμὸ Βερναρδῖνο! Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ παρα- «λυμένος κι' ὁ παράλυτος, μὰ ποὺ τίποτε δὲ φοβᾶται καὶ ποὺ τοῦ εἶναι τὰ πάντα «ἀδιάφορα, ποὺ βαρυέται τὴ ζωή, ποὺ βαρυέται καὶ τὸ θάνατο καὶ ποὺ δὲν εἶναι «ἄξιος οὔτε νὰ πεθάνει οὔτε νὰ ζήσει. Ἀνάμεσα στὸ γιομισμένο ἀπὸ βυρωνισμὸ «ρομαντισμὸ τοῦ Σλαύου καὶ στοῦ Ἄγγλου τὸν πραγματολογισμὸ τὸν ὁλοζώντανο, «ὁ ἰδεαλογισμὸς τοῦ γύφτου τοῦ δικοῦ μου δὲν τολμῶ νὰ τὸ φανταστῶ πὼς μπορεῖ «νὰ σταθῆ. Ὅμως ὅσο κι' ἂν εἶναι μικροκάμωτος ὁ ἥρωάς μου μπροστὰ σὲ κείνους «τοὺς γίγαντες, θὰ μποροῦσε νἄχει κάποιο γνώρισμα ποὺ νὰ τὸν ξεχωρίζει μέσα «στὴ μικρότη του κι' αὐτὸ τοῦ φτάνει. Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» πρέπει νὰ «βαλθῆ στὴ σειρὰ τῶν ποιημάτων μου ποὺ τὰ ὀνομάζω «Μ ε γ ά λ α Ὁ ρ ά μ α τ α», «σὰν τὸν «Ἀσκραῖο» καὶ σὰν τὶς «Ἀλυσίδες» τῆς «Ἀ σ ά λ ε υ τ η ς Ζ ω ῆ ς». «(Μάλιστα οἱ «Ἀλυσίδες» ἦτανε στὴν ἀρχὴ ἕνας λόγος ἀπὸ τὸν «Δωδεκάλογο». «Ἀργότερα εἶδα πὼς πηγαίνανε καλλίτερα ξεχωριστὲς καὶ τὶς ξεχώρισα). Μέσα «στὸν «Δωδεκάλογο» μιλᾶνε ἡ ἐπικὴ παράδοση καὶ ἡ λυρικὴ σκέψη· καὶ κ ά π ο ι ο «ἁ π λ ὸ π α ρ α μ ύ θ ι ξ ε τ υ λ ί γ ε τ α ι μ έ σ α τ ο υ μ ὲ κ ά π ο ι ο ν ό η μ α «ὄ χ ι τ ό σ ο ἁ π λ ό (3). Κι' ἐδῶ θὰ ταίριαζε νὰ θυμηθοῦμε καὶ κάποια σημαντικὰ «λόγια ἀπὸ τὸν πλατωνικὸ «Φ α ί δ ω ν α» :

(Συνεχίζεται)

1. Καὶ στ' «Ἄ ν θ ι α τ ο ῦ κ α κ ο ῦ» τοῦ Μπωντλαίρ εἶναι βαθειοχάραχτο τὸ πέρασμα τοῦ γύφτου. Δὲν γνωρίζουμε γιατὶ ὁ Παλαμᾶς ἀγνοεῖ τὸ ἔργο στὶς ἐκμυστηριεύσεις του αὐτές.

2. Στὸ δρᾶμα «Ὄ φ θ α λ μ ὸ ς ἀ ν τ ὶ ὀ φ θ α λ μ ο ῦ».

3. Ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴν μετριοφροσύνη τοῦ Παλαμᾶ γιὰ τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», ἀλλὰ καὶ γιὰ τ' ἄλλα μεγάλα του ἔργα, θὰ νοιώσουμε πόσο δύσκολο βλέπει ὁ ἴδιος τὸ νόημα τοῦ ποιήματος μὲ τὴ φράση «ὄ χ ι κ α ὶ τ ό σ ο ἁ π λ ό». Δυστυχῶς, πολλοὶ δὲν ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τὸ δυσνόητο σὲ πολλὰ σημεῖα ὕφος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἔβγαλαν τὰ αὐθαίρετα συμπεράσματά τους. Ἂς ἀφήσουμε φυσικὰ τὴν... «καλοπιστία» τοῦ Ν. Ζαχαριάδη.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

— ΠΟΙΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Δι' αὐτὰς ἀκριβῶς τὰς εἰδήσεις ποὺ ἀφοροῦν τὸ Κράτος ἀπὸ ἔτη ὁλόκληρα ἀγωνίζομαι νὰ γίνη ἕνας νόμος μὲ ἕνα καὶ μοναδικὸν ἄρθρον. "Οτι προκειμένου περὶ εἰδήσεων ἀναγομένων εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας ἢ εἰς κατασκοπείαν εἰς βάρος ἢ εἰς παραβάσεις τοῦ Γ' ψηφίσματος, ἢ εἰς ἀδικήματα προσβάλλοντα ἀμέσως τὸ Κράτος ἀπαγορεύεται ἡ δημοσίευσις πάσης εἰδήσεως ἢ φωτογραφίας δράστου, πειστηρίου ἢ θύματος εἰς τὸν τύπον πρὶν ἢ δοθῆ ἐπὶ τοῦ θέματος ἐπίσημος ἀνακοίνωσις τοῦ ἁρμοδίου Ὑφυπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἢ τοῦ Ἀρχηγείου ἢ τῆς ἐπιληφθείσης τοῦ ζητήματος Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως ἢ Ἀνωτέρας Διοικήσεως Χωροφυλακῆς. Ἀφ' ἧς ἐκδοθῆ ἡ τοιαύτη ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ὁ τύπος εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθερος νὰ δημοσιεύση πᾶσαν πληροφορίαν ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ὑποθέσεως καὶ νὰ ἀσκήση καὶ κριτικήν, τηρῶν τοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ εἰδικῶς, τὸν νόμον «περὶ τύπου».

Ὑπάρχουν σήμερον περιοριστικοὶ νόμοι δυνάμει τῶν ὁποίων, ἀσκηθείσης ποινικῆς διώξεως, δύναται νὰ ἀπαγορευθῆ ἡ δημοσίευσις εἰδήσεως μετὰ φωτογραφιῶν θυμάτων καὶ δραστῶν. Ἀλλ' ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη διάταξις ἰσχύει μετὰ τὴν πρώτην δημοσίευσιν τῆς ἀπαγορεύσεως καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τί γίνεται ; Ἐπίσης ὑπάρχει νόμος ἀπαγορεύων δημοσίευσιν λεπτομερειῶν εἰς αὐτοκτονίας ἢ ἀποπείρας. Ἀλλὰ διὰ τὴν περίπτωσιν τῶν εἰδήσεων ποὺ ἐνδιαφέρουν τὸ Κράτος δὲν ὠφελοῦν.

Καὶ ἤδη πρέπει νὰ ἐρευνήσωμεν τί πρέπει νὰ γίνη μὲ τὰς ἄλλας τὰς συνηθισμένας εἰδήσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου. Ἀλλὰ πρὶν ἐξετάσωμεν τὸ θέμα τῶν εἰδήσεων πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν τὸ θέμα τῶν δημοσιογράφων. Λοιπὸν δυστυχῶς τὸ ἐπάγγελμα ἡμῶν τῶν δημοσιογράφων δὲν εἶναι κατωχυρωμένον ὅπως π.χ. τοῦ ἰατροῦ ἢ τοῦ δικηγόρου καὶ καθένας μπορεῖ νὰ λέη καὶ νὰ παριστάνη τὸν δημοσιογράφον χωρὶς νὰ εἶναι καὶ χωρὶς νὰ ἔχη καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ δημοσιογραφία. Ὑπάρχουν συστηματικοὶ ἀπάτεωνες καὶ κλέπται ποὺ ὅταν συλλαμβάνωνται νομίζουν ὅτι θὰ πτοήσουν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ δηλώνουν ὡς ἐπάγγελμα τὸ «δημοσιογράφος», ἐπειδὴ κάποτε ἔτυχε νὰ εἶναι ἢ καὶ νὰ μὴν εἶναι συνεργάτης ἢ καὶ εἰσπράκτωρ ἀκόμη ἑνὸς περιοδικοῦ καὶ νὰ ἔχη ἢ νὰ μὴν ἔχη μίαν ταυτότητα τῆς κακῆς ὥρας ποὺ νὰ γράφει ὅτι ὁ κάτοχός του εἶναι δημοσιογράφος τῆς ἐφημερίδος τῶν ἐν Ἀθήναις Κολοπετινιτσιωτῶν... Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὰ παλιὰ χρόνια, ἀπατεὼν διαπράττων χιλιάδας ἀπατῶν εἰς βάρος ἀφελῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἐπώλει εἰσιτήρια φιλανθρωπικῶν παραστάσεων ποὺ δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ δοθοῦν, ἔλεγε πάντοτε ὅτι ἦτο δημοσιογράφος, ἐνῶ κάποτε εἶχε χρηματίσει ἕνα φεγγάρι ἐρασιτέχνης ἠθοποιός. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦτο ἀπατεών. Ἐπίσης δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι ἐσύρθην καὶ ἐταλαιπωρήθην εἰς τὸ Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖον δικασθεὶς διὰ συκοφαντικὴν δυσφήμησιν διότι εἰς πρακτικὰ μιᾶς δίκης ἔγραψα ὅτι ὁ τάδε κληθεὶς ἐδήλωσεν ὅτι εἶναι δημοσιογράφος καὶ ἡ ὑπεράσπισις ἀπέδειξε ὅτι δὲν ἦτο καὶ ὅτι εἶχε 13 καταδίκας εἰς βάρος του. Καὶ πράγματι τὸν ἐδυσφήμησα τὸν ἄνθρωπον διότι ὅταν ἐκάθησα εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου ὁ μηνυτής μου κατὰ τὸ ποινικόν του μητρῷον εἶχε διαπράξει 28 ἐν συνόλῳ ἀπάτας καὶ ἐκβιάσεις. Καὶ φυσικὰ ἠθωώθην καὶ τὸν ἐμήνυσα μετὰ τὴν ταλαιπωρίαν μου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ προσθέσω καὶ μίαν 29ην καταδίκην εἰς 18μηνον φυλάκισιν διὰ συκοφαντικὴν δυσφήμησιν καὶ ψευδῆ καταμήνυσιν. Εἰς τοὺς μὴ ἀνήκοντας λοιπὸν εἰς ἀνεγνωρισμένα δημοσιογραφικὰ

σωματεῖα ἀλεξιπτωτιστὰς τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἐμφανιζομένους ὡς δημοσιογράφους διὰ νὰ ὑποκλέψουν μίαν εἴδησιν καὶ νὰ τὴν πωλήσουν μονοπωλιακῶς εἰς μίαν ἐφημερίδα συνιστῶ εἰς ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ εἶναι ἀπολύτως κουμπωμένοι. Καὶ αὐτὸ διότι ἐνδέχεται οἱ κύριοι αὐτοὶ νὰ λάβουν πληροφορίας διὰ μίαν μοιχείαν ἢ διὰ μίαν οἰκογενειακὴν ὑπόθεσιν μὲ τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν ἀσχολούμεθα οἱ ἐπαγγελματίαι δημοσιογράφοι καὶ νὰ διαπράξουν καμμίαν ἐκβίασιν εἰς βάρος μηνυτῶν ἢ κατηγορουμένων δι' ἐξυπηρέτησιν τὴν ὁποίαν δὲν προσέφεραν. Μίαν τοιούτου εἴδους ἐκβίασιν δὲν εἶχεν ἀνακαλύψει πρὸ μηνῶν ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ πρὸ διετίας πάλιν ἡ Ὑπηρεσία ἐλέγχου ἠθῶν αὐτῆς δὲν εἶχεν ἀσχοληθῆ μὲ μίαν ἄλλην βρωμεροτάτην ὑπόθεσιν ἐκβιάσεως εἰς βάρος ἑνὸς κακοφήμου νέου ὁ ὁποῖος εἶχε μερικὰς ἑκατοντάδας λιρῶν νὰ μεταφέρη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ εἶχε τὴν ἀφέλειαν νὰ τὰς ἐμπιστευθῆ εἰς ἕνα τοιοῦτον «δημοσιογράφον» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ διὰ νὰ μὴ τὰς ἐπανίδη πλέον. Λοιπὸν προσοχὴ ἀπόλυτος εἰς τοὺς τοιούτους ἀνεπισήμους δῆθεν δημοσιογράφους. Ὁ ἀστυνομικὸς μάλιστα ὁ ὁποῖος θὰ ἐρωτηθῆ ἐπί τινος εἰδήσεως ὑπό τινος ἐξ αὐτῶν καλὰ θὰ κάμη νὰ σπεύση νὰ τὸ ἀναφέρη ἀμέσως εἴτε προσωπικῶς εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν εἴτε εἰς τὸν κ. Ὑπασπιστὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως ἢ τῆς Γεν. Ἀσφαλείας μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι προσφέρει οὕτω μίαν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς προϊσταμένους του καὶ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα γενικῶς.

Τώρα ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι συνάδελφοι, οἱ πραγματικοὶ δημοσιογράφοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς δημοσιογραφικὰ σωματεῖα, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς ἡμερησίας ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν οἱ μὴ ἀσχολούμενοι ποσῶς μὲ τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτὰζ ἀλλ' οἱ θηρεύοντες παντὸς εἴδους εἰδήσεις καὶ θέματα διὰ τὴν ἐφημερίδα των. Οἱ συνάδελφοι αὐτοὶ ἂν πρόκειται νὰ πληροφορηθοῦν τυχαίως μίαν εἴδησιν καὶ ζητήσουν λεπτομερείας ἀπὸ ἓν Ἀστυνομικὸν Τμῆμα ἢ ἀπὸ μίαν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν θὰ χρησιμοποιήσουν τὴν εἴδησιν μονοπωλιακῶς καὶ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἐφημερίδα εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζονται καὶ θὰ δημιουργήσουν ζητήματα καὶ μὲ τὸν συνάδελφόν τους εἰς τὴν ἐφημερίδα ἐκείνην τὸν ἀσχολούμενον μὲ τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτὰζ καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς πραγματικοὺς συντάκτας τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτὰζ ὅλων τῶν ἄλλων ἐφημερίδων. Φυσικὰ οἱ ἀνεγνωρισμένοι αὐτοὶ δημοσιογράφοι δὲν δύνανται νὰ τεθοῦν εἰς ἴσην μοῖραν μὲ τοὺς ἀλεξιπτωτιστὰς καὶ ἐπικινδύνους συλλέκτας καὶ ἐκμεταλλευτὰς εἰδήσεων τῆς πρώτης κατηγορίας. Ὁ ἀστυνομικὸς εἰς ἕνα Τμῆμα, ἔναντι τῶν ἀνεγνωρισμένων δημοσιογράφων ποὺ ἀνήκουν εἰς σωματεῖα καὶ δημοσιογραφικὰς ἑνώσεις, θὰ φανῆ μὲ εὐγένειαν καὶ προσήνειαν, ὅπως εἰς κάθε ἰδιώτην ἄλλως τε, θὰ τοῦ παράσχη στοιχεῖα ἐφ' ὅσον δὲν κωλύεται, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναφέρη συγχρόνως εἰς τὴν Διεύθυνσιν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Τμήματος ἢ εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας καὶ τὰς αἰτηθείσας πληροφορίας, ὥστε νὰ μὴ δημιουργηθοῦν παράπονα καὶ ζητήματα μὲ τὰς ἄλλας ἐφημερίδας καὶ μὲ τοὺς πραγματικοὺς ἀστυνομικοὺς συντάκτας. Διότι ἡ Ἀστυνομία δὲν κάμνει καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάμνη ἐξαιρέσεις εἰς τὴν παροχὴν τῶν πληροφοριῶν πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, πρὸς τὰς ἐφημερίδας καὶ πρὸς τοὺς δημοσιογράφους τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτάζ.

Καὶ καταλήγω μὲ τὴν στάσιν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἔναντι τῶν ἀστυνομικῶν συντακτῶν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων. Ἡ χορήγησις εἰς αὐτοὺς τῶν εἰδήσεων τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου πρέπει νὰ εἶναι γενική, διότι ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἶπον οὗτοι ἔχοντες πεῖραν ὁλοκλήρων δεκαετηρίδων καὶ γνωρίζουν τί θὰ ὀφελήση καὶ τί θὰ βλάψη ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν μιᾶς εἰδήσεως. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ προπολεμικῶς ἀκόμη καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν διετέλεσε ὁ μετέπειτα Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ἄγγελος Ἔβερτ καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἐτηρήθη ἔκτοτε, μὲ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις καὶ ἀπὸ τοὺς διαδόχους του. Διότι ὁ πραγματικὸς ἀστυνομικὸς συντάκτης δὲν θὰ γράψη ποτὲ τὸ ὄνομα μιᾶς ἀτιμασθείσης νέας ἢ ἑνὸς βιασθέντος μικροῦ, ἀλλὰ δὲν θὰ φεισθῆ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς

διευθύνσεως ἑνὸς βδελυροῦ σατύρου, τοῦ δράστου τοῦ βιασμοῦ ἢ μιᾶς ἀποπλανήσεως. Θὰ σεβασθῇ μίαν παράκλησιν μιᾶς οἰκογενείας διὰ νὰ μὴ δημοσιεύσῃ τὴν ἀπόπειραν αὐτοκτονίας μιᾶς μαθητρίας, ἡ ὁποία θὰ λάβῃ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ ὀλίγην κινίνην, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἀποκρύψῃ καὶ τὸ γεγονὸς μιᾶς ἄλλης ἀποπείρας ὅταν ἡ ἀποπειρωμένη ἐπὶ παραδείγματι πέσῃ ἀπὸ τὴν ταράτσαν ἢ ἀπὸ ἕνα δωμάτιον ἑνὸς ξενοδοχείου εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τὴν ἴδουν ἑκατοντάδες κόσμου. Διότι τότε ἡ ἀπόκρυψις θὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὴν δημιουργίαν φημῶν. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ δημοσιογράφος πρέπει νὰ γράψῃ μὲ δύο λέξεις μίαν κλοπὴν ἢ μίαν διάρρηξιν σοβαρὰν ὑπ' ἀγνώστων ἢ μίαν ληστείαν διὰ νὰ δυνηθῇ κατόπιν νὰ γράψῃ τὰ πολύστηλά του ὅταν ἀνακαλυφθοῦν καὶ συλληφθοῦν οἱ δρᾶσται. Ἀλλὰ πῶς νὰ γράψῃ κανεὶς ἐπὶ παραδείγματι ὅτι ἀνεκαλύφθησαν οἱ δρᾶσται τῆς κλοπῆς τῶν πινάκων τοῦ Γκρέκο ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Πινακοθήκην ὅταν δὲν ἔχῃ ἀναγγείλει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὴν διάπραξιν τῆς κλοπῆς ; Ἄλλως τε μὲ τὴν ἀναγγελίαν πολλάκις μιᾶς διαρρήξεως προκαλεῖται μῖσος καὶ ἀντιζηλία μεταξὺ ἀποτυχημένων ἢ προδομένων διαρρηκτῶν ἐκ τῶν ὁποίων κάποιος «καρφώνει» καταλλήλως τοὺς πραγματικοὺς δράστας.

Βάσις λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι ἡ στενὴ συνεργασία μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ ἀστυνομικῶν συντακτῶν. Ἄλλως τε καθὼς ἐξηγήσαμεν εἴδησις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποκρυβῇ, ἀλλὰ μόνον καθυστερεῖται. Καὶ τὸ ζήτημα τίθεται ἄλλως πλέον. Τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα πρέπει νὰ ἀναφέρουν ἐγκαίρως τηλεφωνικῶς εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν κάθε ἐνδιαφέρον γεγονὸς καὶ ἀπ' ἐκεῖ πλέον τὸ ζήτημα τῆς ἀνακοινώσεως τῆς εἰδήσεως θὰ τὸ ρυθμίσῃ ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις ἡ ὁποία καὶ θὰ διατάξῃ τὸ ἁρμόδιον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα νὰ δώσῃ πληροφορίας εἰς τοὺς ἀνεγνωρισμένους ἀστυνομικοὺς συντάκτας τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων. Καὶ μὲ τοὺς ἑκάστοτε Ἀστυνομικοὺς Διευθυντάς, φίλους ὅλους, μπορεῖ νὰ γρινιάζωμεν καμμιὰ φορὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καὶ παράπονον. Ἄλλως τε τοὺς περισσοτέρους οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν τοὺς ἐγνώρισαν, τοὺς ἐξετίμησαν καὶ συνεδέθησαν μαζί των πρὸ πολλῶν φεῦ δεκαετιῶν. Ἀφ' ὅτου ἦσαν ὑπαστυνόμοι καὶ μερικοὶ καὶ ἀρχιφύλακες ἀκόμη...

ΣΠΥΡΟΣ ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

'Εκ τοῦ 'Αγγλικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective»,
κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Μιὰ τούφα μαλλιά, λίγη σκόνη, ἕνα κομμάτι σπασμένο γυαλί..... Μὲ αὐτὰ τὰ ἀσήμαντα πράγματα ἡ ἀστυνομία εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀνακαλύψη τὸν ἐγκληματία, ὁ ὁποῖος πρὸ εἴκοσι ἐτῶν θὰ διέφευγε τὴν κατηγορία τῆς δολοφονίας. Τὸ κατωτέρω ἄρθρον ἀποκαλύπτει μερικὲς ἀπὸ τὶς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὸ "Εφ-Μπί-"Αϊ στὸν συνεχῆ ἀγῶνα του κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος.

Μιὰ ψυχρὴ χειμωνιάτικη ἡμέρα, ἕνα αὐτοκίνητο ἔτρεχε πάνω στὴ λεωφόρο Νασάου Κάουντυ τῆς Πολιτείας τῆς Νέας 'Υόρκης. 'Η πλατειὰ λεωφόρος ἦταν ἐλεύθερη καὶ ὁ ὁδηγὸς δὲν πρόσεχε, ὅταν ξαφνικὰ πετάχθηκε μπροστά του ἕνα μικρὸ παιδάκι Τὸ αὐτοκίνητο κτύπησε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖο ἐκσφενδονίσθηκε ψηλὰ στὸν ἀέρα. 'Ο ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου ἀνέκοψε τὴν ταχύτητα γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ κάποια ἀμφιβολία, μετὰ ὅμως ἀνέπτυξε πάλι ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Τὸ μικρὸ παιδάκι ἔκειτο σωριασμένο πάνω στὸ κατάστρωμα τῆς λεωφόρου μὲ σπασμένο τὸ κρανίο καὶ ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία. 'Ο ἀπρόσεκτος ὁδηγὸς ποὺ τὸ κτύπησε, ἐξαφανίσθηκε ἀναπτύσσοντας ὑπερβολικὴ ταχύτητα. "Οχι ὅμως γιὰ πολύ.

Δὲν ἤξερε ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ πρᾶξις του, δηλαδὴ νὰ μὴ σταματήση γιὰ νὰ βοηθήση τὸ τραυματισθὲν ἄτομο, ἔθετε σ' ἐνέργεια τὶς εὐφυεῖς μεθόδους τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας, ποὺ δημιουργήθηκαν καὶ ἀναπτύχθηκαν μὲ τὴν πεῖρα πολλῶν ἐτῶν.

Πρὶν τριάντα χρόνια, ἡ ἐπιστήμη βασιζόταν πάνω στὸν ἀστυφύλακα καὶ τὴν πολιτεία. Σήμερα τὸ μικροσκόπιο καὶ οἱ ἀκτῖνες Χ μάχονται ἐξ ἴσου ἀπεγνωσμένα κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, ὅσο καὶ τὸ ὅπλο, τὸ γκλόμπ καὶ τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο. 'Η φυσική, ἡ χημεία, ἡ ἠλεκτροτεχνική, ἡ μηχανική, ἡ μεταλλουργία καὶ ἡ φωτογραφία ἀνάγουν τὴν ἐγκληματολογικὴ ἐπιστήμη σ' ἕνα ἐκπληκτικὸ κόσμο ἀνακαλύψεων.

Λίγη στάχτη ἀπὸ ἕνα τσιγάρο πάνω στὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου συλλέγεται, ζυγίζεται, ἀναλύεται καὶ στέλνει τὸ δολοφόνο στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

"Ενα ἀπανθρακωμένο χέρι ἀποσύρεται μέσα ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα μιᾶς πυρκαϊᾶς, τοῦ γίνεται ἡ ἐπιβαλλομένη περιποίησις γιὰ νὰ καταστῆ δυνατὸν νὰ ληφθοῦν τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα, τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται κατεστραμμένα ἀπὸ τὴ φωτιά.

Μιὰ χούφτα χῶμα θερμαίνεται μέχρι 1.000 βαθμοὺς καὶ συνδέει ἕνα ὕποπτο ἄτομο μὲ τὸ χρόνο καὶ τὸν τόπο ἑνὸς ἐγκλήματος.

Μ' αὐτὰ τὰ τεχνικὰ μέσα στὴ διάθεσή τους, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Νασάου Κάουντυ ἔσπευσαν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Συνωδεύοντο ἀπὸ ὑπαλλήλους τοῦ κρατικοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου, τὸ ὁποῖο τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Φ. Πρίμπυλ.

'Ως ἐκ θαύματος, τὸ νεαρὸ θῦμα ἦταν ἐν τῇ ζωῇ ἀκόμα. Τὸ ἔστειλαν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σαίντ Τζότζεφ μὲ ἕνα ἀσθενοφόρο. "Υστερα οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν τὸ ἔργο τους. 'Από αὐτόπτες μάρτυρες ἐπιβεβαιώθηκε ὅτι τὸ ἐξαφανισθὲν αὐτοκίνητο ἦταν μιὰ πράσινη λιμουζίνα μάρκας Πλύμουθ. Σ' αὐτὸ προσετέθη καὶ ἡ μαρτυρία ἑνὸς ἀστυφύλακος τῆς τροχαίας, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε ὅτι, λίγη ὥρα μετὰ τὸ δυστύχημα, εἶχε κάνει συστάσεις στὸν ὁδηγὸ ἑνὸς τέτοιου αὐτοκινήτου.

'Ο τροχονόμος ἀνέφερεν ἐπίσης ὅτι ὁ ὁδηγὸς φοροῦσε φόρμα ἐργάτου τοῦ διαμερίσματος τῆς πολιτείας τῆς Νέας 'Υόρκης. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους

τοῦ διαμερίσματος ἀνέφεραν ὅτι εἶχαν ἀκούσει ὅτι κάποιος ἀπὸ τὸ προσωπικὸ εἶχε παρατηρηθῆ ἀπὸ τὴν Τροχαία γιὰ ὑπερβολικὴ ταχύτητα. Τὸ ἄτομο αὐτὸ βρέθηκε σὲ μιὰ διεύθυνσι κοντὰ στὴ Νασάου Κάουντυ καὶ συνελήφθηκε. Ἐλήφθησαν τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα, φωτογραφήθηκε καὶ τοῦ ὑποβλήθηκε μήνυσις μὲ τὴν κατηγορία ἐγκαταλείψεως στὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος τοῦ τραυματισθέντος ἀτόμου. Αὐτὸς ὅμως ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἦταν ἀθῷος.

Τὸ καθῆκον τοῦ Πρίμπυλ ἦταν τώρα νὰ ἀποδείξη—γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τοὺς ἐνόρκους—ὅτι ὁ ὕποπτος αὐτὸς ἦταν ὁ ἐξαφανισθεὶς ὁδηγὸς ποὺ εἶχε τραυματίσει τὸ παιδάκι.

Ὁ Πρίμπυλ εἶναι ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολούμπια καὶ διευθύνει ἕνα πλῆρες σύγχρονο ἐργαστήριο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἐγκατεστημένο στὸ Γκάρντεν Σίτυ τῆς Λόγκ Ἄϊλαντ. Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργαστηρίου εἶναι ἀστυνομικοί, μὲ ἐπιστημονικὴ πεῖρα καὶ κατάρτισι.

Οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἐργαστηρίου ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι στὴν πραγματικότητα καταδίκασαν τὸν ὕποπτο. Μαζὶ μὲ τὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἐστάλησαν στὸ ἐργαστήριο, ἦταν καὶ ἑπτὰ μικροσκοπικὰ τεμάχια ἀπὸ πλαστικὸ γυαλί, ποὺ βρέθηκαν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος.

Τὰ κομματάκια αὐτὰ μελετήθηκαν μὲ τὸ μικροσκόπιο. Οἱ τεχνικοὶ διέκριναν πάνω στὸ γυαλί—πολὺ ἀμυδρὰ βέβαια—τὰ γράμματα Α.Ο.Υ.Α.

Ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο, τὸ ὁποῖο τηρεῖται, βρέθηκε ὅτι τὰ γράμματα αὐτὰ ὑπάρχουν στοὺς εἰδικοὺς ἀριθμοὺς τῶν προβολέων αὐτοκινήτων τύπου Πλύμουθ, μοντέλων 1951 καὶ 1952.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὑπόπτου ὡδηγήθηκε στὸ γκαράζ τῆς ἀστυνομίας. Ἀπὸ τοὺς πλαστικοὺς προβολεῖς του ἔλειπε ἕνα τμῆμα, ἀπὸ τὸ μπροστινὸ δεξιὸ φῶς. Τὸ ὑπόλοιπο τοῦ πλαστικοῦ προβολέως ἀφαιρέθηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ δόθηκε στὸ ἐργαστήριο.

—«Τώρα θὰ θέλαμε κάτι τὸ ὁποῖο θὰ καθιστοῦσε τὴ μαρτυρία μας πειστικωτάτη στοὺς ἐνόρκους», ἐξήγησε ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐργαστηρίου τῆς Λόγκ Ἄϊλαντ.

Οἱ τεχνικοὶ πῆραν ἕνα γνήσιο πλαστικὸ κάλυμμα προβολέως τύπου Πλύμουθ. Ὕστερα ἀπὸ τὰ ράφια τοῦ ἐργαστηρίου πῆραν μιὰ ποσότητα ἐλαστικοῦ πυρίτου, ὁ ὁποῖος διατηρεῖται σὲ θερμοκρασία δωματίου καὶ προσέθεσαν σ' αὐτὸν μιὰ πλαστικὴ οὐσία.

—«Αὐτὸ θὰ γίνη τώρα μιὰ παχειὰ κρέμα. Θὰ σκληρυνθῆ σὲ δέκα λεπτά. Μ' αὐτὸ θὰ φτειάξουμε ἕνα ὁμοίωμα τοῦ φυσικοῦ καλύμματος τοῦ προβολέως τύπου Πλύμουθ. Ὅταν τὸ μῖγμα αὐτὸ παγώση καὶ σκληρυνθῆ, θὰ ἔχη μιὰ ἐλαφρῶς κολλώδη ἐπιφάνεια».

Τὰ πλαστικὰ θραύσματα ἀπὸ τὸν προβολέα τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου τοποθετήθηκαν πάνω στὴν κολλώδη ἐπιφάνεια. Τὰ πλαστικὰ κομματάκια ποὺ βρέθηκαν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος, προσαρμόσθηκαν ἐπίσης ἐκεῖ. Οἱ γωνίες τους ἐφήρμοζαν τελείως.

—«Αὐτὸ εἶναι μιὰ πειστικὴ ἀπόδειξις ὅτι τὰ θραύσματα ποὺ βρέθηκαν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος, προέρχονται ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὑπόπτου. Καὶ εἶναι μιὰ ἀπόδειξις ἡ ὁποία ἐκτίθεται κατὰ ἕνα τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἀφήση ἀμφιβολίες στὸ δικαστήριο. Αὐτὸ τώρα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ τοποθετήση πάνω σ' ἕνα τραπέζι μπροστὰ στοὺς ἐνόρκους νὰ τὸ δοῦνε καὶ νὰ τὸ πιάσουν», εἶπε ὁ Πρίμπυλ κρατώντας στὰ χέρια του τὸν συναρμολογημένο προβολέα.

Στὸ δικαστήριο, ὕστερα ἀπὸ 40 λεπτὰ συζήτησι, οἱ ἔνορκοι ἐξέδωσαν τὴν ἐτυμηγορία τους καὶ ἔκριναν ἔνοχο τὸν ὁδηγό, στὸν ὁποῖο ἐπιβλήθηκε ἡ ἀνωτάτη

προβλεπομένη ποινὴ : 100 δολλάρια πρόστιμο, ἀφαίρεσις τῆς ἀδείας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου καὶ 30 ἡμερῶν φυλάκισις.

Τὸ δικαστήριο πιθανὸν νὰ τὸν ἀθῴωνε πλήρως, ἐὰν σταματοῦσε καὶ βοηθοῦσε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖο τελικὰ ἀνέρρωσε ἀπὸ τὰ τραύματά του.

Ἡ ἐξακρίβωσις καὶ ἐπιβεβαίωσις τοῦ δράστου στὴν προκειμένη περίπτωσι τοῦ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, εἶναι ἕνα παράδειγμα, τὸ πῶς ἐφαρμόζεται ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τὰ ὄργανα ἐκτελέσεως τοῦ νόμου, σὲ πολλὲς λεπτὲς καὶ σοβαρὲς περιπτώσεις ἐγκλημάτων καὶ μετατρέπει τὴν μαρτυρία σὲ ἀπόδειξι.

Τὸ δελτίο τοῦ Ἔφ–Μπί–Ἄϊ τονίζει ὅτι οἱ περιπτώσεις αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων, μὲ ἐξαφάνισι τοῦ ὁδηγοῦ—δράστου, ἀπασχολοῦν σοβαρὰ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως καὶ τὸ κοινὸ καὶ τὸ ἔργο τὸ ὁποῖο ἀντιμετωπίζει ὁ ἀστυνομικὸς κατὰ τὴν ἀνάκρισι, εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο.

Μὲ τὴν ἐφαρμογὴ ὅμως τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, οἱ τρίχες, οἱ διάφορες ἶνες, τεμάχια ὑφάσματος καὶ ἀποξέσεις χρωμάτων, εἶναι συχνὰ οἱ σπουδαιότεροι συντελεσταὶ στὴν ἀνακάλυψι τῶν δραστῶν, στὶς περισσότερες περιπτώσεις αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων. Ἕνα τέτοιο παράδειγμα ἐφαρμογῆς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἀστυνομικοὶ προέβησαν σὲ κάτι τὸ ἀπίστευτο, ποὺ τοὺς ὡδήγησε στὴν ἀποκάλυψι τοῦ πραγματικοῦ δράστου–ὁδηγοῦ.

Κάτω ἀπὸ τὴν καρότσα τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ὑπόπτου, βρέθηκαν περὶ τὶς 250 τρίχες. Ἦσαν χρώματος σκούρου καστανοῦ καὶ ἀποδείχθηκε ὅτι ἀνῆκαν στὸ θῦμα.

Οἱ τρίχες ἦσαν πέντε διαφόρων τύπων. Τὸ θῦμα ποὺ ἦταν μιὰ γυναίκα, εἶχε μαλλιὰ ποὺ εἶχαν τοὺς πέντε αὐτοὺς τύπους τριχῶν. Ἀκόμα καὶ ἡ ἀναλογία ἐπὶ % τῶν πέντε τύπων, ἦταν ἡ ἴδια.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πληροφορήθηκαν ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔπασχε ἀπὸ δύο χρόνιες νόσους τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Ἀπὸ τὶς διάφορες στατιστικὲς προέκυπτε ὅτι οἱ ἀσθένειες αὐτὲς παρουσιάζονται ἡ μὲν μία σὲ κάθε 10.000 ἄτομα ἡ δὲ ἄλλη σὲ κάθε 50.000 ἄτομα.

Τρεῖς εἰδικοὶ συνῆλθαν σὲ σύσκεψι. Κανείς τους δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του μιὰ συγκεκριμένη περίπτωσι στὴν ὁποία καὶ οἱ δύο ἀσθένειες νὰ παρουσιάζωνται στὸ ἴδιο κεφάλι συγχρόνως.

Τὰ συμπτώματα τῶν ἀσθενειῶν στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας καὶ στὶς τρίχες ποὺ βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἦσαν τὰ ἴδια. Ὡς ἐκ τούτου ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ τρίχες ποὺ βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, προήρχοντο ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας αὐτῆς.

Ἀκόμα καὶ ἀπειροελάχιστες κηλῖδες ἀκαθαρσίας, ὅταν ὑποβληθοῦν σὲ ἀνάλυσι στὸ σύγχρονο ἐγκληματολογικὸ ἐργαστήριο, ἀποκαλύπτουν μυστικὰ τὰ ὁποῖα οἱ εὐφυέστατοι ἐγκληματίαι ἦσαν ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι θὰ παρέμειναν μυστικὰ γιὰ πάντα.

Καὶ οἱ πλέον πανοῦργοι ἐγκληματίαι δὲν ἔχουν ἐλπίδα νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς συσκευὲς ὅπως π.χ. εἶναι τὸ σύστημα τοῦ διδύμου κλιβάνου, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ Ἔφ–Μπί–Ἄϊ.

Λαμβάνεται μία κηλίδα ἀκαθαρσίας ἀπὸ τὸ ρεβὲρ τοῦ πανταλονιοῦ τοῦ ὑπόπτου καὶ μία κηλίδα ἀκαθαρσίας ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ θερμαίνονται, ἡ κάθε μιά, σὲ ξεχωριστὸ κλίβανο.

Καθὼς κοκκινίζουν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ θερμοκρασία, καταγράφονται οἱ φυσικὲς ἀντιδράσεις τους μὲ μιὰ εἰδικὴ συσκευή. Ἐὰν οἱ ἐγγραφὲς εἶναι ὅμοιες καὶ στὶς δύο περιπτώσεις τῶν κηλίδων, ἐὰν δηλαδὴ οἱ κηλῖδες ὑπόκεινται στὶς ἴδιες φυσικὲς μεταβολές, πρέπει νὰ συνίστανται ἀπὸ τὶς ἴδιες οὐσίες.

Ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀμφισβητήση τὴν ἐνοχή, ὅπως ἀκριβῶς μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ἀποδείξη.

Σὲ μιὰ ὡρισμένη περίπτωσι δολοφονίας, ἕνας μάρτυρας ἰσχυριζόταν ὅτι τὸ φονικὸ ὄργανο ἦταν ἕνα μεγάλο μηχανικὸ κλειδί. Πάνω στὸ κλειδὶ βρέθηκαν 18 ἀνθρώπινες τρίχες. Τὸ θῦμα ἦταν μιὰ νέα καὶ εἶχε ὑποκύψει ἀπὸ 13 κτυπήματα στὸ κεφάλι μὲ τὸ κλειδί.

Ἀπὸ τὴν ἐργαστηριακὴ ἔρευνα ποὺ ἐνήργησε τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, προέκυψαν ὅτι 16 ἀπὸ τὶς τρίχες ποὺ βρέθηκαν πάνω στὸ κλειδὶ προήρχοντο ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἐνῶ οἱ ἄλλες δύο, ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴ χώρα. Ἔτσι ἡ παρουσία τριχῶν ἀπὸ τὸ ἐφηβαῖον δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ λογικά. Ἐὰν τὸ κλειδὶ ἦταν τὸ φονικὸ ὄργανο, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν πάνω σ' αὐτὸ οἱ δύο τρίχες, γιατὶ ἡ ἐφηβικὴ χώρα δὲν εἶχε πληγῆ καὶ δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ μωλωπισμοὶ καὶ σημάδια. Ἐπίσης καὶ τὰ ἐσώρρουχα τῆς νέας ἦσαν ἄθικτα.

Μιὰ ἄλλη σύγχρονος μέθοδος ἀνακαλύψεως τοῦ ἐγκλήματίου εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω ἡ ὁποία δὲν γίνεται στὸ ἐργαστήριο, ἀλλὰ στὰ συνήθη γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ μέθοδος ὀνομάζεται Ἀϊντέντυ-Κίτ καὶ τὴν ἐφεῦρε ὁ Χάου Μάκντόναλντ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λὸς Ἀντζελες. Θεωρεῖται ὡς ἡ πλέον ἐπαναστατικὴ ἐπιστημονικὴ μέθοδος, γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητος, ὕστερα ἀπὸ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ ἐξιχνιάσθηκε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ περίπτωσις ἀπαγωγῆς μιᾶς νέας 17 ἐτῶν, ἀπὸ τὴ Λέηκ Τάχο τῆς Νεβάδας.

Ἀρκετὲς ὧρες μετὰ τὴν προσβολή, ἡ κατατρομαγμένη νέα περιέγραψε, ἀτελῶς καὶ μὲ τραυλίζουσα φωνὴ στοὺς ἀστυνομικούς, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀτόμου: «Ἦταν λευκός, 1,80 μ. ὕψος, 35 ἐτῶν περίπου, μελαχροινὸς καὶ μὲ σπαστὰ μαλλιά». Αὐτὴ ἦταν ἡ ὅλη περιγραφὴ ποὺ μπόρεσε νὰ δώση.

Ἦταν βέβαια κάτι, ἀλλὰ ὄχι ἀρκετό. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀλληλοκοιτάχθηκαν. Ὑπῆρχαν χιλιάδες ἄνδρες ποὺ εἶχαν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτά.

Ἡ ἀστυνομία ὅμως τῆς γειτονικῆς Κάουντυ, τοῦ Σὰν Ματέο τῆς Καλλιφορνίας, εἶχε τελευταῖα ἐφαρμόσει τὴν μέθοδο Ἀϊντέντυ-Κίτ. Εἶναι ἕνα κουτὶ μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν σκῖτσα ποὺ ἀπεικονίζουν μῦτες, σαγόνια, μάτια, αὐτιὰ καὶ ρυτίδες, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται πάνω σὲ διαφανῆ φύλλα, ποὺ μοιάζουν μὲ ἀρνητικὰ φωτογραφικὰ φίλμς. Τὸ Κίτ στὴν πραγματικότητα ἀποτελεῖται ἀπὸ 512 εἰκόνες, ποὺ παριστάνουν διάφορα μέρη καὶ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖες μπορεῖ νὰ συναρμολογολογηθοῦν καὶ νὰ ἀνασυναρμολογολογηθοῦν, γιὰ νὰ σχηματίσουν 62.000.000.000 διαφορετικὰ πρόσωπα !!!

Ὑπάρχουν σκῖτσα ἀπὸ 52 σαγόνια, 102 μάτια, 33 χείλη, 32 μῦτες, 80 φρύδια. Ὑπάρχουν ἐπίσης σκῖτσα ἀπὸ 126 μαλλιά, 25 διαφορετικὲς ρυτῖδες, 25 γενειάδες καὶ μουστάκια καὶ 25 καπέλλα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Ματέο Κάουντυ, ἄνοιξε τὸ κουτὶ τοῦ Ἀϊντέντυ-Κίτ καὶ κάθισε μπροστὰ στὴ νέα ποὺ ἔκλαιγε. Διάλεξε ἕνα σαγόνι ἀπὸ τὸ κουτὶ καὶ τῆς τὸ ἔδειξε. «Τέτοιο σαγόνι εἶχε ;». Ἡ νέα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. «Μήπως εἶχε τέτοιο ;» καὶ τῆς ἔδειξε ἄλλο.

Αὐτὸ συνεχίσθηκε μέχρις ὅτου ἡ νέα συγκατένευσε. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Κρίηκς πῆρε βαθειὰ ἀνάσα. Εἶχε γίνει τὸ πρῶτο βῆμα.

Σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ ὑπομονὴ προσήρμοζε τὰ κατάλληλα χαρακτηριστικὰ ποὺ τοῦ ὑπέδειχνε ἡ νέα. Ἔτσι σχημάτισε τὸ πρόσωπο τοῦ βιαστοῦ. Τελικὰ παρουσίασε μιὰ πλήρη εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ σκυθρωπὸ πρόσωπο καὶ μαῦρα σπαστὰ μαλλιά.

—«Αὐτὸς εἶναι» εἶπε ἡ νέα.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτὴ ποὺ τὸν ἀνεγνώρισε . Ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς Ρενὼ

τῆς Νεβάδας, κοίταξε τὴν εἰκόνα τοῦ 'Αϊντέντυ–Κίτ καὶ ἀνέκραξε : «Τὸν ξέρω αὐτόν». 'Ο ὕποπτος ἦταν ἕνας προσφάτως ἀπολυθεὶς κατάδικος, ὁ ὁποῖος εἶχε δικασθῆ γιὰ ἄλλη ἐπίθεσι, τὸ 1948. 'Η ἀστυνομία τὸν βρῆκε σχεδὸν ἀμέσως στὸ Στόκτον τῆς Καλλιφορνίας καὶ τὸν συνέλαβε. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε ὅτι ἦταν ἀθῷος. 'Αλλὰ ἡ νέα—τὸ θῦμα—τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ χωρὶς δισταγμούς, ἀνάμεσα σὲ μιὰ σειρὰ ἀστυνομικούς, τὸν ὑπέδειξεν ὡς βιαστήν της.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι ληστείας ἑνὸς μεγάλου καταστήματος στὴν Καλλιφόρνια, οἱ ἀστυνομικοὶ συνέθεσαν τὴν εἰκόνα τοῦ δράστου σύμφωνα μὲ τὶς περιγραφὲς ποὺ ἔδωσαν τρία ἀπὸ τὰ θύματά του. "Ενα τέταρτο θῦμα δὲν εἶχε ἰδῆ τὸ δράστη. "Οταν τοῦ ἔδειξαν τὴν εἰκόνα, ποὺ εἶχαν συναρμολογήσει μὲ τὸ 'Αϊντέντυ–Κίτ, ἀνεφώνησε : «Μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ κουνιάδος μου» !!

"Ενα ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὸ πλεονέκτημα τοῦ 'Αϊντέντυ–Κίτ εἶναι ὅτι, καθένα ἀπὸ τὰ πλαστικά τεμάχια εἶναι ἀριθμημένο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μιὰ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία μπορεῖ νὰ δώσῃ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὴν διάταξί τους σὲ ἄλλες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες, ποὺ ἔχουν στὴ διάθεσί τους τὸ σύστημα, καὶ νὰ συνθέσουν οἱ ἴδιες τὴ δική τους εἰκόνα.

Τὴν ἀνωτέρω μέθοδο χρησιμοποιοῦν πλέον ἐπισήμως οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῆς Πολιτείας τῆς Καλιφορνίας. 'Αστυνομικοὶ ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες ὅπως π.χ. ἀπὸ τὴν 'Αϊτή, τὸ 'Ισραὴλ καὶ τὸ Πουέρτο Ρίκο, ἔρχονται στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς σχολὲς τοῦ 'Αϊντέντυ–Κίτ. Τέτοιες σχολὲς ἔχουν ἱδρυθῆ καὶ στὴ Μπὸν τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

Σὲ μιὰ δοκιμαστικὴ περίοδο, τὸ 'Αϊντέντυ–Κίτ ἀπεκάλυψε τὰ 93% τῶν ἐγκλημάτιῶν, τῶν ὁποίων εἶχαν δοθῆ καὶ εἶχαν περιγραφῆ τὰ χαρακτηριστικά.

'Η ἐφαρμογὴ τῆς ἐπιστήμης στὴν ἐξιχνίασι τοῦ ἐγκλήματος εἶναι σχετικῶς νέα στὸν ἀμερικανὸ ἀστυνομικό. Πρὸ τοῦ 1920 ἡ ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ σπανίως ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας.

'Ο διευθυντὴς τοῦ "Εφ–Μπὶ–"Αϊ κ. Χοῦβερ, βασίσθηκε στὶς τεράστιες δυνατότητες τῆς βοηθείας, ἡ ὁποία προσφέρεται ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη στὸν ἀστυνομικό. Οἱ ὁραματισμοί του εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἵδρυσι τοῦ τεραστίου ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ "Εφ–Μπὶ–"Αϊ στὸ ἀρχηγεῖο του, στὴν Οὐάσιγκτων, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ τελειότερο ἰνστιτοῦτο τοῦ εἴδους του στὸν κόσμο.

Σήμερα ὁ κ. Χοῦβερ λέγει : «Πολλὲς φορὲς κάθε μέρα ἀποδεικνύεται ἡ ἀξία τῆς ἐπιστήμης ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα ὅπλα τῆς ἀστυνομίας μὲ τὴν ἐργασία ποὺ ἐπιτελεῖται μέσα στὰ ἐπιστημονικὰ ἐγκληματολογικὰ ἐργαστήρια. 'Εκεῖ, τὰ ἴχνη πελμάτων, ἐργαλείων, τὸ ἀλλοιωθὲν ἔγγραφον, ἡ μικροσκοπικὴ κηλὶς χρώματος, παρέχουν τὶς ἀναγκαῖες μαρτυρίες γιὰ νὰ πλησιάσουν ἕνα ἐγκληματία στὸ ἔγκλημα ποὺ διέπραξε ἢ νὰ ἀπομακρύνουν τὸν φοβερὸ πέπλο ὑποψίας ἀπὸ ἕνα ἀθῷο ἄνθρωπο».

'Απὸ τὸ 1920 καὶ ἐντεῦθεν, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, τὸ "Εφ–Μπί–"Αϊ ἐπικαλέσθηκε τὴν συνδρομὴ τῆς ἐπιστήμης στὴν ἐξιχνίασι τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦσαν ἱκανοποιητικά. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας αὐτοὺς δὲν εἶχαν οὔτε τὰ μέσα οὔτε τὴν ἐκπαίδευσι γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ παρουσιάσουν μιὰ μαρτυρία στὸ δικαστήριο. Συχνὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς βροῦν ὅταν τοὺς ἐχρειάζοντο. Μερικὲς φορὲς ἡ συνοδεία τῶν μαρτυρικῶν στοιχείων καὶ ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἐπιστήμονος δημιουργοῦσαν νέα προβλήματα.

(Συνεχίζεται)

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β΄ κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

1. Αἱ τεχνικαὶ πρόοδοι ἐξυπηρετοῦν τὴν Ἀστυνομίαν.

Αἱ τεχνικαὶ πρόοδοι ἐξυπηρετοῦν καὶ πάλιν τὴν Ἀστυνομίαν εἰς τὸ δύσκολον, ἐπίπονον ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπικίνδυνον ἔργον της. Μετὰ ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα, τοὺς ἀσυρμάτους, τὸ ραδιόφωνον, τὰ τηλέφωνα, ἐνσύρματα καὶ ἀσύρματα καὶ τὰ ραντάρ, ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς τηλεοράσεως νὰ παράσχῃ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Καὶ αὐτὸ συνέβη, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅπως εἶχε γίνει παλαιότερον μὲ τὰ ραντάρ, διὰ τὰ ὁποῖα εἴχομεν γράψει εἰς ἄλλο σημείωμά μας. Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν πῶς ἀκριβῶς ἡ τηλεόρασις ἐξυπηρέτησε τὴν Ἀστυνομίαν εἰς τὸ ἔργον της.

2. Δύο Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ ἐφονεύθησαν.

Κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας μιᾶς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, οἱ ἀστυφύλακες τῆς Ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης, Λιούκ Φάλλον, ἐτῶν 55, καὶ Τζὼν Φίνεγκαν, ἐτῶν 29, εἶχον διατεθῆ πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας εἰς μίαν ὁδὸν τῆς περιοχῆς τοῦ Μπροῦκλιν, ὅπου ὑπῆρχον πληροφορίαι ὅτι οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἐκεῖ σταθμευόντων ταξὶ διέπραττον πολλὰς παραβάσεις. Αἰφνιδίως ἤκουσαν ἕνα πυροβολισμὸν ὁ ὁποῖος προήρχετο ἀπὸ τὸ ἐκεῖ πλησίον εὑρισκόμενον κτίριον εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζονται τὰ γραφεῖα μιᾶς μεγάλης ἑταιρείας καπνοῦ. Ἀμέσως ἔτρεξαν πρὸς τὸ κτίριον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠκούσθη ὁ πυροβολισμὸς καὶ ὁ μὲν Φίνεγκαν παρέμεινε φρουρῶν τὴν εἴσοδον, ὁ δὲ Φάλλον, μὲ τὸ περίστροφον ἀνὰ χεῖρας, εἰσῆλθεν ἐντὸς τῶν γραφείων τοῦ κτιρίου. Ἐκεῖ ὁ Φάλλον εὑρέθη ἀντιμέτωπος δύο ὁπλοφορούντων κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου εἶχον διαρρήξει τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς ἑταιρείας καπνοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἀφαιρέσει ὅλα τὰ χρήματα, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχον ὑποχρεώσει τοὺς ἐκεῖ ἐργαζομένους ὑπαλλήλους νὰ παραμείνουν ὄρθιοι καὶ μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας. Ὁ εἷς μάλιστα ἐκ τῶν ὑπαλλήλων εἶχε ρίψει τὸν ἀκουσθέντα ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν πυροβολισμόν, πρὸς ἐκφοβισμὸν καὶ εἰς στιγμὴν συγχύσεως.

Ὅταν οἱ γκάγκστερς αὐτοὶ ἀντελήφθησαν εἰσερχόμενον τὸν ἀστυφύλακα Φάλλον μὲ προτεταμένον τὸ περίστροφον, προσεποιήθησαν ὅτι παρεδίδοντο. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπυροβόλησαν διὰ ταχυτάτης κινήσεως καὶ τὸν ἐτραυμάτισαν σοβαρώτατα. Εὐθὺς ὡς ὁ ἀστυφύλαξ Φίνεγκαν ἀντελήφθη τὸν συνάδελφόν του νὰ πίπτῃ αἱμόφυρτος, ἐκινήθη ἐναντίον τῶν φοβερῶν δολοφόνων καὶ ταὐτοχρόνως ἐπυροβόλει κατ' αὐτῶν. Εἶχε τὴν ἀτυχίαν ὅμως νὰ ἀστοχήσουν ὅλαι αἱ σφαῖραι τοῦ περιστρόφου του. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κακοποιοὶ ἐπυροβόλησαν καὶ ἐναντίον τοῦ Φίνεγκαν καὶ τὸν ἐτραυμάτισαν θανασίμως. Ἀμέσως, μετὰ τὰς πράξεις των αὐτάς, οἱ λῃσταὶ ἔσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν, συναποκομίζοντες καὶ τὸ προϊὸν τῆς λῃστείας των. Μετ' ὀλίγον, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπέκυπτον εἰς τὰ τραύματά των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης, εὐθὺς ὡς ἐπληροφορήθη τὸν φόνον τῶν δύο ἀστυφυλάκων, ἐκινητοποίησεν ὅλην τὴν δύναμίν της, ἀνερχομένην εἰς 25.000 ἄνδρας. Αἱ διεξαχθεῖσαι ἔρευναι, ἐστράφησαν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ περιέλαβον ὅλα τὰ κέντρα. Εἰς τὰς ἐπιμόνους ἀναζητήσεις διὰ τὴν σύλληψιν τῶν ἐπικινδύνων λῃστῶν, ἔλαβον μέρος καὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ. Ἐπὶ τέλους, αἱ συντονισμέναι προσπάθειαι ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ἤρχισαν νὰ ἀποδίδουν. Μετὰ πάροδον πολλῶν ὡρῶν, ἀπὸ τοὺς φόνους τῶν δύο ἀστυφυλάκων, ἕνας πρατηριοῦχος βενζίνης ἀνέφερεν εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ὅτι εἶδε, κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν φόνων, νὰ ἐξέρχεται τρέχον, ἀπὸ τὸ κτίριον τῆς καπνοβιομηχανίας, κάποιο πρόσωπον ποὺ τὸ ἔλεγαν «φαλακρόν».

Ὅπως εἶπε βραδύτερον εἰς τοὺς δημοσιογράφους ὁ ἐνεργῶν τὰς ἀνακρίσεις ὑπαστυνόμος Ἔντουαρντ Μάρτιν, «ἡ πληροφορία αὐτὴ ἦτο ὁ μίτος τῆς Ἀριάδνης, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν λῃστῶν. Ἡ ὑπηρεσία μας ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς «τύπους» ἑκάστης περιοχῆς καὶ ἔτσι ἠρχίσαμε νὰ βαδίζωμεν ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους πλέον».

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπληροφορήθη πρὸς τούτοις, ὅτι οἱ σεσημασμένοι κακοποιοὶ Ρόζεμπεργκ καὶ Πορτέλλι, οἱ ὁποῖοι εἶχον δικασθῆ κατὰ τὸ παρελθὸν διὰ ἐνόπλους ἐπιθέσεις, εἶχον ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὰ κέντρα εἰς τὰ ὁποῖα ἐσύχναζον. Ἡ ἐξαφάνισίς των αὐτή, ἔδωσεν ὑπονοίας ὅτι αὐτοὶ εἶχον σχέσιν μὲ τοὺς φόνους τῶν δύο ἀστυφυλάκων.

3. Αἱ φωτογραφίαι τῶν λῃστῶν εἰς τὴν τηλεόρασιν.

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ταυτότης τῶν καταζητουμένων αὐτῶν προσώπων εἰς ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας. Πρὸς τοῦτο, ἐστάλησαν βιογραφικὰ σημειώματα καὶ φωτογραφίαι τῶν καταζητουμένων γκάγκστερς εἰς ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ Σταθμοὺς τῆς Ἀμερικῆς. Ἔπρεπε ὅμως νὰ συμβάλουν καὶ οἱ πολῖται εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν κακοποιῶν αὐτῶν, ὅπως συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν σοβαρῶν ἐγκλημάτων, καὶ διὰ τοῦτο ἐδημοσιεύθησαν αἱ φωτογραφίαι των εἰς τὸν τύπον.

Λόγῳ ὅμως τῆς τεραστίας διαδόσεως τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ τηλεόρασις εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον, ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, ὅπως αἱ φωτογραφίαι τῶν λῃστῶν Ρόζεμπεργκ καὶ Πορτέλλι μεταδοθοῦν καὶ διὰ τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως, διὰ νὰ τοὺς γνωρίσουν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀμερικανῶν ποὺ παρακολουθοῦν τὰς ἐκπομπὰς τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως. Ἔτσι, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναζητήσεως ἐγκληματιῶν, μετεδόθησαν ἀπὸ τῆς τηλεοράσεως φωτογραφίαι καταζητουμένων προσώπων.

4. Οἱ πολῖται βοηθοῦν τὴν Ἀστυνομίαν.

Μετὰ τὴν εὐρυτάτην δημοσιότητα τὴν ὁποίαν ἔλαβον αἱ φωτογραφίαι τῶν δολοφόνων καὶ τὰς περιελθούσας εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ δραματικὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐφονεύθησαν οἱ δύο ἀστυνομικοί, ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸν ἐνεργοῦντα τὰς ἀνακρίσεις ὑπαστυνόμον Μάρτιν, διάφοροι πληροφορίαι. Αἱ περισσότεραι ὅμως ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀνακριβεῖς ἢ ἀσαφεῖς. Πολλοὶ πολῖται, ὅπως συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῖν, θέλοντες νὰ βοηθήσουν τὴν Ἀστυνομίαν εἰς τὸ δύσκολον ἔργον της, μετέδιδον τηλεφωνικῶς διαφόρους πληροφορίας καὶ περιγραφάς, διαφόρων κατὰ τὴν γνώμην των ὑπόπτων προσώπων, αἱ ὁποῖαι ἐξηκριβώνοντο συντόμως ὡς ἐσφαλμέναι. Εἶχον φθάσει σχεδὸν μεσάνυκτα ὅταν ἕνας ξενοδόχος εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομίαν ὅτι ἕνα πρόσωπον ὁμοιάζον μὲ ἕνα τῶν καταζητουμένων κακοποιῶν, τὸ ὁποῖον μετέβη καὶ ἐζήτησε δωμάτιον νὰ μείνῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, ἔδωσε μᾶλλον ψευδῆ στοιχεῖα.

Ἀμέσως, ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μάρτιν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐκύκλωσαν τὸ ξενοδοχεῖον, εἰσήρχοντο μετ' ὀλίγον αἰφνιδίως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑποδειχθέντος ὡς ὑπόπτου προσώπου, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐξηκριβώθη, ἦτο ὁ Πορτέλλι, ὁ εἷς τῶν καταζητουμένων λῃστῶν.

Ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴν ἀνάκρισιν, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὁ Πορτέλλι ἀπεκάλυψε καὶ τοὺς συνενόχους του, τὸν Ρόζεμπεργκ, ὅστις συνελήφθη βραδύτερον εἰς ἕναν οἰκίσκον ἐγκαταλελειμμένου ἀγροκτήματος καὶ τοὺς ἰταλικῆς καταγωγῆς Λίνο καὶ Ἀκαρίνο, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σεσημασμένοι, μὲ πλουσίαν ἐγκληματικὴν δρᾶσιν.

Οὕτω, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τὴν διὰ πρώτην φορὰν παρασχεθεῖσαν συνδρομὴν τῆς τηλεοράσεως, ἐπετεύχθη ἡ ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνον

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἕνα αὐτοκίνητο πολυτελείας σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας» στὴν Ἀθήνα, τὸ πρωὶ τῆς 11ης Ἰουνίου 1927. Ὁ θυρωρός, χωμένος στὸ μπλὲ κοστούμι του μὲ τὰ χρυσᾶ σειρήτια, ἔτρεξε πρόθυμος, ἄνοιξε τὴ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τσακίστηκε σὲ ὑποκλίσεις. Ὁ ἐπιβάτης κατέβηκε βιαστικός, ἔδωσε τὶς βαλίτσες του στὸ θυρωρὸ καὶ μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα ἀναμονῆς. Φοροῦσε ἕνα γκρὶ κοστούμι σπόρ, ὅμοιο καπέλλο καὶ γενικὰ ἡ ἐμφάνισή του ἔδειχνε κάτι τὸ ἀριστοκρατικό. Στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου, ἔδωσε τὰ στοιχεῖα του στὴ Γαλλική.

—Ρενὲ Μπερανζὲ εἶπε στὸ μαίτρ, κρατήσατε τὸ διαμέρισμα ποὺ σᾶς τηλεφώνησα χθές ;

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος· δεύτερο πάτωμα Νο 17.

—Εὐχαριστῶ.

Ἕνας μικρὸς γκρούμ τὸν παρέλαβε, τὸν ὡδήγησε στὸ ἀσανσὲρ καὶ κατόπιν στὸ διαμέρισμά του.

—Ἐπιθυμεῖ τίποτε ἄλλο ὁ κύριος ;

—Τὶς ἀποσκευές μου παρακαλῶ.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ρίχτηκε σὲ μία πολυθρόνα ἀποκαμωμένος καὶ ἐξηντλημένος σχεδὸν τελείως.

—Ἐπὶ τέλους! μουρμούρισε. Ἐδῶ ἐλπίζω πὼς δὲ θὰ μπορέση νὰ μ' ἐνοχλήση κανείς. Ξεδίπλωσε μερικὲς Ἰταλικὲς ἐφημερίδες κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ νὰ βρῆ κάτι ποὺ τὸν ἐνδιέφερε. Ἦταν οἱ ἐφημερίδες ποὺ τοῦ ἀγόρασε ὁ σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου, ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ διεθνὲς πρακτορεῖο. Σὲ μιὰ στιγμὴ χλώμιασε, τὰ χέρια του, ποὺ κρατοῦσαν τὴν ἐφημερίδα, ἄρχισαν νὰ τρέμουν, ἔννοιωσε σὰν ζάλη καὶ αἰσθανόταν ὅτι ὅλα γύρω του στριφογύριζαν. Τὰ μάτια του εἶχαν καρφωθῆ σὲ μιὰ φωτογραφία, ποὺ δημοσίευε ὁ «Ἑσπερινὸς Ταχυδρόμος». Σηκώθηκε, κλείδωσε τὴ πόρτα καὶ βυθίστηκε στὴν ἀνάγνωση. Πλησίασε τὸν καθρέφτη κρατώντας τὴν ἐφημερίδα πλάϊ στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ παρέβαλε μὲ τὴ μονόστηλη φωτογραφία ποὺ δημοσίευε.

—Ὦ! στοιχηματίζω πὼς δὲν ἔχω καμμία σχέση μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, μουρμούρισε καὶ χαμογέλασε. Τύλιξε τὶς ἐφημερίδες, τὶς ἔβαλε στὴ τσέπη του καὶ ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κάποιος χτύπησε διακριτικὰ τὴν πόρτα, μ' αὐτός, ὅπως ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις, πετάχτηκε τρομαγμένος καὶ ἀπὸ ἔνστικτο ἔφερε τὸ χέρι του στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Ὅπως ἔννοιωσε νὰ ἐγγίζουν τὰ δάκτυλά του τὸ μικρὸ περίστροφο, ποὺ ἔφερε πάντα ἐπάνω του, ἠρέμησε καὶ μὲ ἀργὰ βήματα πλησίασε καὶ ἄνοιξε. Ἡ μορφὴ τοῦ μικροῦ γκρούμ πρόβαλε.

ἡμέρας σύλληψις τῶν ἀπαισίων δολοφόνων τῶν δύο συναδέλφων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, ἔπεσαν θύματα τοῦ καθήκοντος.

Τὴν ἐπομένην, ἔγινεν ἡ κηδεία τῶν δύο ἀτυχῶν ἀστυφυλάκων, μὲ μεγάλην συμμετοχὴν ἀστυνομικῶν καὶ λαοῦ. Ὁ δικαστὴς Λῶρενς Μπρέϊκεν ἀποχαιρετῶν τοὺς δύο νεκροὺς εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχομεν 25.000 μάρτυρας. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τοὺς προστατεύη, διότι εὑρίσκονται εἰς διαρκῆ κίνδυνον».

ΓΕΩΡ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

—Οἱ ἀποσκευὲς τοῦ κυρίου. Ἐκεῖνος ἀνέπνευσε. Τοῦ ἔδωσε τὶς κατάλληλες ὁδηγίες καὶ γέλασε μέσα του γιὰ τὸν ἄδικο φόβο ποὺ πῆρε.

—Τί κουτὸς ποὺ εἶμαι, σκέφτηκε. Σὲ λίγο κατέβαινε τὶς μαρμάρινες σκάλες, σιγοσφυρίζοντας μιὰ καντσονέτα.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, μέσα στὸ ἀριστοκρατικὸ καμπαρὲ «Περοκὲ» ὑπῆρχε κέφι πολύ. Μιὰ τζὰζ μαύρων χαλοῦσε τὸ κόσμο μὲ τὰ φὸξ τῆς μόδας καὶ οἱ σαμπάνιες δίνανε καὶ παίρνανε. Κατὰ τὶς πρῶτες μεταμεσονύκτιες ὧρες ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία εἶχε μεταβληθῆ σὲ τρέλλα, ποὺ ἠλέκτριζε τὰ πόδια κείνων ποὺ χόρευαν πάνω στὸ γυαλιστερὸ παρκέ. Σ' ἕνα παράμερο κομψὸ τραπεζάκι, κάτω ἀπὸ ἕνα λαμπιόνι μὲ κόκκινο ἀμπαζούρ, ἐρχόταν ἡ ἕβδομη μποτίλια σαμπάνιας γιὰ τὸ εὔθυμο ζευγάρι ποὺ καθόταν.

Ἡ μικρὴ σκερτσόζα καὶ μελαχροινὴ Σπανιόλα χορεύτρια τοῦ κέντρου, εἶχε τύχη ἀπόψε. Ὁ καινούργιος φίλος της, ποὺ μόλις πρὶν λίγες ὧρες τὸν εἶχε γνωρίσει, ἦταν ἕνας ἀριστοκράτης ὁ ὁποῖος δὲν σκεπτόταν τὰ χρήματα.

—Θὰ πιοῦμε ἀκόμη μιὰ σαμπάνια; τῆς ἔλεγε.

—Ναί, ὅ,τι θέλει ὁ Ρενέ μου, καὶ τὸν χάϊδευε στὰ μαλλιά. Ὁ ξένος ἔπινε, ἔπινε πολύ, σὰν νἄθελε κάτι νὰ ξεχάση καὶ νὰ σβύση μέσα του μιὰ φλόγα ποὺ τοῦ ἔκαιγε τὰ σπλάχνα. Ἦταν ζαλισμένος ἀπὸ τὰ ποτά, μὰ δὲν ἦταν εὔθυμος. Μόνον κάποιο βάρος ἔννοιωθε στὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του στιγμὲς-στιγμὲς θάμπωναν.

Ἡ χορεύτρια τὸν εἶχε τώρα ἀγκαλιάσει καὶ τὸν φιλοῦσε μὲ μανία ἀδιάκοπα. Μὰ σὲ κάποια στιγμή, ἡ Ἀντελίνα, ἐκεῖ ποὺ τὸν χάϊδευε εἶδε στὸ μέτωπό του ἕνα σημάδι καὶ τὸν ρώτησε.

—Πές μου χρυσό μου πῶς τὸ ἔπαθες αὐτό ;

Ἐκεῖνος πρὸς στιγμὴν ξαφνιάστηκε, μὰ συγκρατήθηκε καὶ ἀτάραχος τῆς εἶπε.

—Γιατί ; μὲ κάνει ἄσχημο ;

—Ὄχι! Ὄχι! τοῦ ἀπήντησε, ἀπ'ἐναντίας εἶσαι ὁ πιὸ ὅμορφος ἄνδρας ποὺ γνώρισα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο μέσ' τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τὸν ξαναρώτησε.

—Πές μου λοιπὸν ἀγάπη μου τί εἶναι αὐτὸ τὸ σημάδι;

—Ἀπὸ μιὰ σπαθιὰ σὲ μονομαχία, τῆς εἶπε ἀδιάφορα.

—Μονομαχία! εἶπε ἡ μεθυσμένη γυναίκα καὶ τὰ ὅμορφα μαῦρα μάτια της καρφώθηκαν στὰ δικά του.

—Ναί, μιὰ μονομαχία γιὰ μιὰ γυναίκα, μὰ ποὺ στὸ τέλος τὴν κέρδισα.

—Ὥστε εἶσαι παντρεμένος ;

—Ναί, δηλαδὴ ἤμουν, πρόφθασε νὰ διορθώση, μὰ τώρα δὲν ἔχω πιὰ γυναίκα. Πέθανε· κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ἡ Ἀντελίνα σηκώθηκε ξαφνικὰ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν τράβηξε στὴ πίστα γιὰ νὰ χορέψουν. Ἀνάμεσα στὸ ρυθμὸ ἑνὸς ἀργεντίνικου ταγκὸ ποὺ ἔπαιζε ἡ ὀρχήστρα, ἡ Σπανιόλα χορεύτρια ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της στὸ πρόσωπό του καὶ τοῦ ἔλεγε ψιθυριστὰ μὲ πάθος.

—Εἶσαι ὅλος δικός μου ἀπὸ σήμερα.

***

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Β' Ἀστυν. Τμήματος Πειραιῶς, Ἀστυνόμος Μαρουλάκος, καθὼς ἦταν καθισμένος στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του καὶ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ἀνάγνωση μερικῶν ἐγγράφων ἄκουσε νὰ χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ἀστυνόμος σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ εἶπε.

—Ἐδῶ ὁ Διοικητὴς τοῦ Β' Ἀστυν. Τμήματος. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος τοῦ μετεδίδετο κάτι τὸ ἐνδιαφέρον. Τράβηξε γρήγορα-γρήγορα τὸ καρνὲ στὸ ὁποῖο κρατοῦσε πρόχειρες σημειώσεις καὶ ἄρχισε νὰ σημειώνη. Σὲ λίγο σταμάτησε, ἄφισε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξαναδιάβασε ὅ,τι εἶχε γράψει. Σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζη νευρικὰ κατὰ μῆκος τοῦ γραφείου μουρμουρίζοντας.

—Ρουστάνιο Ἐρρῖκος, ἀνάστημα ὑψηλό, λεπτός, μάτια γαλανά, μαλλιὰ κα-

στανά, λίγο φαλακρός, ξυρισμένος, μ' ἕνα σημάδι στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ μετώπου του. Ὁμιλεῖ Ἰταλικά, Γαλλικὰ Γερμανικὰ καὶ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ καὶ ὅλα αὐτὰ κάνουν τὸν διευθυντὴ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας δηλ. τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐξηφανίσθη μὲ 2.500.000 λιρέττες ἤτοι 17.500.000 δραχμές.

Ὁ Ἀστυνόμος ξανακάθησε στὸ γραφεῖο του, ἄναψε τσιγάρο καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις πῶς θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη του ἂν εἶχε καταφύγει στὴν Ἑλλάδα.

Τὶς σκέψεις του διέκοψα μπαίνοντας στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τοῦ ἀναφέρω τὸ ἀποτέλεσμα κάποιας ὑπηρεσιακῆς ἐνεργείας.

— Κύριε Δουκάκη, μοῦ εἶπε, ἔχω νὰ σοῦ ἀναθέσω κάποια σοβαρὰ ὑπόθεση ποὺ μᾶς ξεφύτρωσε σήμερα. Εἰδοποίησε δύο ἀκόμα συναδέλφους σου καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω περὶ τίνος πρόκειται.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ.

—Ἀκοῦστε, μᾶς εἶπε, πρόκειται γιὰ κάποιο Ἰταλὸ καταχραστὴ ποὺ ἴσως νὰ κατέφυγε στὸ τόπο μας. Εἶναι διευθυντὴς Τραπέζης, ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ πολὺ μορφωμένος, ξεύρει νὰ κρυφτῆ ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ ἀστυνομία. Φωτογραφία του μέχρι στιγμῆς δὲν ἔχουμε, κρατῆστε σημειώσεις τῶν στοιχείων του καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του καὶ μ' αὐτὰ προσπαθῆστε ν' ἀνακαλύψετε τὰ ἴχνη του. Σᾶς εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι κουτσαίνει λίγο στὸ δεξιό του πόδι, ἀπὸ τραῦμα πολέμου.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα τρεῖς ἄνθρωποι κατέβαιναν τὶς μαρμάρινες σκάλες τοῦ Β'. Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ἐντελῶς ἀνόμοια ντυμένοι. Ὁ καθένας πῆρε διαφορετικὴ κατεύθυνση. Ὁ ἕνας ἔμοιαζε μὲ λογιστὴ καραβιοῦ, μὲ στραβὰ βαλμένο τὸ ναυτικὸ κασκέτο, ὁ ἄλλος σὰν ἐργάτης καὶ ὁ τρίτος ἄψογα ντυμένος τὸν νόμιζε κανεὶς γιὰ ξένο περιηγητὴ ποὺ ἦλθε στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ μελετήση τὶς ἀρχαιότητες. Εἴμαστε οἱ τρεῖς ἀστυνομικοί, ποὺ εἴχαμε ἀναλάβει τὴν ἀνακάλυψη τοῦ καταχραστοῦ τραπεζίτου, Ρουστάνιο Ἐρρίκου.

***

Ἡ Ἀντελίνα Κουαντράντο, ἡ χορεύτρια τοῦ «Περοκέ», ξύπνησε ἐκεῖνο τὸ πρωὶ δύσθυμη. Δίπλα της κοιμόταν κουρασμένος, ὁ Ρενὲ Μπερανζέ. Τὸν σκούντησε ἐλαφρὰ καὶ αὐτὸς τρομαγμένος πετάχτηκε.

—Σήκω, κοντεύει νὰ βραδυάση, τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος στριφογύρισε στὸ κρεβάτι, χασμουρήθηκε καὶ ἀνασηκώθηκε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ καὶ μουρμούρισε.

—Πώ! πώ! 4! τὸ παρακάναμε.

Στὸ μεταξὺ ἡ Ἀντελίνα εἶχε σηκωθῆ καὶ ἔκανε τὴ τουαλέττα της, μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Αὐτὸς τὴν κοιτοῦσε ἀχόρταγα. Τὸ ὑπέροχο κορμί της, κάτω ἀπὸ τὸ ἀραχνοΰφαντο κιμονό, φάνταζε στὸ φῶς τοῦ ἀπογεύματος, σὰν ἄγαλμα φτιαγμένο ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα.

—Εἶσαι ὡραία Ἀντελίνα, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἔβαφε τὰ νύχια της καὶ φαινόταν ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ τὴν ἀπασχολοῦσε σοβαρά. Σὰν τέλειωσε γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε σὲ τόνο αὐστηρό.

—Ἡ καινούργια γνωριμία σου δὲν μ' ἀρέσει. Αὐτὸς ξαφνιάστηκε.

—Γιὰ ποιάν ; τῆς εἶπε.

—Γιὰ κεῖνον, ποὺ μιλοῦσες μαζί του χθὲς τὸ βράδυ.

—Ἄ! γιὰ τὸν Πέτρο Παρνίδη; Μὰ αὐτὸς χρυσό μου εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει κύριος. Ἔχει μεταναστευτικὸ γραφεῖο στὸν Πειραιᾶ καὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς γλεντζέδες τῆς Ἀθήνας.

—Μὰ ἐμένα δὲν μ' ἄρεσαν τὰ μοῦτρα του, εἶπε καὶ πέταξε θυμωμένα στὸ πάτωμα τὸ πινελάκι τοῦ μανικιούρ.

—Ἡσύχασε μικρή μου, ἀφοῦ τὸ θέλεις δὲν θὰ μιλήσω ξανὰ μαζί του.

Αὐτὴ χαμογέλασε καὶ χαρούμενη ἔτρεξε κοντά, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

Ὁ Ρενὲ σὲ λίγο τὴ συνώδευσε μέχρι τὸ καμπαρὲ καὶ τὴν ἄφισε, γιατὶ ἔπρεπε νὰ τελειώση κάποια ὑπόθεσή του, ὅπως τῆς ἰσχυρίστηκε.

—Ἴσως ἔλθω λίγο ἀργά, γιατὶ μπορεῖ καὶ νὰ καθυστερήσω.

—Σὲ παρακαλῶ προσπάθησε νὰ μὴν ἀργήσης.

—Ναί, θὰ προσπαθήσω Ἀντελίνα τῆς εἶπε σφίγγοντας τὸ χέρι της κι' ἔφυγε. Εἶχε νυχτώσει πιὰ γιὰ καλά. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας, κάτω ἀπὸ τὰ ἄπειρα λαμπιόνια, γυάλιζαν ὕστερα ἀπὸ μιὰ καλοκαιριάτικη βροχή. Ὁ Ρενὲ φώναξε ἕνα ταξί, μπῆκε βιαστικὰ καὶ ἔδωσε μιὰ διεύθυνση. Τὸ ἀμάξι, ὕστερα ἀπὸ διαδρομὴ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, εἶχε πάρει τώρα τοὺς δρόμους μιᾶς ἀπόκεντρης συνοικίας τοῦ Θησείου. Σταμάτησε τὸ σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ἔξω ἀπὸ ἕνα χαμόσπιτο μὲ κλειστὰ παράθυρα.

Ὁ Ρενὲ κατέβηκε. Εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ περιμένη καὶ χτύπησε συνθηματικὰ τὴν πόρτα. Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ ἕνα μοῦτρο, μιᾶς γρηᾶς πενηντάρας φτιασιδωμένης καὶ μὲ γυάλινες χάντρες στὸ λαιμό, παρουσιάστηκε. Ὅταν εἶδε τὸν Ρενὲ ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ γελαστὰ τὸν καλησπέρισε.

—Ἤρθατε πάνω στὴν ὥρα. Ὁ φίλος σας, ὁ κ. Πέτρος μὲ τὴ συντροφιά του, μόλις ἔφτασε καὶ σᾶς περιμένουν. Ἡ φτιασιδωμένη γυναίκα ὡδήγησε τὸν Ρενέ, περνώντας ἀπὸ μιὰ στενόμακρη σκοτεινὴ αὐλή, σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἡ κλειστὴ σανιδένια πόρτά του ἄφινε ἀμυδρὲς φωτεινὲς γραμμές. Ἡ κυρὰ Πηγή, ὅπως τὴν ἔλεγαν, ἔσπρωξε σιγὰ καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἦταν μιὰ φτωχικὴ κάμαρα μ' ἕνα παληὸ τραπέζι στὴ γωνιά, λίγες καρέκλες καὶ ἕνα παληὸ καναπέ. Μιὰ λάμπα πετρελαίου φώτιζε τὶς μορφὲς τοῦ Πέτρου Παρνίδη καὶ δύο ὅμορφων κοριτσιῶν, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ἄγγελοι.

Ὁ Ρενὲ τοὺς καλησπέρισε καὶ κάθησε κοντὰ στὸ φίλο του, κοιτάζοντας ἀχόρταγα τὶς κοπέλλες.

—Ἐν τάξει ; τὸν ρώτησε γαλλικὰ ὁ Παρνίδης.

—Ὤ βέβαια! Ἱκανοποιημένος ἔβγαλε τὴ χρυσῆ ταμπακέρα του καὶ πρόσφερε τσιγάρα. Ἡ γρηά, ποὺ στεκόταν ἀκόμη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ὄρθια, τσακίστηκε νὰ τοὺς δώση τὰ σπίρτα της.

Ὁ Ρενὲ τὴν εὐχαρίστησε καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὸ πολυτελέστατο πορτοφόλι του ἀρκετὰ χρήματα τ' ἄφισε στὸ τραπέζι γιὰ τὴν κυρὰ Πηγὴ καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ φίλο του καὶ στὶς κοπέλλες, λέγει: Ἐμπρός, πᾶμε.

Μπῆκαν στὸ ταξὶ καὶ ὁ Παρνίδης διέταξε τὸ σωφέρ.

—Τράβα γιὰ τὸ δρόμο τῆς Ἐλευσίνας, στὸ κέντρο «Ἔμμα».

Ἐκεῖ, κάθισαν γλεντώντας μέχρι τὸ πρωί.

Ἡ φίλη του Ἀντελίνα τὸν περίμενε ἄϋπνη σχεδὸν μέχρι τὸ μεσημέρι. Κάποια στιγμὴ ἀκούει νὰ χτυποῦν δειλὰ-δειλά, τὴν πόρτα της. Ἔτρεξε κι' ἄνοιξε. Ἦταν ὁ φίλος της.

—Ἄργησα χρυσό μου, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ σὲ ξυπνήσω, τῆς εἶπε, προσπαθώντας νὰ δικαιολογηθῆ καὶ πῆγε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

—Ἐκείνη τραβήχτηκε καὶ θυμωμένη τοῦ λέγει.

—Ρενὲ κάτι μοῦ κρύβεις. Πές μου, ποὺ ἤσουν ὅλη νύχτα καὶ μέχρι τώρα ; Μήπως σὲ ξεμυαλίζει αὐτὸ τὸ μοῦτρο ποὺ δὲν μ' ἀρέσει ;

—Ὄχι, ὄχι ἀγάπη μου, οἱ δουλειές μου μ' ἀπασχόλησαν.

Μὰ ἡ Ἀντελίνα ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν μποροῦσαν εὔκολα νὰ γελαστοῦν.

***

27 Ἰουνίου 1927.

Ἕνας καθυστερημένος ταξιδιώτης τῆς πρώτης θέσεως ἀνέβηκε βιαστικὰ τὴ σκάλα τοῦ πλοίου, ποὺ θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ σὲ λίγα λεπτά, γιὰ τὴ Θεσσα-

λονίκη. Φοροῦσε ἕνα ταξιδιωτικὸ κοστούμι καὶ μαῦρα γυαλιὰ ἀπὸ ταρταρούγα. Ἀκολούθησε τὸν καμαρότο, ποὺ τοῦ πῆρε τὴ μικρὴ βαλίτσα, στὴ στενόμακρη καμπίνα τὴν ὁποία τοῦ εἶχε κρατήσει τὸ πρακτορεῖο. Ἀμέσως ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα, ὅπου βημάτιζε ἀδιάφορα παρακολουθώντας τοὺς ἐπιβάτες, ποὺ κουνοῦσαν τὰ μαντήλια στοὺς δικούς τους στὴν παραλία, ἐνῶ τὸ πλοῖο σαλπάριζε. Μετὰ ἀπὸ λίγο κατέβηκε στὸ καπνιστήριο, κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, παρήγγειλε καφὲ καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μιὰ Ἰταλικὴ ἐφημερίδα.

Μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι ταξιδεύαμε μαζὶ μὲ τὸν μακαρίτη, ἀρχιφύλακα τότε, Κωνσταντῖνο Τσίπη μὲ προορισμὸ τὴν Ἀλβανία γιὰ νὰ συλλάβουμε τὸν καταχραστὴ Παπαδόπουλο τοῦ ὁποίου, ὕστερα ἀπὸ πολύμηνο παρακολούθηση, κατώρθωσα ν' ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη στὴ Κορυτσᾶ. Ὁ Παπαδόπουλος εἶχε καταχραστῆ ἕνα μεγάλο ποσὸ τῶν ἀλευρομύλων «Σελασία», στὸν Πειραιᾶ. Τὸ πλοῖο βρισκόταν πλέον ἀνοιχτά, ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι, ὅταν κατεβήκαμε κι' ἐμεῖς στὸ καπνιστήριο νὰ πάρουμε τὸν καφέ μας καὶ νὰ συζητήσουμε. Τὸ καπνιστήριο τὴν ὥρα αὐτὴ ἦταν γεμᾶτο ταξιδιῶτες. Ὅλα τὰ τραπεζάκια ἦσαν πιασμένα καὶ μόνο στὸ βάθος, σ' ἕνα γωνιακό, καθόταν ἕνας μόνον ταξιδιώτης. Πήγαμε ἐκεῖ. Καὶ ἀφοῦ ζητήσαμε τὴν ἄδεια, καθήσαμε πλάϊ του. Ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια πρόσεχα, πίνοντας τὸν καφέ μου, τὸν ἀπέναντί μου καθήμενο συνταξιδιώτη, ὁ ὁποῖος ἀμέριμνος διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του. Μὲ τὴ πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξα κατάλαβα πὼς ἦταν ξένος. Ἡ φυσιογνωμία του, τὸ ντύσιμό του, ἀκόμη καὶ ἡ ἐφημερίδα του ἦταν Ἰταλική. Ἄρχισα νὰ τὸν περιεργάζωμαι πιὸ προσεκτικά, γιατὶ τὰ χαρακτηριστικά του μοῦ θύμισαν ἐκεῖνα ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες μοῦ εἶχε δώσει ὁ Διοικητής μου Μαρουλάκος, γιὰ τὸν Ἰταλὸ καταχραστή, ποὺ ἴσως νὰ κατέφυγε στὸν τόπο μας. Ὅλα ἦσαν ὅμοια, ἀκόμα καὶ τὸ σημάδι· μόνο ποὺ δὲν ἦταν στὸ μέτωπο ἀλλὰ στὸ μάγουλο κοντὰ στὸ ἀριστερὸ αὐτί. Τώρα θὰ περίμενα νὰ σηκωθῇ, γιὰ νὰ δῶ τὸ ἀνάστημά του καὶ ἂν κούτσαινε λίγο ἀπὸ τὸ δεξιὸ πόδι. Ἐὰν ἦταν κι' αὐτὸ δὲν ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἔπεσε στὰ χέρια μου ἀπὸ τὸν οὐρανό. Πράγματι ὕστερα ἀπὸ λίγο σηκώθηκε μᾶς χαιρέτησε μὲ ὑπόκλισι καὶ κατευθύνθηκε γιὰ τὴν καμπίνα του. Τώρα πρόσεξα ἀκόμα καλύτερα τὸ ἀνάστημά του. Τὸ πόδι του σὰν νὰ μοῦ φάνηκε πὼς σερνόταν ἐλαφρῶς κατὰ τὸ περπάτημα. Τότε, εἶπα ἐνθουσιασμένος στὸ συνεργάτη μου, τὸν Κώστα Τσίπη.

—Κώστα, πέσαμε διάνα, καὶ τοῦ ἐξιστόρησα τὸν ὑπόθεση. Τώρα τὰ μάτια μας τέσσερα γιὰ νὰ τὸν ἔχουμε ἀπὸ κοντά, νὰ τὸν πλησιάσουμε καὶ νὰ κουβεντιάσουμε μαζί του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ χαρὰ Θεοῦ. Μιὰ θάλασσα σὰν ἀτλάζι καὶ μιὰ δροσούλα φρεσκάριζε τὰ πρόσωπα τῶν ταξιδιωτῶν, ποὺ ἦταν στὸ κατάστρωμα. Μ' ἀγωνία περίμενα ἀπὸ τὰ ξημερώματα νὰ συναντήσω τὸν ξένο συνεπιβάτη μου, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν βλέπω νὰ κατευθύνεται στὴν πρύμνη καὶ νὰ ξαπλώνῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸν πλησίασα καὶ μὲ τὸ θάρρος τῆς χθεσινοβραδυνῆς συναντήσεώς μας στὸ καπνιστήριο τὸν καλημέρισα καὶ κάθισα κι' ἐγὼ πλάϊ του.

—Ὡραία θάλασσα σήμερα, τοῦ εἶπα.

—Ναί, ναὶ θαυμάσια, καταντᾶ κανεὶς νὰ γίνῃ ποιητής, μοῦ ἀπήντησε μὲ ξενικὴ προφορά.

—Γιὰ ποῦ ταξιδεύετε ; τὸν ρώτησα.

—Γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, εἶμαι ἔμπορος καὶ οἱ δουλειές μου μὲ κρατοῦν ἀρκετὸ καιρὸ στὴν Ἀθήνα.

—Εἶσθε ξένος ;

—Ναί, Ἰταλός. Ἔχω ἔρθει τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου καὶ μένω στὴ Θεσσαλονίκη.

—Ἐσεῖς ;

—Συνάδελφος τοῦ ἀπήντησα, ἐμπορεύομαι λάδια. Ἡ συζήτησή μας εἶχε ἐπεκταθῇ σὲ πολλὰ θέματα κι' ὅταν τὸ πλοῖο πλησίαζε στὴ Θεσσαλονίκη εἴχαμε γίνει

δύο καλοὶ φίλοι. Μοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομά του καὶ τὴ διεύθυνσή του γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ σπίτι του ἢ στὸ γραφεῖο του. Τὸν ἔλεγαν Τζοβάνι Μαρινέτι κι' ἔμενε στὴν ὁδὸ Ἐγνατίας ἀριθ. 79. Ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ εἰλικρίνεια τῆς συνομιλίας του μ' ἔκαναν πρὸς στιγμὴ ν' ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ πάλι μήπως ὅλα αὐτὰ ἦσαν παραπλανητικά; Καὶ γι' αὐτὸ συμφωνήσαμε μὲ τὸ συνεργάτη μου κατὰ τὴν ἀποβίβασή μας στὴ Θεσσαλονίκη ἐκεῖνος νὰ τὸν παρακολουθήσῃ κι' ἐγὼ νὰ πάω στὴν Ἀστυνομία καὶ νὰ πάρω τὶς σχετικὲς πληροφορίες. Ὅπως μὲ πληροφόρησε ἡ Ἀσφάλεια ὁ Τζοβάνι Μαρινέτι ἦταν ἕνας φιλήσυχος Ἰταλός, τίμιος ἔμπορος, ἐγκατεστημένος μετὰ ἀπὸ τὸ πόλεμο στὴ Θεσσαλονίκη. Ὅταν συναντηθήκαμε μὲ τὸν συνεργάτη μου μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα τοῦ εἶπα.

—Τόμπολα Κώστα, παρὰ τὴν συμπτωματικὴ ὁμοιότητα τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῆς ὑπηκοότητος ὁ συνταξιδιώτης μας εἶναι ἀθῶος καὶ τελείως ἄσχετος μὲ τὸ μεγάλο καταχραστή.

Τὴν ἑπομένη, μὲ τὸ αὐτοκίνητο τῆς γραμμῆς, πήγαμε στὴ Κορυτσᾶ τῆς Ἀλβανίας.

***

—Ὁ Ρενὲ Μπερανζέ, ὅπως πάντα, συνώδευσε τὴ φίλη του Ἀντελίνα στὸ ξενοδοχεῖο «Μινέρβα», ὅπου ἔμενε. Προφασίστηκε πὼς ἔχει νὰ γράψῃ κάποιες ἐπείγουσες ἐπιστολές, τὴν ἄφησε νὰ κοιμηθῇ κι' ἐκεῖνος πῆγε στὸ διεθνὲς πρακτορεῖο. Ἀγόρασε ὅλες τὶς Ἰταλικὲς ἐφημερίδες κι' ὅταν πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο του ἄρχισε νὰ διαβάζῃ ἀνυπόμονα. Μὲ μεγάλους χτυπητοὺς τίτλους ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν γιὰ τὴ μεγάλη κατάχρηση τῆς Τραπέζης «Λαϊκὴ» τοῦ Σὰν Ρέμο, καὶ ὅτι ὁ καταχραστής, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, κατέφυγε στὰ Βαλκάνια. Ἡ Ἰταλικὴ Ἀστυνομία, μέσῳ τῶν Πρεσβειῶν, ἐνημέρωσε ὅλες τὶς ξένες Ἀστυνομίες γιὰ τὴν ἐξαφάνισή του. Ἕνα μειδίαμα εἰρωνικὸ ζωγραφίστηκε στὰ χείλη του καθὼς διάβαζε καὶ μουρμούρισε.

—Ἄδικα, δὲν πρόκειται νὰ μὲ πιάσουν, τὰ κατάφερα κι' εἶμαι Γάλλος ὑπήκοος μ' ἄλλο ὄνομα χάρις στὸ διαβατήριο ποὺ μοῦ προμήθευσε ὁ φίλος μου ἀπὸ τὴ Νίκαια. Τὸ πλήρωσα πολὺ ἀκριβά, μπορῶ ὅμως ἐλεύθερα νὰ καταφεύγω σ' ἄλλες χῶρες ὅταν ἐκεῖ ποὺ βρίσκομαι ὑπάρχει φόβος νὰ πιαστῶ. Ἔσχισε σὲ πολὺ μικρὰ κομμάτια ὅ,τι ὑποπτες σημειώσεις εἶχε, ὅπως καὶ τὶς ἐφημερίδες καὶ ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ σκεφθῇ ἤρεμα τί θἄπρεπε νὰ κάνῃ. Νὰ φύγῃ ἢ νὰ παραμείνῃ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα; Μέχρι στιγμῆς κανεὶς δὲν τὸν ἐνώχλησε, κανεὶς δὲν τὸν ὑπωπτεύθηκε.

—Ἂν μοῦ συμβῇ κάτι, σκέφθηκε, ἔχω τὸ φίλο μου τὸν Παρνίδη. Ἡ γνωριμία μας, ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ «Περοκέ», δὲν πῆγε χαμένη. Ὅπως εἶναι καὶ ναυτικὸς πράκτωρ ἴσως τὸν χρειαστῶ.

Πρὶν τὸ μεσημέρι κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ. Ὁ Παρνίδης, ὅταν τὸν εἶδε αὐτὴ τὴν ὥρα παραξενεύτηκε, δὲν τοῦ εἶπε ὅμως τίποτε. Τὸν πῆρε μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του καὶ τὸν ρώτησε.

—Πῶς αὐτὴ τὴν ὥρα ἐδῶ κ. Μπερανζέ;

—Θέλω νὰ μιλήσουμε γιὰ πολλὰ καὶ σοβαρὰ πράγματα. Πρῶτα πρῶτα θέλω νὰ κάνουμε κάποια δουλειὰ μαζί· μιὰ ἐπιχείρηση. Ἐγὼ θὰ βάλω τὰ χρήματα κι' ἐσὺ τὶς γνωριμίες σου.

Σὰ βόμβα χτύπησε στ' αὐτιὰ τοῦ Παρνίδη ἡ πρότασις τοῦ Μπερανζέ. Ἐθουσιάστηκε, μὰ δὲν τὸδειξε καὶ δῆθεν ἀδιάφορος τὸν ρώτησε.

—Καὶ τί εἴδους ἐπιχείρηση θὰ κάνουμε;

—Ὅ,τι νομίζεις ἐσύ, σ' ἀφίνω νὰ διαλέξῃς. Προτιμῶ δὲ ἐδῶ στὸν Πειραιᾶ ποὺ εἶναι λιμάνι. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Νὰ μοῦ βρῇς ἕνα δωμάτιο, ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ κοντὰ στὴ δουλειά μας.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

—ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ—

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

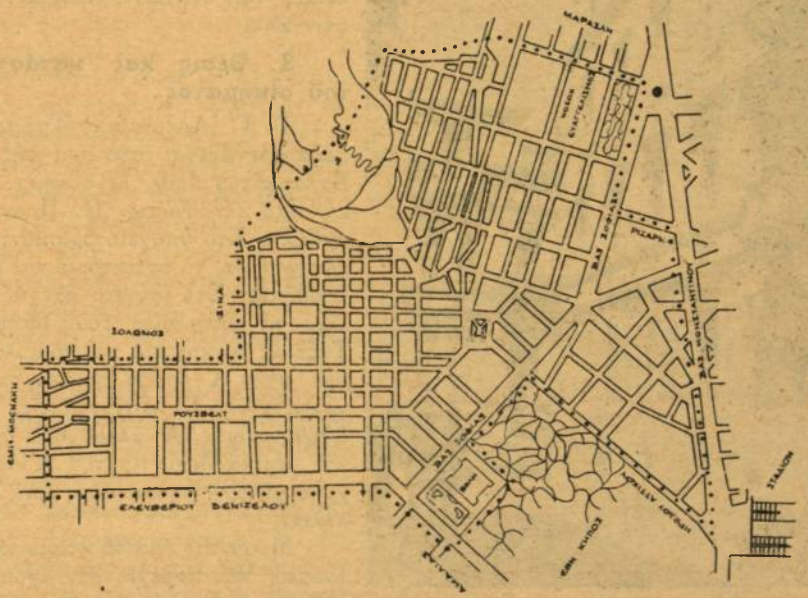
Γ΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

1. Γενικότητες.

Τὸ Γ΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, ποὺ συστήθηκε ταυτόχρονα σχεδὸν μὲ τὸ Β΄ Τμῆμα, πῆρε τὴν θέσι τοῦ ἀντιστοίχου Η΄ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 8, ἰδιοκτησίας Στρατηγοῦ Τρικούπη. Πρῶτος διοικητής του διετέλεσεν ὁ τ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ καὶ σήμερα Ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν κ. Βρανόπουλος Δημήτριος.

2. Ἀρχικὰ καὶ σημερινὰ ὅρια τοῦ Τμήματος-Σύνθεσις κατοίκων.

Τὰ ἀρχικὰ ὅρια τῆς περιφερείας τοῦ Γ΄ Τμήματος, ὅπως αὐτὰ καθωρίσθηκαν τὸν Μάϊο τοῦ 1925 μὲ ἀπόφασι τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἦσαν: Πανεπι-

στημίου καὶ Χαριλάου Τρικούπη-Τρικούπη-Ἀραχώβης-Σίνα-νοητὴ εὐθεῖα μέχρι Ἁγίου Γεωργίου Λυκαβηττοῦ-νοητὴ εὐθεῖα μέχρι ὁδοῦ Ἀριστομένους καὶ Κηφισίας-Κηφισίας καὶ Ριζάρη-Ρέμμα Ἰλισοῦ-Γέφυρα Σταδίου-Ἡρώδου Ἀττικοῦ-Κηφισίας-Παλαιὰ Ἀνάκτορα-Λεωφ. Ἀμαλίας-Πανεπιστημίου-ἀφετηρία.

Τὰ σημερινὰ ὅρια εἶναι: Πανεπιστημίου καὶ Θεμιστοκλέους-Θεμιστοκλέους-Σόλωνος-Σίνα-Ὀΐτης-νοητὴ εὐθεῖα Ἁγίου Γεωργίου Λυκαβηττοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ κατ' εὐθεῖαν μέχρι τῆς ὁδοῦ Μαρασλῆ-Μαρασλῆ-Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας-Ριζάρη-Βασιλέως Κωνσταντίνου (ἀμφότερες οἱ πλευρὲς ἀνήκουν στὸ Γ΄ Τμῆμα)-Πλατεῖα Σταδίου-Ἡρώδου Ἀττικοῦ-Βασιλίσσης Σοφίας-Παλαιὰ Ἀνάκτορα-Λεωφόρος Ἀμαλίας-Πανεπιστημίου (ἀμφότερες οἱ πλευρὲς)-ἀφετηρία.

Ἡ περιφέρεια τοῦ Γ' Τμήματος δὲν ἔχει βέβαια τὴν ἐμπορικὴ κίνησι ἄλλων κεντρικῶν τμημάτων, γιατὶ ἂν ἐξαιρέσουμε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νοτιοδυτικῆς πλευρᾶς του, τὸ ὑπόλοιπο τμῆμα δὲν παρουσιάζει αἰσθητὴ ἐμπορικὴ κίνησι. Τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ καὶ στοιχεῖον ὅτι τὸ Τμῆμα καὶ τὸ οἰκεῖο Παράρτημα Ἀσφαλείας δὲν ἔχει φόρτον ἐργασίας. Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν μας ὅτι στὴν περιφέρεια τοῦ Γ' Τμήματος διαμένει, ὅπως χαρακτηριστικὰ λέγεται, τὸ πνεῦμα καὶ ὁ πλοῦτος εὔκολα ἀντιλαμβανόμαστε τὸ πόσο ἰδιάζουσα καὶ προσεκτικὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὁποιαδήποτε ἐνέργεια τῶν ἀστυνομικῶν. Μέσα σ' ἕνα τέτοιο ἰδιόρρυθμο περιβάλλον ἀνθρώπων τὰ ἀστυνομικὰ θέματα ποὺ παρουσιάζονται μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τόσον σοβαρά, γίνονται ὅμως τέτοια καμμιὰ φορὰ ἐξ αἰτίας κυρίως τῆς νοοτροπίας ποὺ κατέχει τοὺς, εὐτυχῶς ἐλαχίστους, κατοίκους τῆς περιφερείας.

Τὴν ὅλη παρατηρουμένη κίνησι αὐξάνει σημαντικὰ ἡ ὕπαρξις στὴν περιφέρεια τοῦ Γ' Τμήματος πλέον τῶν 20 ξένων Πρεσβειῶν καὶ Προξενείων, τῆς Βουλῆς, τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν Ἀνακτόρων, τῆς Στρατιωτικῆς Λέσχης, τῆς Ἀκαδημίας, τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης, τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, τῶν ξενοδοχείων πολυτελείας, τῶν θεάτρων, κινηματογράφων κλπ.

3. Θέσις καὶ κατάστασις τοῦ οἰκήματος.

Τὸ Γ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα σήμερα στεγάζεται στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βαλαωρίτου ἀριθ. 17 οἴκημα, ἰδιοκτησίας κληρονόμων Π. Πρωτοπαπαδάκη. Στὸ ὑπόγειο βρίσκονται τὰ κρατητήρια, τὸ ἑστιατόριο καὶ ἄλλες ἀποθῆκες. Στὸ ἰσόγειο στεγάζονται ὅλες οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Τμήματος Τάξεως, τὸ κουρεῖο καὶ τὸ κυλικεῖο, ἐνῶ στὸν Α' ὄροφο βρίσκονται τὰ γραφεῖα τῆς Γ' Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως. Οἱ ἄλλοι δύο ὄροφοι καὶ μερικὰ δωμάτια τοῦ Α' ὀρόφου χρησιμεύουν ὡς κοιτῶνες τῶν ὑπαλλήλων.

Μιλώντας γιὰ τὸ κτίριο καὶ τὶς ἀνέσεις ποὺ παρέχει δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε πολλὰ πράγματα γιατί, παλιὸ ὅπως εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίση τὶς σύγχρονες καὶ στοιχειώδεις προϋποθέσεις μιᾶς πολιτισμένης διαμονῆς. Σὰν πλεονέκτημα μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὅτι τὰ δωμάτιά του εἶναι μεγάλα, εὐάερα καὶ εὐήλια. Βασικά, σὲ σύγκρισι μὲ ἄλλα Ἀστυνομικὰ Τμήματα, βρίσκεται σὲ μειονεκτικὴ θέσι.

4. Ἀστυνομικὰ θέματα.

α) Τροχαίας.

Κάτι ποὺ σοβαρὰ ἀπασχολεῖ τόσο τὴν Ὑποδιεύθυνσι Τροχαίας Ἀθηνῶν ὅσον καὶ τὸ οἰκεῖο Τμῆμα, εἶναι τὸ θέμα τῆς παρανόμου σταθμεύσεως. Οἱ δρόμοι, ἂν ἐξαιρέσουμε ἐλαχίστους, δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐρύχωροι, τὰ αὐτοκίνητα πολλὰ καὶ ὁ κόσμος

πού κυκλοφορεῖ ἀρκετός. Τὸ Μνημεῖο τοῦ 'Αγνώστου Στρατιώτου, μὲ τὶς γνωστὲς τελετὲς καὶ παρελάσεις, οἱ ἀφετηρίες συνοικιακῶν συγκοινωνιῶν κ.ἄ. ,ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν κυκλοφοριακὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀντιμετωπίζονται μὲ ἐπιτυχία. Τὰ τροχοφόρα ἀτυχήματα εἶναι συχνὰ καὶ κάποτε σοβαρά.

β) Τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

Τὰ θέματα τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἀπασχολοῦν σοβαρὰ τὸ Τμῆμα καὶ τὸ οἰκεῖο Παράρτημα. 'Η παρατηρουμένη κίνησις στὰ γραφεῖα τῶν ἀξιωματικῶν ὑπηρεσίας δίνει ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος. 'Εκτὸς ἀπὸ τὰ συνήθη ἀδικήματα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καὶ τῶν Εἰδικῶν Ποινικῶν Νόμων, τὰ παράπονα καὶ οἱ συστάσεις βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξι. 'Επ' εὐκαιρίᾳ θέλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι τὸ θέμα αὐτὸ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ ὅλα τὰ 'Αστυνομικὰ Τμήματα καὶ ὄχι λίγες φορὲς δημιουργοῦνται προστριβὲς μεταξὺ πολιτῶν καὶ ἐπιλαμβανομένων ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ ἐπιλύσουν παντὸς εἴδους διαφορές. "Εχουμε τὴ γνώμη πὼς κάποτε θὰ πρέπει νὰ περιορισθῆ ἡ σημερινὴ τακτικὴ πάνω στὸ θέμα αὐτὸ καὶ νὰ μάθη ὁ πολίτης ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μεταχειρίζεται τὸ Βιβλίο Συμβάντων γιὰ τὸν ὁποιοδήποτε δικαστικὸν ἀγῶνα του.

"Οσον ἀφορᾶ τὰ μέτρα τάξεως, τὸ Γ' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα ἀπασχολεῖ συχνὰ σημαντικὸ ἀριθμὸ τῆς δυνάμεώς του γιὰ τὴν ἀντιμετώπισί τους, εἴτε αὐτὰ λαμβάνονται στὸ Μνημεῖο τοῦ 'Αγνώστου, εἴτε στὰ θέατρα καὶ τοὺς κινηματογράφους, στὴν φρούρησι τῶν διαφόρων ξένων Πρεσβειῶν καὶ σὲ ἄλλες ἐκδηλώσεις ποὺ λαμβάνουν χώραν στὴν περιφέρειά του. 'Αποτέλεσμα τῆς διαθέσεως τῆς δυνάμεως στὰ διάφορα ἐκάστοτε μέτρα τάξεως εἶναι νὰ μὴν ἀστυνομεύεται ἐπαρκῶς ἡ περιφέρεια. Οἱ σημερινὲς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας ἀπαιτοῦν καὶ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀστυνομικῶν. Πάνω στὸ θέμα αὐτὸ διαπιστώνουμε μὲ χαρὰ τὶς ἐνέργειες τῆς 'Ηγεσίας μας καὶ πιστεύουμε ἀκράδαντα πὼς τὸ ἐπίμαχο αὐτὸ θέμα θὰ βρῆ ὅπωσδήποτε τὴ λύσι του.

γ) Μικροπωλητῶν, ἐπαιτῶν κλπ.

Τὰ 3/4 τῆς περιφερείας τοῦ Τμήματος ἀνήκουν στὴ λεγομένη τουριστικὴ ζώνη. Καὶ μόνο αὐτὸ ὑποχρεώνει τὴν διοίκησι τοῦ Τμήματος νὰ μεριμνᾶ συνεχῶς γιὰ τὴν εὐπρεπῆ ἐμφάνισι τῆς περιφερείας καὶ τὴν ἀπαλλαγή της ἀπὸ τοὺς κάθε μορφῆς μικροπωλητὰς καὶ ἐπαίτας. "Οπως καὶ στὶς προηγούμενες συνέχειες τονίσαμε, τὸ θέμα τῶν μικροπωλητῶν καὶ ἐπαιτῶν ἀντιμετωπίζεται σήμερα ριζοσπαστικὰ καὶ θέλουμε νὰ πιστεύουμε πὼς σὲ λίγα χρόνια δὲν θὰ ἀπασχολῆ, ὅσο σήμερα, τὴν ἀστυνομία. Καὶ στὴν περιφέρεια τοῦ Γ' Τμήματος οἱ ἐπιχειρήσεις τῶν μικροπωλητῶν εὐδοκιμοῦν ἀρκετά, ἰδίως στὸ νοτιοδυτικὸ καὶ κεντρικὸ τμῆμα αὐτῆς. "Οσον ἀφορᾶ τοὺς ἐπαίτας, ὕστερα ἀπὸ τὴν συνεχῆ δίωξι τῶν ἀστυνομικῶν, σιγὰ-σιγὰ ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν περιφέρεια.

5. Στατιστικὰ στοιχεῖα συμβάντων καὶ ἀδικημάτων τοῦ 1961.

α) Διάφορα συμβάντα: Συγκρούσεις ὀχημάτων 46, αἰφνίδιοι θάνατοι 11, ἐργατικὰ ἀτυχήματα 11, τραυματισμοὶ γενικῶς 264, ἠλεκτροπληξίες 23, τροφικὲς δηλητηριάσεις 12, αὐτοκτονίες 3, ἀπόπειρες αὐτοκτονίας 16, ἐνάρξεις πυρκαϊῶν 10 καὶ ἀπασχολήσεις Πυροσβεστικῆς 'Υπηρεσίας 12.

β) Διάφορα ἀδικήματα: Ληστεῖες 2, σωματικὲς βλάβες γενικῶς 238, κλοπὲς καὶ ὑφαιρέσεις 115, ἐπαιτεῖες—ἀλητεῖες 35, ἐξυβρίσεις 57 καὶ ὑπεξαιρέσεις 12. Συνολικὰ ἐβεβαιώθησαν 3 κακουργήματα, 821 πλημμελήματα, 2423 πταίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων 268 αὐτόφωρα καὶ ἐγένοντο 8.832 ἔγγραφοι συστάσεις.

Οἱ κατὰ καιροὺς διατελέσαντες διοικηταὶ τοῦ Γ' Τμήματος ἀξιωματικοὶ εἶναι οἱ: κ.κ. Βρανόπουλος Δ., Πολιτόπουλος Σ., Παπασταματίου Κ., Τσαούσης Ν., Κανελλόπουλος Α., Γλύκας Μ., Γερανέας Γ., Καθάρειος Α., † Κωστόπουλος Γ., Λαϊνᾶς Γ., Γιαννόπουλος Β., Βασιλόπουλος Χ., Ταμιωλάκης Γ., καὶ σήμερα ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. Πολίτης Κωνσταντῖνος.

(Συνεχίζεται)

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΙΙ. ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΔΕΣΟΥΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΜΕ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ

Ἡ ἔκθεσις ἰδεῶν εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὰ δύσκολο πρόβλημα. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, ἐμφανίζεται στὶς διάφορες ἐξετάσεις. Πρόβλημα γιὰ τοὺς ἐξεταστὰς καὶ τοὺς ἐξεταζομένους. Οἱ πρῶτοι, ἐπιχειρώντας νὰ διορθώσουν τὰ γραπτά, αἰφνιδιάζονται πολλὲς φορὲς καὶ πολιορκοῦνται ἀπὸ ἀνορθογραφίες, ἀνακρίβειες, ἀνοησίες καὶ φλυαρίες ποὺ τοὺς μελαγχολοῦν καὶ τοὺς ἐκνευρίζουν. Οἱ δεύτεροι ἀναπτύσσοντας ἕνα θέμα, καταπιάνονται στὸ νὰ γεμίσουν σελίδες δίχως νόημα, δίχως κανόνες, δίχως μέθοδο. Ἔτσι, ἐπιχειροῦν νὰ περπατήσουν ξυπόλητοι πάνω στ' ἀγκάθια, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τραυματισθοῦν καὶ ἀντὶ γιὰ ἔκθεση νὰ προφέρουν ἄναρθρες κραυγές.

Καὶ τὸ πρόβλημα τὸ κάνει πιὸ ὀξὺ τὸ τρὰκ τῶν διαγωνιζομένων ποὺ μπερδεύει περισσότερο τὰ πράγματα.

Ὕστερα βγαίνουν τ' ἀποτελέσματα. Καὶ μαζὶ βγαίνουν καὶ στεναγμοὶ πόνου. Καί, κάποτε - κάποτε (φροῦτο τῆς ἐποχῆς μας κι' αὐτὸ) καὶ καμμιὰ διαμαρτυρία.

«Ἐγὼ ἔγραψα καλά. Γέμισα τρεῖς σελίδες. Λάθη δὲν ἔκανα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἀπορρίφθηκα.»

Ἔκθεση εἶναι αὐτή ; ἢ «γέφυρα τῶν στεναγμῶν ;».

Λοιπόν ; τὶ πρέπει νὰ γίνῃ ;

Φίλε ἀναγνώστη. Ἴσως ἔχεις κάποιο δίκηο ποὺ ζαλίζεσαι καὶ τὰ χάνεις κάθε φορὰ ποὺ διαγωνίζεσαι στὸ μάθημα τῆς ἐκθέσεως. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κανεὶς δὲν σὲ βοήθησε νὰ καταλάβῃς τὶ πρέπει νὰ κάνῃς σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ὅμως τὸ δίκηο σου ἐξαφανίζεται μπροστὰ στὰ προσωπικὰ ἀναρίθμητα λάθη σου. Καὶ πρέπει κι' ἐσὺ νὰ παραδεχθῆς μὲ τὴ σειρά σου ὅτι ζητᾶς νὰ γίνῃς βαθμοφόρος χωρὶς νὰ γνωρίζῃς τὴν «ἑλληνικὴν γλῶσσαν».

Γιατί, στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, δὲν δικαιολογεῖσαι νὰ μὴ ξέρῃς οὔτε τοὺς στοιχειώδεις κανόνες τοῦ τονισμοῦ.

Ἔχεις τὴν ἀπαίτηση μεθαύριο ν' ἀντιπροσωπεύσῃς τὴν Ἀστυνομία σὲ ἕνα σωρὸ κοινωνικοὺς κύκλους. Πῶς ὅμως θὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσῃς ἀφοῦ δὲν ξέρῃς νὰ ἐκφράζεσαι ; Ὅταν ἕνα γραπτὸ ἔχῃ 10 ἢ 20 ὀρθογραφικὰ λάθη, κι' ὅταν ἀντὶ νὰ ἀναπτύσσῃ τὸ θέμα παραθέτει «πλίνθους καὶ κεράμους» πεταμένους ἀτάκτως, τότε τί βαθμὸ πρέπει νὰ πάρῃ;

Ἐκτὸς ἐὰν πιστεύῃς ὅτι πρέπει ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ κυριαρχῆται ἀπὸ φιλάνθρωπα αἰσθήματα καὶ νὰ λέγῃ : «Προσέλθετε, κουτσοὶ - στραβοί, στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα».

Τέτοιο δικαίωμα, ὅμως, δὲν ἔχει. Γιατὶ ὁ «Ἅγιος Παντελεήμονας» δὲν εἶναι σπίτι τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ἕνα δῶμα Ἀστυνομικό, μὲ ἱστορία σαράντα φωτεινῶν χρόνων, ποὺ θέλει νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ μπροστά, συνεχῶς βελτιούμενο.

Ἐθεώρησα χρέος μου μὲ τὴν παροῦσαν «πρὸς ἀπορριφθέντας ἐπιστολὴν» ν' ἀρχίσω αὐτὴν τὴν ταπεινὴ ἐργασία μου, ἐν εἴδει προλόγου.

Ἀλλά, εἶπα πρόλογο, καὶ θυμήθηκα ὅτι πρέπει νὰ συνεχίσω.

Ἐπὶ τὸ ἔργον, λοιπόν.

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» καὶ ἐξετάσαμε κάπως λεπτομερέστερα μερικὲς γενικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς θέματος. Ἐδῶσαμε, κατ' ἀρχήν, τὸν ὁρισμὸ τῆς ἐκθέσεως.

Κι' ὕστερα μπήκαμε στὸ θέμα μας ἐξηγώντας τὸν μηχανισμὸ ποὺ ἀκολου-

θεῖται γιὰ νὰ φτάσῃ μιὰ ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἐξεταζομένου στὴν κόλλα τῆς ἐκθέσεως. Ἂς τὰ κάνουμε πιὸ φρέσκα τὰ πράγματα.

Γιὰ νὰ διατυπώσω ἰδέες, πρέπει νὰ ἔχω ἰδέες στὸ μυαλό μου. Ὅταν δὲν ἔχω, γράφω ὅ,τι μοῦ κατέβει στὸ κεφάλι καὶ μηδενίζομαι.

Γιὰ νὰ ἔχω ἰδέες πρέπει νὰ μελετῶ, νὰ ἀσκοῦμαι, νὰ ἔχω ἀποκτήσει καὶ μιὰ πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ μιὰ ὅσο τὸ δυνατὸν ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωση.

Κι' ἀπὸ ὅλες τὶς ἰδέες ποὺ ἔχω στὸ νοῦ μου θὰ διαλέξω τὶς καλύτερες, τὶς πιὸ ὀρθές, τὶς πιὸ χρήσιμες, τὶς πιὸ ἐνδεδειγμένες, θὰ τὶς ταξινομήσω κι' ὕστερα θὰ τὶς ἐπεξεργασθῶ καὶ θὰ τὶς διατυπώσω.

Κατὰ τὴν διατύπωση τῶν ἰδεῶν μου χρησιμοποιῶ λέξεις ποὺ γνωρίζω, φτειάχνοντας μικρὲς - μικρὲς φρασοῦλες, σύμφωνες μὲ τὴ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικό. Καὶ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία διατηρῶ πάντα ἕνα ταπεινὸ καὶ δροσερὸ ὕφος, ὥστε νὰ προκαλῶ τὴ συμπάθεια τοῦ ἀναγνώστη μου.

Ὅλα αὐτά, ὅμως, προϋποθέτουν ἕνα σχέδιο ... Οἱ λέξεις, οἱ φράσεις, οἱ γραμμές, ἀκόμα καὶ τὰ σημεῖα στίξεως, θὰ μποῦν σὲ «τάξη μάχης». Καὶ τὰ πάντα θὰ κινοῦνται γύρω ἀπὸ τὸ θέμα ποὺ μοῦ ἔδωσαν.

Ἔτσι, μπαίνουν ὅλα σ' ἕνα καλὸ δρόμο καὶ ἡ ἐπιτυχία φτερουγίζει ἀπὸ πάνω μου.

Σχέδιο χρειάζεται.

Δηλαδή, μόλις μοῦ δοθῇ τὸ θέμα δὲν ἀρχίζω ἀμέσως τὸ γράψιμο. Ἀλλά, γιὰ πέντε λεπτὰ τουλάχιστον, κάνω μιὰ πρόχειρη νοερὴ ἀνάπτυξη μέσα στὸ μυαλό μου. Κάνω ἐπιλογὴ ἰδεῶν, ἀπαράλλακτα ὅπως στὸ Ἀρχηγεῖο κάνουν ἐπιλογὴ τῶν ὑποψηφίων ἀστυφυλάκων, τὶς βλέπω τὶς ἰδέες μου, μετρῶ τὸ ὕψος τους, τὴ στηθική τους περίμετρο, συλλογίζομαι ἂν μποροῦν νὰ μοῦ φανοῦν χρήσιμες κι' ὕστερα κρατῶ ἐκεῖνες ποὺ θέλω, ἀφοῦ τὶς περάσω ἀπ' τὸ γιατρὸ τῆς κρίσεώς μου γιὰ νὰ διαπιστώσω ὅτι εἶναι ὑγιεῖς.

Ὅλα αὐτὰ γρήγορα, ἀλλὰ μὲ περίσκεψη.

Μὲ προσοχή. Γιατὶ οἱ ἰδέες θηλυκὰ εἶναι καὶ μποροῦν νὰ ἐξαπατήσουν καὶ νὰ βλάψουν.

Ἐν συνεχείᾳ κάνω ἕνα σχέδιο.

α) Πρόλογος, β) Κύριον θέμα, γ) Ἐπίλογος. Αὐτὴ εἶναι ἡ τριάς, ἡ ὁμοούσιος καὶ ἀχώριστος σὲ κάθε ἔκθεση.

Κι' ἐδῶ, ὅμως, χρειάζεται προσοχή. Κάποιος σκόπελος παρουσιάζεται. Γιατὶ ὑπάρχουν μερικοὶ φίλοι διαγωνιζόμενοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ μιὰ ὥρα, κι' ὕστερα δὲν προφταίνουν νὰ τὸ ἀναπτύξουν.

Χρόνου φείδου.

Πρὶν κλείσω αὐτὸ τὸ ἄτεχνο καὶ φτωχό μου σημείωμα θἄθελα νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσω μιὰ προσωπική μου γνώμη.

Λοιπόν, καλέ μου ἀναγνώστη, τί νὰ σοῦ πῶ ; Ἡ ἔκθεση ἐξασκεῖ ἐπάνω μου μιὰ ἀφάνταστη γοητεία. Τὴν καμαρώνω στὶς ἐξετάσεις τῶν Σχολῶν μας.

Γιατὶ μὲ τὴν ἔκθεση ὁ ἀστυνομικὸς βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ δείξῃ ὅλα του τὰ προτερήματα καὶ τὶς ἀρετές του. Δείχνει πρωτοβουλία, φρονιμάδα, σεβασμὸ στὶς παραδόσεις, εὐφυΐα, περίσκεψη, ἐπιμονὴ καὶ πνευματικὸν κάλλος, ποὺ εἶναι προσόντα ἀπαραίτητα σὲ κάθε βαθμοφόρο.

Ἔτσι, ἡ ἔκθεση ξεφεύγει ἀπὸ τὰ συνηθισμένα της καλούπια καὶ παίρνει συμβολικὴ μορφή.

Δὲν ἐξετάζει ἡ Ἐπιτροπὴ μόνον τὶς γνώσεις σου.

Μελετᾶ καὶ τὸ χαρακτῆρα σου καὶ τὴν ψυχοσύνθεσή σου.

Σὲ κρίνει σὰν ἀγωνιστικὴ μονάδα.

Γιατὶ ἡ ἔκθεση εἶναι ὁ καθρέπτης τῶν ψυχικῶν μας δυνάμεων.

Ἀλλά, ἂς ἔρθωμε στὸν πρόλογο. *(Συνεχίζεται)*

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Μπᾶ; Τόση ἐπισημότητα θὰ δώσουμε σ' αὐτοὺς τοὺς δύο;

—Ἔ! Ὄχι καὶ ἐπισημότητα... Ἀλλὰ ὁ Ἀστυνόμος θέλει νὰ δῆ ἂν καὶ οἱ καλλιτέχνες αἰσθάνωνται τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ἄλλους στὶς δύσκολες στιγμές... Καὶ μὴ ξεχνᾶς ὅτι γιὰ τὴν Νάνσυ τοὐλάχιστον ὑπάρχει ἡ φήμη πὼς εἶναι ἡ καλύτερη χορεύτρια τῶν νυκτερινῶν κέντρων. Ὅσο γιὰ τὸ Ζῶτο, οἱ κριτικοὶ τὸν ἀνεβάζουν ἀρκετά...

— Πρέπει νὰ πάω μιὰ βόλτα ὡς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, εἶπε ὁ Κότσυφας. Θὰ δῶ τί γίνεται ἀπὸ τὸ πίσω μέρος καὶ θὰ γυρίσω.

***

Παρήγγειλα μιὰ μπύρα καὶ κάθισα στὸ τραπέζι ποὺ ἦταν ὁ Γεωργίου μὲ τὸ Μένιο. Ἡ ὥρα πλησίαζε δέκα.

— Τὰ μάθατε τὰ νέα κ. Ὑπαστυνόμε; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Γεωργίου μόλις κάθησα. Ὁ Μένιος εἶναι ἐρωτευμένος!...

Ἔκανα πὼς δὲν κατάλαβα καὶ κατέβασα μονομιᾶς τὴν παγωμένη μπύρα. Ἔπειτα στράφηκα στὸ Μένιο.

— Τί ὥρα ἀκριβῶς πέρασες ἀπὸ τὴν κυρία Κλάουζ ; τὸν ρώτησα.

— Στὶς δύο τὸ μεσημέρι, μοῦ ἀπάντησε. Τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἔφυγε ἡ Νάνσυ κι' ὅτι βρίσκεται πλέον στὰ χέρια μας σχεδόν. Εὐχαριστήθηκε τόσο πολὺ ποὺ μὲ ἄρπαξε καὶ μὲ φίλησε στὸ μέτωπο. Ἀλλὰ γιατὶ μοῦ εἶπε νὰ προσέξουμε πολὺ τὴ Δώρα ; Ἐπανέλαβε πολλὲς φορὲς ὅτι ἡ Δώρα εἶναι ἀπὸ τὶς σπάνιες γυναῖκες. Κι' ὅτι θὰ πρέπει νὰ φανοῦμε πολὺ καλοὶ μαζί της.

—Ἔτσι σοῦ εἶπε ;

—Ἀκριβῶς. Καὶ πολλὰ ἄλλα μικροπράγματα...

—Ἐσὺ τί λὲς γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε ; Τὰ πιστεύεις ;

—Ἀπόλυτα. Ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω στὰ λόγια αὐτῆς τῆς ἀριστοκράτισσας Βιεννέζας. Ἔπειτα...

— Καλὰ ὅλα αὐτά. Γιὰ πές μου τώρα γιὰ τὸ Ζῶτο: Πότε τὸν βρῆκες ἀκριβῶς;

—Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ κυνηγήσατε τὸ φορτηγό, μέχρι τὶς ἑφτὰ καὶ μισή, δὲν συνέβηκε τίποτα. Στὶς ἑπτὰ καὶ μισὴ ἀκριβῶς, ὁ Ζῶτος κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Εἶπα τότε στὸν Κότσυφα νὰ παραμείνη στὴν πλατεῖα τοῦ Μοναστηρακίου μέχρι νὰ γυρίσετε καὶ γὼ ἀκολούθησα τὸν Ζῶτο. Βάδισε τὴν ὁδὸ Πανδρόσου καὶ κατόπιν ἀκολούθησε τὴν Ἀδριανοῦ. Ἔφτασε στὸ Ζάππειο καὶ ἀκολούθησε τὴν Ὄλγας πρὸς τὸ Παγκράτι. Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἔμπαινε σὲ κάποιο σπίτι τῆς πλατείας Πλαστήρα.

Παρέμεινα πιὸ κάτω εἴκοσι λεπτὰ περίπου, ὅταν εἶδα ξαφνικὰ νὰ κατεβαίνη ἀπὸ ἕνα ταξὶ ἡ Νάνσυ καὶ νὰ μπαίνη στὸ ἴδιο σπίτι. Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα σταματοῦσε ἐκεῖ κάποιο ἄλλο ταξὶ καὶ κατέβαινε ὁ Κότσυφας. Εἶχε φέρει ὡς ἐκεῖ τὴ Νάνσυ, ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι ἐπίσης, ποὺ κατέβηκε κι' αὐτὴ δέκα λεπτὰ ἀργότερα ἀπὸ τότε ποὺ κατέβηκε ὁ Ζῶτος. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ Ζῶτος μόλις κατέβηκε κοίταξε καλὰ καλὰ γύρω ἀπὸ τὴν πλατεῖα, σὰ νὰ ζητοῦσε κάποιον. Φαίνεται ὅτι θὰ περίμενε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ τὸ φορτηγό. Ὕστερα ἔφυγε, ὅπως σᾶς εἶπα. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ Νάνσυ, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ Κότσυφας. Ἐρεύνησε κι' αὐτὴ μὲ τὴ ματιά της ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς πλατείας μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ κατόπιν ἔφυγε γιὰ τὸ Παγκράτι, ἀκολουθώντας ἄλλη διαδρομὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἀκολούθησε ὁ Ζῶτος. Καταλαβαίνω ὅτι ἔχουν λάβει ἀρκετὰ μέτρα γιὰ νὰ διαφύγουν τὴ σύλληψη...

— Λοιπόν ;

—Ἔμειναν στὸ σπίτι τῆς πλατείας Πλαστήρα ὡς τὶς ἔντεκα περίπου. Ὕστερα βγῆκαν καὶ προχώρησαν πεζοὶ πρὸς τὴ Δάφνη. Στὴ δυτικὴ γωνία τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου συναντήθηκαν μὲ τὸν Ἀργύρη ποὺ ...

— Μὲ ποιόν ; ρώτησα κατάπληκτος.

— Μὲ τὸν Ἀργύρη ! Ἦταν μαζὶ μ' ἕναν ἄλλον, τριανταπεντάρη περίπου. Τὴν ἴδια στιγμὴ πέρασε καὶ ἡ Κάτια ἀπὸ ἐκεῖ, ντυμένη τσιγγάνα καὶ μ' ἕνα παλιὸ καλάθι στὰ χέρια.

— Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ εἴπατε κανεὶς τὸ μεσημέρι στὸ τηλέφωνο ὅτι εἴδατε τὸν Ἀργύρη ;

— Δὲν τὸ θεωρήσαμε καὶ τόσο ἐπεῖγον. Ἄλλωστε ἐλπίζαμε ὅτι θὰ συναντηθοῦμε νωρίτερα. Δὲν ξέραμε ὅτι θὰ πηγαίνατε στὴν κηδεία τοῦ Γιαννόπουλου...

Συγκράτησα μὲ κόπο μιὰ βλαστήμια ποὺ ἀνέβηκε στὰ χείλη μου. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ γνώριζαν οἱ δύο ἀστυφύλακες πόσο ἀπαραίτητο ἦταν τὸ νὰ μοῦ ποῦν γιὰ τὸν Ἀργύρη στὸ τηλέφωνο ; Ἀρκετὰ τοὺς εἶχα ξεθεώσει μέσα σὲ τέσσερες ἡμέρες ποὺ ἀνέλαβα τὴν ὑπόθεσι Βότσικα καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ἔχω κρατήσει ἐνήμερους γιὰ μερικὰ μικροζητήματα, ποὺ νόμιζα ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ ξέρουν...

— Καὶ τὶ ἔκανε ὁ Ἀργύρης ; ρώτησα πάλι προσπαθώντας νὰ φανῶ ἤρεμος.

—Ἔμεινε συνομιλώντας γιὰ δύο - τρία λεπτὰ καὶ κατόπιν ἔφυγε μὲ τὸν ἄλλον πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔφυγε, τὸ ὡδηγοῦσε μιὰ χονδρὴ γυναίκα σαράντα χρόνων περίπου καὶ ἀκολούθησε τὴν ὁδὸ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Καὶ ξέρετε ; Ἡ λιμουζίνα ἦταν ἴδια μὲ ἐκείνη ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ Λάβδας στὸν Πειραιᾶ ! Ἂν δὲν εἴχαμε κρατήσει τὴ λιμουζίνα ἐκείνη θὰ ἔπαιρνα ὅρκο πὼς ἦταν ἡ ἴδια !

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή, τὸ ἴδιο χρῶμα, ἡ ἴδια διαρρύθμιση τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡ ἴδια μάρκα καὶ ὁ ἴδιος ἀριθμός ! Μόνον, ἐκείνη ποὺ κρατήσαμε ἔχει ἕνα μικρὸ κτύπημα στὴν ἀριστερὴ πίσω πλευρά, ἐνῶ αὐτὴ ἦταν ἄθικτη καὶ ὁλοκαίνουργη.

—Ὁ ἴδιος ἀριθμός ! εἶπα σκεπτικός. Δηλαδή !... Ἔστω. Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ ἄλλος ποὺ βρισκόταν μαζί του ;

— Φαινόταν ἔξυπνος ἄνθρωπος κύριε Ὑπαστυνόμε ! Ἄνθρωπος ἱκανώτερος ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας ὡς τώρα ! Ἑπομένως, δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἡ τελευταία νύχτα ἀπόψε γιὰ τὴν σπεῖρα τῶν Λάβδα, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ κύριος ἀρχιφύλακας. Θἄχουμε κι' ἄλλες σκοτοῦρες. Τί λέτε ἐσεῖς ;

— Δὲν λέω τίποτα ! εἶπα ταραγμένος. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄλλος ; Τί συμβαίνει ἀκόμα ;....

Πάλι γέμισε ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὶς σκέψεις ποὺ ἔκανα ὅταν συζητοῦσα μὲ τὸν Ἀστυνόμο τὸ ἀπόγευμα. Ἀλλὰ ὄχι. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συμβαίνει αὐτὸ ποὺ σκεπτόμουνα.

— Καὶ τὶ ἔγινε ὡς τὶς ἐφτάμισυ ποὺ ἦρθαν ἐδῶ ; ρώτησα ξανὰ πάλι. Συναντήθηκαν μὲ ἄλλο ἄτομο ;

—Ὄχι. Ὅταν χώρισαν ἀπὸ τὸν Ἀργύρη γύρισαν πάλι στὸ σπίτι τῆς Πλατείας Πλαστήρα καὶ παρέμειναν ὡς τὶς ὀχτὼ καὶ δέκα. Ὕστερα πῆραν ἕνα ταξὶ καὶ ἦρθαν ἐδῶ.

—Ὥστε δὲν ἦρθαν πρὶν ἀπὸ τὶς ἐφτάμιση ! Χμμ !... Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ πῆρε τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ τὸ πῆγε στὴ μάντρα μαζὶ μὲ τὴ «γαλατοῦ» ;... Καὶ ὁ ἄνδρας ; Μά, διάβολε, ποῦ βρισκόμαστε ! Ἐδῶ ἔχομε τὴ μισὴ σπεῖρα ἀκόμα πίσω μας !!!.....

Σταμάτησα κάπως μετανοιωμένος γιὰ τὰ τελευταῖα μου λόγια. Ὄχι. Δὲν ἔπρεπε νὰ ξεσπάσω ἔτσι. Ἴσως νὰ ὑπῆρχαν ἁπλοῖ γνωστοί, ἐπιπόλαιοι συνεργοὶ ἀκόμα. Ὁ Γεωργίου μὲ τὸ Μένιο μὲ κοιτοῦσαν σὰ νὰ μὴ καταλάβαιναν.

— Τὸ βρήκατε τὸ Fiat ; ρώτησε ὁ Γεωργίου μὲ ἀπορία.

— Ναί. Περίμενα βέβαια ὅτι κάπου ἐδῶ κοντὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχουν. Βρίσκεται σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σπίτι μὲ τὸν ἄσπρο μαντρότοιχο, ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ μπακάλικο. Γιὰ σηκωθῆτε ὅμως! Βλέπω τὸν Κότσυφα νὰ ἔρχεται τρέχοντας.

Πληρώσαμε καὶ βγήκαμε γρήγορα στὸ δρόμο. Ὁ Κότσυφας κατέφτανε μὲ μεγάλα βήματα.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ρώτησα μόλις πλησίασε.

—Ὁ Ἀστυνόμος εἶπε νὰ πᾶμε γρήγορα ἐπάνω, ἀποκρίθηκε. Εἶναι στὴν ἀνατολικὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, κάτω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μεγάλο πεῦκο!

«Ἦρθε ὁ Ἀστυνόμος», σκέφτηκα ἀπορώντας. «Καὶ ποῦ τόξερε ὅτι βρισκόταν ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Ζῶτος σὲ κεῖνο τὸ σπίτι καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ; Ἔπειτα, γιατὶ δὲν ἦρθε στὸ «Φοῖβο», ὅπως μοῦ εἶχε πῆ γιὰ νὰ τὸν περιμένω ; »

Σὲ δύο λεπτὰ φτάσαμε στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ Ἀστυνόμος. Ἦταν ὠχρὸς καὶ ἀπὸ τὶς κινήσεις του κατάλαβα ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε.

—Ἐλᾶτε λοιπόν! ψιθύρισε ἀνυπόμονα μόλις φθάσαμε. Ἄκουσε, μοῦ εἶπε καὶ μὲ πῆρε παράμερα. Θὰ μείνης μὲ τὸ Μένιο καὶ ἐὰν δὲν ἔρθω ὡς τὶς ἕνδεκα καὶ δέκα, τότε νὰ ἐνεργήσης τὴ σύλληψη. Ἐγὼ θὰ φύγω ἀμέσως μὲ τὸν Κότσυφα. Ἐπικοινώνησα μὲ τὸν Ἀργύρη καὶ στὶς ἕντεκα παρὰ πέντε θὰ κάμω ἔφοδο στὸ σπίτι ποὺ βρίσκεται. Εἶναι στὴν ὁδὸ Κύπρου, κοντὰ στὸν Ἅγιο Σώστη, μὲ τὴν κυρία Λεφάκη καὶ ἕνα ἄτομο ἀκόμα. Ὁ Γεωργίου θὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὴν Καλλιθέα. Κάτι συμβαίνει στὸ σπίτι τῆς κυρίας Κλάουζ!...

Μὲ ἄφησε ἄναυδο καὶ ἔφυγε πρὶν ἀπαντήσω, παίρνοντας μαζί του τὸν Κότσυφα καὶ τὸν Γεωργίου. Ἔσφιξα μὲ δύναμη τὶς γροθιές μου καὶ κομμάτιασα τὸ τσιγάρο ποὺ κρατοῦσα. «Μά, νὰ πάρη ὁ διάβολος», σκέφτηκα. «Δὲν μποροῦσε νὰ ἔχουμε κάποια ἄνεση ἀπὸ ἄνδρες σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ποὺ ἐπωμισθήκαμε; Ἔπρεπε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος νὰ ἀγωνιζώμαστε μὲ τόση λίγη δύναμη ;»

Ἕνας θόρυβος ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ παρακολουθούσαμε μὲ ἔκανε νὰ ἀφήσω τοὺς συλλογισμούς. Σήκωσα τὸ κεφάλι καὶ κοίταξα. Ἕνα γυναικεῖο χέρι πρόβαλε στὸ μεσαῖο ἀπὸ τὰ τρία φωτισμένα παράθυρα καὶ τράβηξε τὶς γρίλιες. Πίσω ἀπὸ τὸ χέρι διέκρινα τὴ μορφὴ τῆς Νάνσυ νὰ κοιτάζη πρὸς τὸ δρόμο ἐρευνητικά...

***

Ἡ Μαρτιάτικη νύχτα ἔπεφτε βαρειά. Μερικὰ μαῦρα σύννεφα εἶχαν φανῆ ἀπὸ τὰ νότια τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τὸ κῦμα πάφλαζε μὲ δύναμη στὴ φαληρικὴ ἀμμουδιά. Ὁ ἀέρας, ποὺ ἀπὸ τὸ πρωὶ φύσαγε μὲ ὁρμή, εἶχε πάψει ὅταν ἔπεσε τὸ σούρουπο καὶ τὸ μισόγιομο φεγγάρι καθόταν σὲ μιὰ ἀπ' τὶς μυτερὲς κορφὲς τοῦ Αἰγάλεω χαζεύοντας. Πλάϊ στὸ μικρὸ ἁλσύλιο οἱ γρύλοι ἀγωνίζονταν νὰ κάνουν τὴ νύχτα περισσότερο πνιγηρὴ μὲ τὸ ἄρρυθμο τραγούδι τους καὶ δυὸ κατάμαυροι γάτοι κυνηγιόντουσαν στὰ κεραμίδια ἑνὸς μονόροφου ἀκατοίκητου σπιτιοῦ. Πλάϊ μου ὁ Μένιος κάπνιζε σιωπηλά.

Ἂν ἦταν ὁ Γιαννόπουλος μαζί μου σ' αὐτὲς τὶς στιγμές, θὰ προσπαθοῦσε νὰ νὰ μοῦ πιάση σιγανὴ κουβέντα γιὰ καμμιὰ περιπέτεια τῶν Μπόερς, ποὺ διάβασε σὲ κάποιο βιβλίο. Ἴσως καὶ νὰ μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἀναθεματισμένο διοικητὴ τοῦ Ἄουσβιτς, ποὺ τὸν ἔβαζε κάθε πρωὶ νὰ ἀνοίγη καὶ ἀπὸ ἕνα λάκκο ἴσα μὲ τὸ μπόϊ του. Ὁ λάκκος ἔπρεπε νὰ ἦταν ἕτοιμος ὡς τὶς δέκα τὸ πρωί, ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὸ φτωχικό του πρόγευμα, διαφορετικὰ ὁ βούρδουλας θὰ τὸν ἔρριχνε γιὰ πέντε - ἕξη ἡμέρες στὸ τσιμέντο καὶ τὸ πρόγευμα θὰ δινόταν σὲ ἄλλον. Καὶ δὲν ἦταν λίγες οἱ περιπτώσεις ποὺ ἔπεσε κατατσακισμένος ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὸ μαστίγιο στὸ τσιμεντένιο στρῶμα καὶ ποὺ ἔνοιωθε τὰ σωθικά του νὰ συνθλίβονται ἀπὸ τὴν πεῖνα...

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Θείρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δερβενακίων 15, κοντὰ στὴν πλατεῖα Ἁγ. Λαύρας τοῦ Ὑμηττοῦ.

Τὰ Θεῖρα, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, βρίσκεται στὴν πεδιάδα τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου, 25 χιλ. Ν.Δ. τῆς πόλεως Ὀδεμησίου. Τὴν 16 Μαΐου 1919, τὰ Θεῖρα κατελήφθησαν ἀπὸ λόχο τοῦ 1/38 συντάγματος εὐζώνων. Μετὰ τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφήν, οἱ Ἕλληνες τῶν Θείρων ἦλθον, ὡς πρόσφυγες, στὴν Ἑλλάδα.

Θεμελῆ Δημητρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰουστινιανοῦ 27, πίσω ἀπὸ τὸν λόφο τοῦ Στρέφη, στὴν Λ. Ἀλεξάνδρας.

Ὁ Θεμελῆς Δημήτριος, ἕνας τῶν πλέον δραστηρίων Φιλικῶν, γεννήθηκε στὴ Πάτμο τὸ 1785 καὶ πέθανε, πολεμώντας στὸ Μεσολόγγι, τὸ 1825. Ἀνέπτυξεν ἀξιόλογη δραστηριότητα ὡς ὀργανωτὴς τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ἀντιπροσώπευσε τὴν Πάτμο στὸ Βουλευτικό, ἀντιτασσόμενος πάντοτε κατὰ τῶν ἐμφυλίων διενέξεων.

Θέμιδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μιαούλη 2, στὸ Μοναστηράκι.

Ἡ Θέμις, κόρη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ἦτο ,κατὰ τὴν μυθολογία, ἡ προσωποποίησις τοῦ καλοῦ ἤθους. Ὁ Πίνδαρος τὴν ἀναφέρει ὡς πρώτη γυναῖκα τοῦ Διός, ὁ δὲ Ἡσίοδος δεύτερη, ὕστερα ἀπὸ τὴν Μῆτιν.

Ὁ Ὅμηρος τὴν ἀναφέρει ὡς ἐκτελοῦσαν χρέη κήρυκος, ἄλλοι δὲ μεταγενέστεροι ὡς προστάτριαν τῆς νομιμότητος καὶ θεὰν τῆς δικαιοσύνης. Σήμερα ὡς «Θέμιδα», ἐννοοῦμε τὴν δικαιοσύνη, ναὸν δὲ αὐτῆς τὸ δικαστήριο.

Θεμισκύρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἄστρους 127, κοντὰ στὸν Κινηματογράφο Ἁρμονία, στὸν Κολωνό.

Ἡ Θεμίσκυρα, ἀρχαία πόλις τοῦ Πόντου κοντὰ στὸ ποταμὸ Θερμώδοντα, λέγεται ὅτι ἦτο πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν «Ἀμαζόνων». Κατὰ πληροφορίας, βρισκόταν κοντὰ στὸ σημερινὸ χωριὸ Τερμέθ. Ἡ Θεμίσκυρα καταστράφηκε ἀπὸ τὸν Λούκουλλο, τὸ 73-71 π.Χ.

Θεμιστοκλέους.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου 60 (Χαυτεῖα) καὶ τελειώνει στὶς ὑπώρειες τοῦ Λόφου τοῦ Στρέφη.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν νεώτερο ἀπὸ τοὺς τέσσερες διακεκριμένους πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἄνδρες τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Πεισιστράτου, διέπρεψαν στὴν Ἀθήνα. (Μιλτιάδης-Ξάνθιππος-Ἀριστείδης-Θεμιστοκλῆς).

Ὁ Θεμιστοκλῆς, γυιὸς τοῦ Νεοκλέους (τῆς Λεοντίδος Φυλῆς) καὶ τῆς Εὐτέρπης, γεννήθηκε ἕνα χρόνο μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Πεισιστράτου, δηλαδὴ τὸ 526 ἢ τὸ 525 π.Χ. Ὕστερα ἀπὸ τὴν μάχη τοῦ Μαραθῶνος, στὴν ὁποία πῆρε μέρος, δικαιολογώντας τὶς ἐντατικὲς προσπάθειές του, ὅπως ἀναδειχθῆ, εἶπε τὸ γνωστό: «Οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον» (δὲν μ' ἀφίνει νὰ κοιμηθῶ ἡ νίκη τοῦ Μιλτιάδου). Ἐκλεγεὶς ἄρχων τῆς πόλεως, εἰσηγήθηκε καὶ ἐπέτυχε τὴν ἵδρυσι τοῦ Πειραιῶς, ὡς ἐπινείου τῶν Ἀθηνῶν.

Ὑπῆρξεν ὁ ἰθύνων νοῦς, ἡ ψυχὴ τῆς νίκης, στὴν ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος. Μολονότι οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐγνώριζαν ὡς σωτῆρα των, ἐν τούτοις, ἐξ αἰτίας τοῦ δεσποτικοῦ του χαρακτῆρος, τὸν ἐξωστράκισαν στὸ Ἄργος. Ὅταν ὅμως ἀποκαλύφθηκε ἡ προδοσία τοῦ Παυσανία καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς Σπαρτιᾶτες ὡς συνένοχος, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ἄργος καί, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, κατέφυγε στὸν Ἀρταξέρξη, γυιὸ καὶ διάδοχο τοῦ Ξέρξη. Φιλοξενούμενος τοῦ Ἀρταξέρξου ἔζησε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του, πεθαίνοντας τὸ 461 π.Χ., κατ' ἄλλους μὲν ὕστερα ἀπὸ βαρειὰ ἀρρώστεια, κατ' ἄλλους δὲ πίνοντας δηλητήριο ἢ «ταύρειον αἷμα», μὴ θέλοντας νὰ ἡγηθῆ τοῦ Περσικοῦ στόλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπετίθετο κατὰ τῆς Αἰγύπτου. Σύμφωνα μὲ ἐπιθυμία του, τὰ ὀστᾶ του μεταφέρθηκαν κρυφὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ θάφτηκαν κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς. (Συνώνυμοι ὁδοὶ ὑπάρχουν καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Θεόγνιδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Β. Δίσυλα, πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σώστη (Λεωφ. Συγγροῦ).

Ὁ Θεόγνις, γνωμικὸς καὶ ἐλεγειακὸς ποιητής, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Δωρίδα, γεννήθηκε στὰ Μέγαρα τῆς Ἀττικῆς καὶ πέθανε στὴ Θήβα, χωρὶς νὰ γνωρίζουμε ἀκριβεῖς χρονολογίες. Πάντως ἤκμασε κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος. Πλούσιος ὄντας γαιοκτήμων, ἀνῆκε στὴν μερίδα τῶν ἀριστοκρατῶν. Μετὰ τὴν κατάλυσι τοῦ ἀριστοκρατικοῦ πολιτεύματος τῶν Μεγάρων καὶ τὸν σφετερισμὸν τῶν κτημάτων ὑπὸ τοῦ δήμου, ὁ Θέογνις, γύριζε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἐντελῶς πτωχός. Τέλος, νοσταλγώντας τὴν πατρίδα του, γύρισε ξανὰ στὰ Μέγαρα, ἀναγνωρίζοντας τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα. Δίνοντας συμβουλὲς στὸ συγγενῆ του, Κύρνον, τοῦ ἔλεγε:

«Ἐσθλῶν μὲν ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον».

(Καλὰ θὰ μάθης ἀπὸ τοὺς καλούς, μ' ἂν ἀνακατευθῆς μὲ τοὺς κακούς, κι' ὅσο μυαλὸ ἔχεις θὰ τὸ χάσης). Ἡ ποίησις τοῦ Θεόγνιδος ἔχει, κατὰ κανόνα, ὡς θέμα τὴν πολιτικὴ καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ συναίσθημα τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀπαισιοδοξίας. Ἡ γλῶσσα του, μολονότι νευρώδης καὶ περιπαθής, εἶναι εὐχάριστος.

Θεοδωρήτου Βρεσθένους. (βλ. Βρεσθένους Θεοδωρήτου).

Θεοδώρου Γεωμέτρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βρεσθένους 64, κοντὰ στὴν ἐκκλησία «Κοίμησις Θεοτόκου» τοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Θεόδωρος, ὁ Κυρηναῖος, μέγας ἕλλην μαθηματικὸς τῆς ἀρχαιότητος, χρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος. Τὸ πότε γεννήθηκε καὶ πότε πέθανε, μᾶς εἶναι ἄγνωστο. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες τοῦ μαθηματικοῦ Ἰαμβλίχου, ὁ Θεόδωρος ἦτο Πυθαγόρειος.

Θεοκρίτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιρρόης 31, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα Ἰλισοῦ.

Πρόκειται γιὰ τὸν μεγαλύτερο βουκολικὸ ποιητὴ τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε, μᾶλλον τὸ 305 π.Χ., στὴ Κῶ. Ὁ Θεόκριτος πέρασε τὴν ζωή του μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν, τῆς Κῶ καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Θεοπόμπου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διοσκουρίδου 10, πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα τοῦ Παγκρατίου.

Ὁ Θεόπομπος, ἱστορικὸς ρήτωρ τῆς ἀρχαιότητος, γεννήθηκε στὴ Χίο γύρω στὰ 380 π.Χ. Ἐρχόμενος στὴν Ἀθήνα, διετέλεσε μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. Ἐξ αἰτίας τῶν ἀριστοκρατικῶν του φρονημάτων καὶ τοῦ ἀνησύχου πνεύματός του, εἶχε δημιουργήσει πολλοὺς ἐχθρούς. Τὸ πότε πέθανε μᾶς εἶναι ἄγνωστο.

Θεοτόκη Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 378, στὸ τέρμα Πατησίων.

Ὁ Κων/νος Θεοτόκης, διηγηματογράφος, ποιητὴς καὶ μεταφραστής, γεννήθηκε στὴ Κέρκυρα τὸ 1872 καὶ πέθανε τὸ 1923. Ἡ πεζογραφία τοῦ Θεοτόκη προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία. Διακρίνετο γιὰ τὴν ρεαλιστικὴ ἀπόδοσι τῆς ζωῆς, τὴν δραματικότητα τῶν ἀφηγήσεών του καὶ τὴν φιλοσοφικὴ διάθεσι, ἀπὸ τὴν ὁποία διαπνέετο. Οἱ μεταφράσεις του διακρίνοντο γιὰ τὴν ἀρτιότητα τῆς ἀποδόσεως, τὰ δὲ ποιήματά του γιὰ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων.

Θεοτόκη Νικηφόρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρδηττοῦ 44, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Μέτς.

Ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, γόνος τῆς Κερκυραϊκῆς οἰκογενείας Θεοτόκη, ἡ ὁποία ἦλθε στὴν Κέρκυρα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους (1453), κληρικὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Γένους, γεννήθηκε στὴ Κέρκυρα τὸ 1736 καὶ πέθανε τὸ 1800. Τὸ 1765 ἔγινε σχολάρχης τῆς «Αὐθεντιακῆς Σχολῆς» τοῦ Ἰασίου καὶ τὸ 1779 Ἀρχιεπίσκοπος Σλαβινίου καὶ Χερσῶνος, θέσι ποὺ κατεῖχεν ὁ φίλος του Εὐγένιος Βούλγαρης, πρὶν παραιτηθῇ. Τὸ κοσμικό του ὄνομα ἦτο Νικόλαος.

Θεοτοκοπούλου.

Ἀρχίζει πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουκᾶ Πατησίων καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Σαραντα-πόρου (Πατησίων 335).

Ὁ Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, γνωστὸς ὡς «Γκρέκο», ὁ μεγαλύτερος τῶν ἑλλήνων ζωγράφων τῶν νεωτέρων χρόνων, γεννήθηκε στὸ χωριὸ Φόδελε, κοντὰ στὸ Ἡράκλειο Κρήτης, τὸ 1541. Τὸ 1570 βρέθηκε στὴ Ρώμη καὶ μὲ τὴν προστασία φίλων τῆς τέχνης, εἰσῆλθε στὸν σημαντικώτερο πνευματικὸ κύκλο, στὸ κύκλο τοῦ καρδιναλίου Φαρνέζε, τοῦ περιφήμου μαικήνα καὶ προστάτου τῶν τεχνῶν. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, πέθανε στὸ Τολέδο τὸ 1614. Γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν τέχνη τοῦ Θεοτοκοπούλου γράφτηκαν τὰ περισσότερα βιβλία καὶ οἱ πλέον σημαντικὲς μελέτες ἱστορικῶν, τεχνοκριτικῶν κ.ἄ. Χαρακτηριστικά, τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου τοῦ Θεοτοκοπούλου, εἶναι αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ὁ Ἄγγλος κριτικὸς Ρόμπερτ Μπάϋρον :

«Ὅλη ἡ ὑπερηφάνεια τῶν αἰώνων, ὅλη ἡ δόξα ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ἀπομείνει πλέον παρὰ μόνον ἡ ἀνάμνησις, φαίνεται νὰ ἀνέζησε δι' ἕνα τελευταῖον θρίαμβον εἰς τὰς λέξεις : Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, Κρής, ἐποίει».

Θεοφάνους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κων/νου Ἔσλιν 4, στὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων (Θών).

Ὁ Θεοφάνης, Κρητικὸς ζωγράφος τοῦ 16ου αἰῶνος, εἶναι ὁ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος τῆς Κρητικῆς μεταβυζαντινῆς σχολῆς καὶ τὸ 1535 διακόσμησε τοὺς τοίχους τοῦ καθολικοῦ ναοῦ τῆς μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας (Ἅγιον Ὄρος). Ὁ Θεοφάνης ἀσχολήθηκε ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν τοιχογραφία.

Θεοφιλᾶ Ἀναστασίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βουτυρᾶ, κοντὰ στὴν Ἅγιο Ἐλευθέριο τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Ἀναστάσιος Θεοφιλᾶς (1830-1901), πολιτικὸς μηχανικὸς καὶ διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν, διακρίθηκε γιὰ τὴν ὀργάνωσι καὶ προαγωγὴ τοῦ Πολυτεχνείου καθὼς καὶ γιὰ τὸν ἐξωραϊσμὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Θεοφιλοπούλου.

Πάροδος τῆς Λεωφ. Βουλιαγμένης 30, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα Ἰλισοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Θεοφιλόπουλος ἢ Καραβόγιαννος ἢ Τσακαλόγιαννος, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἀπὸ τὰ Λαγκάδια τῆς Ἀρκαδίας, ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς ὡς πυρπολητής, ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Παπανικολῆ καὶ ἀπὸ τοῦ 1822 πολέμησε στὴ ξηρὰ μαζὶ μὲ τὸν Γενναῖο Κολοκοτρώνη, τὸν Κανέλλο Δηλιγιάννη κ.ἄ. Ἰδιαίτερα διακρίθηκε στὸ Μεσολόγγι, στοὺς ἐναντίον τοῦ Ἰμβραὴμ ἀγῶνες καθὼς καὶ στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἀττικῆς. Γιὰ τὶς πολλές του ὑπηρεσίες προήχθη σὲ ἀντιστράτηγο καὶ διετέλεσεν ὑπασπιστὴς τοῦ βασιληᾶ Γεωργίου τοῦ Α'.

Θεοφίλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γρηγορίου Θεολόγου 19, (Ἀσκληπιοῦ 169), μιὰ στάσι πρὶν τοῦ τέρματος Ἱπποκράτους.

Ὁ Θεόφιλος, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τὸ 829-842, εἶναι ὁ τελευταῖος τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων. Τὶς ἐκκλησιαστικές του μεταρρυθμίσεις ἀνέτρεψεν, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατό του, ἡ γυναίκα του Θεοδώρα. Ὁ Θεόφιλος προσέφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες στὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες καὶ ἀνήγειρε πολλὰ κοινωφελῆ καὶ ἄλλα δημόσια οἰκοδομήματα. Μὲ τὴν ζωὴ τοῦ Θεοφίλου, εἶναι συνδεδεμένη ἡ ἱστορία τῆς Κασσιανῆς, τὴν ὁποία θὰ ἔπαιρνε γυναίκα του, ἂν δὲν ἀπαντοῦσε μὲ τολμηρότητα στὴ φράσί του : «ἐκ τῆς γυναικὸς ἐρρύη τὰ φαῦλα», μὲ τὸ γνωστό : «ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς γυναικὸς τὰ κρείττω».

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Κρίσεις διά τό Κινηματογραφικόν Συνεργεῖον τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ δημοδιδασκάλου τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Μεταμορφώσεως Βύρωνος κ. Δημητρίου Καλελέ, ἀναφερομένην εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἐν Βύρωνι Ἀθηνῶν τῇ 5ῃ Ἰουλίου 1962

Πρὸς
Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων
Ἐνταῦθα

Σήμερον εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσωμεν τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς παιδευτικῆς, οὕτως εἰπεῖν, τὸν ὁποῖον τόσον ἀρτίως ὠργάνωσε. Κλιμάκιον τούτου πιστεύομεν, ὅτι εἶναι καὶ τὸ Συνεργεῖον τοῦ Παιδικοῦ Κινηματογράφου, τοῦ ὁποίου ἡ μεγίστη ὠφελιμότης εἶναι διττή: 1) Διότι συντελεῖ εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν ἑλληνοπαίδων καὶ 2) Διότι ἡ συχνὴ ἐπαφὴ τῆς Α.Π. μετὰ τῶν μικρῶν μας μαθητῶν συνδέει ἀρρήκτως τὰς μικρὰς καὶ ἁπαλὰς ψυχάς των μὲ τὴν πειθαρχίαν εἰς τοὺς νόμους καὶ καλλιεργεῖ τὴν ἀγάπην τοῦ Λαοῦ πρὸς αὐτήν, ἔργον ὑπέροχον διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς φυλῆς μας.

Αἰσθανόμενοι ὑπερηφάνειαν διὰ τὸ ὑψηλὸν λειτούργημα τῆς Α.Π. καὶ συναισθανόμενοι τὸ πολύπλοκον καὶ πολυσχιδὲς ταύτης ἔργον, εὐχαρίστως καὶ μὲ ὑψηλὸν φρόνημα δεχόμεθα πᾶσαν συνεργασίαν, θεμελιοῦσαν ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τροφίμων μας τὰ ἰδεώδη καὶ τὰ πεπρωμένα τῆς Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀνάγομεν τὴν ὅλως τυχαίαν καὶ ἀπροσδόκητον συνάντησιν ἡμῶν μετὰ τοῦ ἐξαιρέτου κλιμακίου τοῦ Παιδικοῦ Κινηματογράφου τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ ἐκλεκτὸς καθ' ὅλα ὑπαστυνόμος κ. Πηλός. Τούτου τὴν προσωπικότητα χαρακτηρίζομεν διὰ τῶν λέξεων «ἐξαίρετον, εὐγενῆ, ἁπαλόν, γλυκύν, ταπεινόν, ὑψηλόφρονα, πειθαρχημένον, συναρπαστικόν, ἀπαράμιλλον, οἰκογενειάρχην, παιδί, διὰ τὰ παιδιὰ καὶ κύριον ἄψογον».

Ἐν συνεχείᾳ καὶ πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω παραθέτομεν ἀποσπάσματα ἐκθέσεων τῶν μαθητῶν μας Τρίτης καὶ Τετάρτης τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Μεταμορφώσεως Ζ' Περιφερείας Ἀθηνῶν τὸ ὁποῖον ἐπεσκέφθη τὸ ὑφ' ὑμᾶς συνεργεῖον Παιδικοῦ Κινηματογράφου τὴν 26ην Μαρτίου 1962.

Τάξις Τρίτη.

1) Τσικνιᾶ Ἄρτεμις. «...Μὲ τὸ γράμμα μου αὐτὸ ἐκφράζω τὰ θερμά μου εὐχαριστήρια στὴν Ἀστυνομία Πόλεων.

Οἱ σχολικὲς αὐτὲς ταινίες ποὺ μᾶς ἐπαίξατε, μᾶς ἔδωσαν πολλὰ διδάγματα, ὅπως, ὅταν ἔχωμε θάρρος στὴ ζωή μας μποροῦμε νὰ νικήσωμε τὸ κάθε τί.

Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ νομίζαμε πὼς τὸ καθῆκον τῶν ἀστυνομικῶν ἦταν ἄλλο. Νὰ πιάνουν δηλαδὴ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μᾶς προστατεύουν ἀπὸ κάθε κακό... νὰ γίνωμε καλοὶ ἄνθρωποι, μαζὶ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ προσπαθοῦν οἱ διδάσκαλοί μας νὰ μᾶς μάθουν γράμματα.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστοῦμε τὸν κ. Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ποὺ ὠργάνωσε τὸ σχολικὸ κινηματογράφο...

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμε τὸν ὑπαστυνόμο κ. Σπυρίδωνα Πηλό, ποὺ μᾶς ἐμίλησε πολὺ ὡραῖα καὶ μὲ πολλὴ καλωσύνη».

2) Κουτσοῦκος Χρῆστος «...Μὲ μεγάλη ἀπορία ρωτοῦσα τοὺς συμμαθητές μου, ἀλλὰ οὔτε καὶ αὐτοὶ ἤξεραν τίνος ἦταν τὰ μηχανήματα. Ἡ ἀγωνία μου

ὅλο καὶ μεγάλωνε, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδα νὰ μπαίνη στὴν αἴθουσα ὁ ὑπαστυνόμος κ. Πηλός.

..Πόσο χάρηκα γιὰ τὴν καλή μας 'Αστυνομία. 'Ο κ. Πηλὸς μὲ τὰ λόγια του μᾶς μάγεψε. Τότε θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ κυρίου μου ποὺ μᾶς λέει: «Παιδιὰ νὰ μιλᾶτε γλυκὰ καὶ πολιτισμένα». Πόσο εὐχαριστήθηκα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κ. Πηλοῦ».

. . . . . .

Τετάρτη Τάξις.

1. Δούκα Σοφία. «Ὅταν ἀντικρύσαμεν αὐτὸ τὸ θέαμα, ἡ χαρά μας ἦταν ἀπερίγραπτη.

Φαντάζεσθε καὶ σεῖς, δίχως νὰ σᾶς γράψωμε περισσότερα, τί χαρὰ ἐννοιώσαμε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα.

Πῶς μπορούσαμε νὰ μὴν ἀγαποῦμε λοιπὸν τὴν 'Αστυνομία μας, τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ ὅλους μας; 'Ακόμη προσπαθοῦν καὶ γιὰ μᾶς τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα γυρίζουν στοὺς δρόμους χωρὶς προστασία καὶ στοργή. Τὰ μαζεύουν μὲ τόση καλωσύνη καὶ τὰ βάζουν σὲ 'Αναμορφωτικὰ Σχολεῖα καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ μορφώσουν γιὰ νὰ βγοῦν καλοὶ ἄνθρωποι στὴν κοινωνία. Εὐχαριστοῦμε θερμῶς τὴν 'Αστυνομία Πόλεων καὶ ἰδιαιτέρως τὸ κ. Πηλό, γιὰ τὰ καλά του λόγια καὶ γιὰ τὶς ταινίες ποὺ μᾶς ἔδειξε».

2. Γαλιατσᾶτος Χρῆστος. «Εἶδα ἕνα συνεργεῖο τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων. Ἔμαθα ὅτι προϊστάμενος εἶναι ὁ ὑπαστυνόμος κ. Πηλός, πατέρας ἑνὸς συμμαθητοῦ μου. 'Αλήθεια παραζενεύθηκα. Τί δουλειὰ ἔχει ἡ 'Αστυνομία μὲ τὰ σχολεῖα;

Ὅταν ὅμως ἄκουσα τὸν κ. Πηλὸ νὰ μιλᾶ ἀπὸ τὸ μικρόφωνο γιὰ τὸ σχολεῖο, τὸ δάσκαλο καὶ τὴν 'Αστυνομία, κατάλαβα πολλὰ πράγματα.

Ἕνα ἀπ' ὅλα ποὺ κατάλαβα εἶναι ὅτι καὶ ἡ 'Αστυνομία, ὅπως καὶ τὸ σχολεῖο μας, βοηθᾶ νὰ γίνωμε καλοὶ ἄνθρωποι.

Εὐχαριστῶ λοιπὸν τὴν 'Αστυνομία Πόλεων γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ μᾶς τὰ μικρὰ 'Ελληνόπουλα καὶ ἰδιαιτέρως τὸν κ. Πηλὸ γιὰ τὴν ὡραία του ὁμιλία».

. . . . . .

Μετὰ τιμῆς
'Ο Δημοδιδάσκαλος τῶν τάξεων
ΔΗΜ. ΚΑΛΕΛΕΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ—ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. 'Αναγνώστου Γεώργιος, Μπερδούσης Γρηγόριος καὶ Σκουτέλας 'Απόστολος. Εἰς τὸν τελευταῖον ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ὑπερ20ετῆ εὐδόκιμον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι ὑπηρεσίαν του.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ μαθητευόμενος 'Αστυφύλαξ κ. Κωνσταντινίδης Γεώργιος, κριθεὶς ἀκατάλληλος πρὸς μονιμοποίησιν.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Οἰκονόμου Ταξιάρχης, ὡς καταστὰς σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

***

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

—Τὴν 8/7/1962 διεξήχθη διαγωνισμός, εἰς τὸ μάθημα τῶν 'Ελληνικῶν, διὰ τὴν Σχολὴν 'Υπαστυνόμων Β' τάξεως. Μετέσχον 219 ὑποψήφιοι ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέτυχον οἱ ἑξῆς 169 :

κ.κ. Παπαγγελόπουλος Π., Παλλαδινὸς 'Ι., Παπαστεργίου Π., Παυλάκης 'Ι., Παπαδόπουλος Δ., Παπασπηλιόπουλος Κ., Πανταζῆς Χ., Παπανδρέου Ν., Πάτσης Ν., Παντελάκης Γ., Παλαιοδῆμος Κ., Πατούνης Σ., Πορικὸς Ν., Κορδᾶτος Π., Θεοδωρόπουλος Π., Καψοκαβάδης 'Α., Γκοῦζος Δ., Γκουβέλος 'Α., 'Ιωνᾶς 'Ι., Κάϊλας Λ., Γεωργιακάκης Μ., Κουτσοσῖμος Ε., Κουρῆς Σ., Κύρκος 'Α., Κοκκοβίκας Ν., Κακίσης Σ., Γιαννοῦκος Δ., Κοκκινάκης Ν., Καθαρόπουλος Δ., Κυριακουλάκος 'Ι., Καλῆς Χ., Καρούμπαλης Π., Κουνέλης Χ., 'Αποστολόπουλος Λ., 'Ανδριώτης Π., 'Αποστόλου Θ., Ζουριδάκης Σ., 'Αντωνόπουλος 'Ι., 'Αμπελουργὸς Γ., 'Αντωνόπουλος Κ., Ζερβολέας Γ., 'Αντίοχος Δ., 'Αδαμόπουλος Γ., Βεργανελάκης Γ., 'Αναστασίου Κ., 'Αποστολόπουλος Λ., 'Αντωνόπουλος Θ. 'Αλεξόπουλος Γ., 'Αντωνόπουλος Γ., Ζιάννης Ν., Βαρούχας Κ., Βασιλόπουλος Γ., 'Αγγελόπουλος Π., Βλάχος 'Α., Ζουγλάκης 'Ι., 'Αλεξόπουλος 'Α., Βρεττέας Β., 'Ανδριτσόπουλος Γ., Βασιλείου Δ., Βουλγαρίδης Ν., Γκουζούλης Κ., Καλπογιάννης Χ., Κανακάρης Κ., Καραγιάννης Χ., Καραθανάσης Κ., Κατσαρέας Γ., Γκέκης 'Ι., Κάκκος Χ., Μπουγᾶς Β., Μαντέλλος Π., Μάλλιος Δ., Μιχόπουλος Δ., Μπακῆς Π., Μακρῆς Λ., Μιχαλέας Γ., Μπούσιος Δ., Ξανθάκης Γ., Μάρκου Π., Μυλωνᾶς 'Ι., Μαυροειδῆς Γ., Μαρκάκης Χ., Μιχαλαρέας 'Η., Μαρῖνος Χ., Μαυραγάνης 'Ηρ., Μαυρογιάννης Β., Μαρκουλάκης Γ., Οὐρανὸς Μ., Μπούγαλης Χ., Μπούσης Θ., Μηλιώνης Κ., 'Εξαρχάκος Μ., Εὐγένης Κ., Μπουζάλας Λ., Μουντζουρώνης Κ., Μπακούλας Β., Μιάρης Γ., Μπαφοῦτσος Δ., Λούρης Χ., Δίπλας Β., Λιβάνιος 'Α., Ροδιτάκης 'Ι., Τωμαδάκης Ε., Τζίφας Π., Λαμπρόπουλος Μ., Τζουρμπάκης Γ., Τηλιγάδας Γ., Τσίντζος Κ., Τζώτζης Ε., Λύτρας Χ., Δημητρέλλος Δ., Λύρης Π., Δαλιάνης Π., Δαουτάκος Ε., Λιάσκας Π., Δημόπουλος 'Ι., Τόγκας Χ., Λυδιώτης Δ., Λορεντζᾶτος Σ., Ραφτόπουλος 'Α., Τσαλτάκης Δ., Τσιατούρας 'Α., Λιάσκος Λ., Τζικόπουλος Ν., Τζανετουλάκος Π., Λάμπρου Κ., Τσιριμῶκος Α., Λεπεσιώτης Γ., Σαμαρᾶς Ν., Φλῶρος Λ., Χαραλάμπους Δ., Ψυχογίδης Κ., Φειδᾶς Δ., Σβούκας 'Α., Σκούρας Γ., Σαράντης Κ., Νικολακόπουλος Δ., Φουντουκόπουλος Χ., Σπηλιόπουλος Π., Ντζαφέρης Γ., Στάμου Κ., Χαρλαύτης 'Α., Σταυρουλάκης Ν., Σταυρακάκης Ε., Νικολόπουλος 'Ι., Χριστόπουλος Κ., Συρῖγος Σ., Συκιωτάκης 'Α., Χατζημιχαὴλ Π., Χαραλαμπόπουλος 'Α., Σπανέας Σ., Νικητόπουλος Χ.,

Σπανὸς Ὀ., Σαλοῦρος Κ., Πέππας Ν., Πάνου Π., Πολυχρόνης Δ., Πετρόπουλος Ἰ., Παππᾶς Χ., Παππᾶς Ν., Παπαχαραλάμπους Ἰ., Παπουτσόπουλος Χ., Παπαδάκης Χ., Παγκαλάκης Ἰ., Παυλόπουλος Κ., Καρρᾶς Κ., Παρίσης Φ., Χριστοφάκης Ε., Στρατηγέας Σ. καὶ Σταυρορράβδης Α.

—Ὁμοίως τὴν 1/7/1962, διηγωνίσθησαν εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν, διὰ τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων, 1359 ὑποψήφιοι, ἐξ ὧν ἐπέτυχον οἱ κάτωθι 429 :

κ.κ. Ἀποκορίτης Ἀ., Καραχάλιος Ἀ., Καλαϊτζίδης Ἀ., Κουλαρμάνης Θ., Κατσάρας Ν., Κραβαρίτης Δ., Καμπούρης Χρ., Κορώνης Π., Καραγιάννης Κ., Κιακτύπης Π., Κωστόπουλος Π., Κοντέας Ἰ., Κωστοῦρος Ν., Μητσέλος Π., Μονόπωλης Κ., Κάκος Θ., Κασιάρης Ἀ., Κακκαβᾶς Φ., Σπυρόπουλος Π., Κούτρας Σ., Δόσχορης Γ., Δεμερτζῆς Κ., Δημητρόπουλος Π., Δουφεξῆς Ν., Δερνίκας Θ., Γιαννόπουλος Χ., Δαλμίτσος Λ., Δελέγκος Ἰ., Βουργίδης Μ., Βλάσσης Χ., Βόβολης Ἠ., Γκοῦζος Δ., Ἀποστολόπουλος Δ., Ἀναστασίου Κ., Ἀργυρόπουλος Ε., Ἀντωνογιωργάκης Ἰ., Ἀντωνίου Δ., Ἀναστασάκης Μ., Σουλιμιώτης Κ., Σκουτέλας Σ., Σπηλιωτόπουλος Γ., Σκόπας Α., Σκωλίκης Μ., Σταμοβλάσσης Ε., Βαχαρέλης Ἀ., Ἀποστολόπουλος Ν., Καϊτσιώτης Ν., Κωτσιόπουλος Ἀ., Καλαμπούνιας Ἀ., Κίσσας Π., Καράμπελας Σ., Καββαδίας Ἀ., Κάγκουρας Π., Καλλιανιώτης Π., Κλουκινᾶς Χ., Μπακατσέλος Δ., Κοκκινάκης Ἰ., Μπαμπίλης Ἀ., Μαρκάκης Α., Κάτσιος Χ., Κοσμᾶς Γ., Κανούσης Π., Κοττὸς Π., Σφύρης Ν., Κώης Κ., Γεωργίου Π., Γκογκουστάμος Ἀ., Δελίνης Ἀ., Δημουλᾶς Ε., Δημητρούλιας Σ., Γεωργούλιας Γ., Δούδαλης Κ., Δανέσης Ἰ., Ἀλεξόπουλος Ἀ., Βλάχος Ἰ., Βαφίδης Π., Γλυκὸς Π., Ἀνδρουτσόπουλος Π., Ἀργύρης Γ., Ἀντωνόπουλος Μ., Ἀερικὸς Ν., Ἀνδριόπουλος Ν., Ἀθανασίου Σ., Κουρουπάκης Αἰμ., Σοφιανὸς Χ., Σκούρας Β., Σοφιανὸς Θ., Σαμούρης Θ., Στάμου Ἰ., Σαρανταένας Ἀ., Σκοπλάκης Δ., Σαφρίδης Σ., Σγουρὸς Π., Βρεττέας Β., Ἀγγελάκος Θ., Γκάτσιος Δ., Γούσιος Χ., Γκούμας Ἰ., Γεωργιάδης Β., Ἀνδριανόπουλος Δ., Βαρβέρης Β., Βήτας Γ., Μάνδαλος Ἰ., Μπασακίδης Ἀ., Μπενέτος Κ., Μαρκουλάκης Γ., Μηλιώνης Χαρ., Μπουστρᾶς Γ., Τσόκας Γ., Βογιαντζῆς Ἰ., Ἀποστολόπουλος Θ., Βλαχονικολὸς Ἀ., Χουλιαρᾶς Ε., Χριστόπουλος Γ., Χαρῖτος Κ., Τσιτίνης Κ., Τσιτούρας Ν., Ζησιμόπουλος Χ., Καραμπάτσος Ἀ., Κώνστας Ἀν., Καλμαντζῆς Ταξ., Καταραχιᾶς Λ., Ντρέκης Ν., Λουκαροῦνος Κ., Ζαγκογιάννης Γ., Νῖκος Ἀ., Βετούλης Ἀ., Διαμαντόπουλος Π., Διονυσόπουλος Π., Δρακόπουλος Π., Σιαράγγος Π., Καρύδης Ε., Χαζίρογλου Λ., Κόλλιας Π., Σταυριανάκος Σ., Σωνίδης Κ., Κοντοδῆμος Δ., Σεφερλῆς Π., Σταυρουλάκης Γ., Σκοπλάκης Δ., Βαρδῆς Ἠ., Γεωργίου Χ., Γούλας Ν., Γκολφινόπουλος Φ., Γρούσπας Γ., Ἀντωνόπουλος Γ., Βακαλάκης Ε., Βλάχος Γ., Βουτσιάδης, Λ., Μοσχάκης Κ., Μπάτσος Ν., Μπότης Θ., Μαρονικολάκης Ἰ., Μητρολιὸς Ε., Μερμίρης Χ., Ἀντωνάκος Ἰ., Βασιλακόπουλος Ἀ., Βεργῆς Ἀ., Χούτας Δ., Χατζηλιᾶς Μ., Χριστοδουλόπουλος Ἰ., Χασιώτης Γ., Τόγκας Γ., Ταμαμίδης Σ., Κύρκος Ἀ., Κακαρίτζας Εὐρ., Κοντοδῆμος Γ., Κούβαρης Μ., Καραθανάσης Γ., Ζουλάκης Ἰ., Λεκάκος Π., Ζάχος Ἰ., Νικολάου Ἰ., Δαρσακλῆς Γ., Βλάχος Κ., Δαουτάκος Ε., Βελουδάκης Σ., Σολτᾶτος Γ., Σπανάκος Π., Καραγιάννης Π., Χατζηδῆμος Ν., Σκαρβελάκης Μ., Ζησιμόπουλος Γ., Θεοδωρακόπουλος Ἰ., Τσατσανιᾶς Δ., Τζιγκουνάκης Μ., Τσάκας Π., Θεοχάρης Χ., Θερριός Π., Χατζηκωνσταντινίδης Ν., Χαρβαλιᾶς Β., Νταμαρέλος Ε., Νομικὸς Δ., Ντάλας Κ., Ντζουρούνης Κ., Νεμτζᾶς Ε., Ντόκας Χ., Ταλαρούγκας Ἰ., Πηγουνάκης Ε., Πολύζος Ἀ., Παπαχρῆστος Χ., Πατσαλίδης Χ., Φούρλας Ἀ., Φωτόπουλος Λ., Παπαβασιλείου Γ., Πινέλης Χ., Πιπερίδης Ν., Πέτσας Δ., Μανούρας Ἰ., Μανιακάκης Ε., Μαρκαντώνης Γ., Μπικάκης Ἰ., Μπιλίσης Π., Στάϊκος Ν., Σκίτσας Χ., Στέφος Κ., Σταματόπουλος Ἀ., Σκούρτης Γ., Σωτηρόπουλος Σ., Κοντογεῶργος Χ., Καρκάνης Κ., Κωτσάκης Ἰ., Καραματσούκης Π., Κρομύδας Ε., Κολύρης Β., Πατρίκιος ἢ Μίλας Σ., Περράκης Ἀ., Παππᾶς Κ., Λάμπουρας Ἰ., Τα-

βουλαρέας Σ., Τζαντίλας Δ., Τόλιας Ἰ., Τριανταφύλλης Δ., Τσιρώνης Ἰ., Τσιάκας Ε., Ἀσημόπουλος Γ., Σωτηρόπουλος Γ., Μπέσης Ἰ., Μπαρλάμας Κ., Βότσης Σ., Πουλημένος Σ., Λινάρδος Χ., Ζαγανᾶς Β., Παξινὸς Δ., Μπουτόπουλος Γ., Τσαούσης Δ., Γεωργωτᾶς Γ., Χατζημανώλης Ε., Θεοδωρόπουλος Γ., Σκοτίδας Π., Τζιούκρας Χ., Μπούσιας Δ., Θεοδοσίου Σ., Τροκάλης Σ., Γιαννόπουλος Θ., Γκότσης Π., Τσιβελεκίδης Θ., Τριανταφύλλης Γ., Τζίντζης Κ., Τσιγκέλης Γ., Τσόγκας Δ., Τόγιας Ἀ., Καλογιάννης Ἀ., Ξεπαπαδέας Π., Κακλαμάνης Σ., Τσιάτσιος Θ., Θεριστόπουλος Ἀ., Βασιλάκης Σ., Χάϊδος Ε., Βουρβαλάκης Ἰ., Μητσοσκούρας Π., Παπαγεωργίου Σ., Σιαπλαούρας Α., Βλάχος Ἀ., Σοῦρλος Α., Τουλιᾶτος Ἰ., Λιόγας Ἰ., Βασιλακόπουλος Κ., Φωτόπουλος Τ., Παπαδόπουλος Γ. Μαντζουράνης Ἀ., Τσίνιας Ν., Λιακόπουλος Ἀ., Καλογερόπουλος Ἀρ., Μαυροειδάκος Ἀ., Μπαθρέλος Κ., Μισιχρόνης Γ., Ρεβίθης Ν., Μαγκλάρας Π., Μελέγος Φ., Ἀθανασάρος Θ., Ἀντωνόπουλος Δ., Ἀνδρικόπουλος Δ., Ποθάκος Γ., Παλαιολόγος Ἠ., Παναγιωτόπουλος Δ., Πιπεράκης Ε., Καλαντζῆς Ν., Κωνσταντάκος Κ., Τσαπατσάρης Β., Γεωργίου Ἰ., Γιαννακούρης Χ., Θειακὸς Σ., Γραψιᾶς Π., Γεωργακόπουλος Δ., Γιαννακοδήμας Γ., Κατσαούνης Χ., Ράλλης Ἀ., Ρεγκλῆς Ἰ., Ψεύτης Γ., Ράλλης Χ., Ραβάνης Ἀ., Ψαρρᾶς Ἀ., Οἰκονομέας Χ., Ραυτόπουλος Κ., Παπαδρόσου Ν., Πούλιος Θ., Πολίτης Δ., Λάμπας Ζ., Λιβαδίτης Ν., Λαλιώτης Χ., Λιανὸς Ε., Λογοθέτης Μ., Πισινάρας Κ., Πολυχρονόπουλος Ἀ., Τσαγκαρούλης Ε., Τσιτσικαρίδης Μ., Καγιούλης Ν. Ζάχος Ἰ., Χρυσανθακόπουλος Ἀ., Χαλβαντζάρας Ἀ., Κατσικάρος Γ., Μπαλῆς Κ., Μπέλης Κ., Μπάρλας Ἰ., Μπασακίδης Κ., Ρέβης Ἰ., Μαρομμάτης Ἀ., Ἀγγελόπουλος Ν., Ἀνάγνου Δ., Ἀλεξόπουλος Γ., Παπατσελίκης Ἰ., Παπαδόπουλος Σ., Παπατζήμας Π., Καραΐσκος Π., Κουλουβάκος Θ., Τσελίκας Ν., Γκιλιπάθης Ν., Ἐλευθεριανὸς Γ., Γιαρμίδης Ἀ., Γιαννόπουλος Κ., Γιάγκος Ε., Γιατάκης Κ., Καραμέτης Ἀ., Ρουβάλης Κ., Ρόδης Α., Ρέμπελος Σ., Ψαρᾶς Σ., Οἰκονόμου Λ., Οἰκονόμου Κ., Ρεντζῆς Δ., Οἰκονομόπουλος Σ., Παπαγεωργακόπουλος Π., Παπαδόπουλος Γ., Πίντζας Γ., Λάμπου Δ., Λουρίδας Γ., Λαγιάκος Π., Λαζανᾶς Ἀ., Λιάσκας Ἀ., Παπαϊωάννου Γ., Παναγιωτόπουλος Ν., Παπαθανασίου Β., Τσιούτσιας Β., Κωνσταντόπουλος Π., Ζέρβας Ἀ., Ἠλιόπουλος Κ., Χατζηλίας Ν., Χαρδαλιᾶς Γ., Χαντζηαργύρης Ἀ., Ἐλευθερόπουλος Κ., Τσιόρτος Θ., Τσιγκληταρᾶς Κ., Τσικρίπης Κ., Τσιακιρίδης Π., Θεοδωρόπουλος Ν., Ραφτόπουλος Γ., Χριστοφάκης Ἐ., Μαραγκὸς Δ., Νίκου Ν., Νέζης Χ., Νικολακόπουλος Δ., Ναλπαντίδης Ἀ., Νιάρχος Π., Κιούσης Γ., Τριανταφύλλου Ἀ., Πανάρας Κ., Παπακωστόπουλος Γ., Παναγιωτόπουλος Γ., Φερεσιάδης Γ., Ξηρομερίτης Σ., Φατοῦρος Γ., Παλαντᾶς Δ., Πανέτσος Π., Παπαδόπουλος Δ., Κόντης Χ., Μπῖκος Δ., Μπελογιάννης Ἰ., Μαρθαλαμάκης Ἀ., Μουζακίτης Σ., Μπίλιας Χ., Σαρλῆς Σ., Σταμάτης Π., Σταυρουλάκης Γ., Σταυρόπουλος Ἀ., Στιβακτάκης Ἀ., Σαγώνας Β., Κωνσταντάρας Ἀ., Καραβᾶς Εὐθ., Κελέσης Κ., Κατσώλης Π., Κουρούπης Ἀ., Παπαδόπουλος Λ., Πέτρου Ἀ., Πατουχέας Π. καὶ Λάμπρου Λ.

***

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

—Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πρό τινος χρόνου θανόντος συνταξιούχου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' Κωνσταντίνου Πετούνη, τέως Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ἡρακλῆς Πετούνης, ἀπέστειλε πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, ἣν καὶ δημοσιεύομεν κατωτέρω:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουνίου 1962

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀρχηγέ,

Οἱ ἀδελφοί μου καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ μεταστάντος ἀδελφοῦ μου μοῦ ἀνέθεσαν νὰ σᾶς ἀπευθύνω τὴν παροῦσαν, διὰ νὰ εὐχαριστήσω προσωπικῶς ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν

τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα, διότι κατὰ τόσον πολιτισμένον καὶ ἀναγνωριστικὸν τῆς συμβολῆς του εἰς τὴν ἀνέλιξίν του τρόπον, ἐτίμησε τὴν μνήμην του κατὰ τὴν ἐπικήδειον ἡμέραν.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο μαζὶ μὲ τὴν αὐθόρμητον προσέλευσιν τόσων ἐπιλέκτων ἀνωτέρων στελεχῶν, συνέβαλεν εἰς τὸν κατὰ μεῖζον ποσοστὸν μετριασμὸν τῆς ὀδύνης τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος συνεπάγεται.

Θὰ ἐπεθύμουν, ἂν τὸ ἐγκρίνετε, νὰ τύχῃ ἡ παροῦσα μου ὑπηρεσιακῆς δημοσιότητος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀτομικῶν εὐχαριστιῶν πρὸς πάντα ἐκ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος συμμετασχόντα εἰς τὸ πένθος μας.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Ἡρακλῆς Πετούνης
Ἄλλοτε 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'

—'Επίσης ὁ πατὴρ τοῦ ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας φονευθέντος τὴν 13/5/62 'Αστυφύλακος Εὐθυμίου Εὐθυμιοπούλου, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς 'Υποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν, 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Παπασταφίδαν 'Αγησίλαον, τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην εὐχαριστήριον ἐπιστολήν :

'Εν Πλατανίτῃ Ναυπακτίας τῇ 2-7-62

'Αξιότιμε Κύριε Διοικητά,

Μόλις συνελθὼν ἐκ τοῦ ἀδοκήτου θανάτου τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ μου Εὐθυμίου, ὅστις βαρύτατα ἔπληξεν ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς ὑφισταμένους σας διὰ νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν βαθυτάτην συγκίνησιν ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μου διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συμπαράστασιν ὅλων ὑμῶν εἰς τὸ βαρύτατον πένθος μας.

Εὐγνωμόνως θὰ ἀναμιμνήσκωμαι κατὰ τὰς ἐναπομενούσας ἡμέρας τοῦ βίου μου τὰς εὐγενεῖς καὶ ἀξίας ἀνωτέρων καὶ πεφωτισμένων ἀνδρῶν ἐκδηλώσεις πάντων ὑμῶν, δι' ὧν πράγματι ἐμετριάσθη ἡ θλῖψις ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μου.

'Η κατ' ἰδίαν ἐπίσκεψις τοῦ 'Υπαστυνόμου κ. Λίβα, τὸ περικαλλὲς μνημεῖον ὅπερ ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀποθανόντος υἱοῦ μου, κατασκευασθὲν ἐκ τοῦ ὑστερήματος τῶν συναδέλφων του, ἡ δαπάναις ὑμῶν τέλεσις τοῦ μνημοσύνου, ἡ παράστασις ὁμάδος ὑπὸ τὸν 'Αστυνόμον κ. Δούσκαν καὶ τοὺς 'Υπαστυνόμους κ.κ. Λίβαν καὶ Ράϊκον, οἱ μεστοὶ καὶ συγκινητικοὶ λόγοι τοῦ 'Αστυνόμου κ. Δούσκα κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν καὶ ὁ ἀπευθυνθεὶς δι' αὐτοῦ ὕστατος χαιρετισμὸς ὑμῶν, ὡς καὶ τῶν συναδέλφων του, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος πεσόντα υἱόν μου, ἔσχον βαθυτάτην ἀπήχησιν καὶ ἐπλήρωσαν δι' ἱκανοποιήσεως τὴν βαρυαλγοῦσαν ψυχήν μας.

Δέξασθε, κύριε Διοικητά, καὶ διαβιβάσατε πρὸς πάντας τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὸ βαρὺ πένθος μας ὑφισταμένους σας τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας.

Μετὰ πλείστης τιμῆς
Λάμπρος Εὐθυμιόπουλος

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

'Ο Διευθυντὴς τῆς Τραπέζης 'Ελλάδος κ. Κων/νος Μελαχροινός, Σύμβουλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Ε.Τ.Υ.Α.Π. καὶ Κλάδου 'Υγείας, ἐδώρισεν εἰς τὸ Ε.Τ.Υ.Α.Π. ὁλόκληρον, τὴν ἐκ δραχμῶν 359,60 ἀποζημίωσίν του, διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀμφοτέρων τῶν Ταμείων, κατὰ τὸ Β'. τρίμηνον τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1962.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Συμπεριφορὰ Ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὑπηρεσίας των καὶ ὡς ἀτόμων στὴν κοινωνία, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 673

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα (ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Ντζιώρα 678

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 683

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια καὶ τέλος) 687

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ μυστικὰ ὅπλα τοῦ νόμου, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 690

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἡ τηλεόρασις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου 695

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη 697

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία Πόλεων—Μία ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ δραστηριότητα τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 703

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια) 706

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 708

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 711

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων 715

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 717

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.